

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Forgotten DREAMS

DREAM SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NATASHA MADISON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Unutulmuş Düşler

HAYALLER #5

NATASHA MADISON

Telif Hakkı

Telif Hakkı© 2025 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla veya yerlilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: Jay [Aheer](#)

Çift Fotoğrafı: Wander Aguiar

Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Kurgu Jenny Sims

Editing4Indies tarafından yapılmıştır

Prova [Julie Deaton by Deaton Yazar Hizmetleri](#) Prova [Judy's](#)

Proofreading

İçerik Uyarısı

Unutulmuş Düşler'in bazı okuyucular için üzücü olabilecek bazı zor konular içerdiğini **lütfeñ unutmayın**.

Sayfada yer alan konular şunlardır: ölümle sonuçlanan alkol kullanımı, ölümle sonuçlanan travmatik araba kazası ve ölümle sonuçlanan aile içi şiddet (ana karakterler arasında değil).

Akıl sağlığınız önemlidir, lütfeñ okurken dikkatli olun.

İçindekiler

1. [Sierra](#)
2. [Sierra](#)
3. [Caleb](#)
4. [Sierra](#)
5. [Caleb](#)
6. [Sierra](#)
7. [Caleb](#)
8. [Sierra](#)
9. [Caleb](#)
10. [Sierra](#)
11. [Caleb](#)
12. [Sierra](#)
13. [Sierra](#)
14. [Caleb](#)
15. [Sierra](#)
16. [Caleb](#)
17. [Sierra](#)
18. [Caleb](#)
19. [Sierra](#)
20. [Caleb](#)
21. [Sierra](#)
22. [Caleb](#)
23. [Sierra](#)
24. [Caleb](#)
25. [Sierra](#)
26. [Caleb](#)
27. [Sierra](#)
28. [Caleb](#)
29. [Sierra](#)
30. [Caleb](#)
31. [Sierra](#)
32. [Caleb](#)
33. [Sierra](#)
34. [Caleb](#)
35. [Sierra](#)
36. [Caleb](#)
37. [Sierra](#)

[Epilog Bir](#)

[Autumn ve Charlie'nin Hikayesini](#) .

[Okuyun Harmony ve Brady'nin](#) .

[Hikayesini Okuyun Everleigh ve](#) .

[Brock'un Hikayesini Okuyun](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Natasha Madison tarafından da](#)

Forgotten Dreams Hakkında

Sierra

Sen kim olduğunu sanıyorsun?

Yirmi beşinci doğum günümde beni seven ailemin en büyük sırrını kazara keşfedene kadar bildiğimi sanıyordum.

Ben evlatlığım.

Bir parçam kayıptı ve onu bulmak için yola çıktım.

Geçmiş parça parça çözmeye çalışarak, terk edildiğim küçük kasabada küçük bir tamirci satın aldım.

Eski yalanlar ortaya çıkacak. Herkesin saklamaya çalıştığı sırlar.

Gerçekte kimim ben?

Caleb

Temiz bir sayfa açmak istediğimde, kendi inşaat firmamı kurmak için

Montgavin'e taşındım.

Fırın tadilatındaki başarımdan sonra yavaş yavaş ekibimi kurdum.

Kasabaya yeni gelen kişi evini eski ihtişamına kavuşturmak istediğinde, kendimden başka kimseye güvenmiyorum.

Sierra kaybolmuş görünüyor, yavaş yavaş hayatını toparlıyor, beyaz tahtayla tamamlanmış özel odasıyla.

Bir şey onu ve sırlarını korumam için beni çağırıyor.

Birileri onun kasabadan gitmesini
istiyor. Ama Şimdi beni geçmek
zorundalar.

BÖLÜM 1

Sierra

I Hayatım boyunca içinde büyüdüğüm eve yanaştım ve arabayı durdurdum. Arabadan inip sokağın karşısına baktığımda Bay Jackson'ın dışarıda saksıdaki çiçeklerini suladığını görüyorum. "Selam Sierra," diye selamlıyor beni, arabamın kapısının kapandığını duyunca başını kaldırıp bakıyor. "Nasılsın?"

"İyiyim." Ona gülümsüyorum ve merhaba demek için elimi kaldırıyorum.

"Yeni çağ sana nasıl davranıyor?" Benimle konuşurken suyu boşa akıtmadığından emin olmak için suyu kapatıyor.

"Şimdiye kadar çok iyi." Omuz silkiyorum. Bugün yirmi beşinci yaş günüm, çeyrek asırlık bir yaş.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse" -sırıttır- "yetmişin üzerinde bir gün bile hissetmiyorum."

Telefonumu kotumun arka cebine sokuyorum ve gülüyorum. "Bunu unutmayacağım," diyorum ve dönüp eve bakıyorum. "İçeri girmem lazım. Annemle babam doğum günümü ilk kutlayan onlar olmayınca çok üzülüyorlar." Başını sallıyor ve çiçeklerini sulamaya devam etmek için hortumu tekrar açıyor.

Patika yoldan ön kapıya çıkan beş basamağa doğru yürüyorum. Kapı kolunu çeviriyorum, kapıyı iterek açmaya çalışıyorum ama yerinden kımıldamıyor. Tuş takımına dokunuyorum ve iki, dört, dokuz, bir rakamlarını giriyorum. Kapıyı itip açmadan önce kilidin açılmak üzere döndüğünü duyuyorum. "Merhaba!" Bağırıyorum. "En sevdiğin ve tek

kızım burada." Şaka yapıyorum çünkü ben tek çocuğum. Pek çok anıyı barındıran eve adım atmadan önce anahtarlarımı kapıdaki kahverengi sehpanın üzerine atıyorum. Merdivenleri geçip normalde annemi bulacağım mutfığa doğru yürüyorum ama tabii ki mutfak boş ve tertemiz. "Anne!" Ön kapıya doğru yürürken adını haykırıyorum ve yatak odasına giden merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

Duvar yıllar boyunca birikmiş anılarla dolu. Ortada babam nihayet yargıç olduğunda çektiğimiz bir fotoğraf var. Yargıç olarak seçilmeden önce yirmi yıl avukatlık yapmıştı. Bunu bize söylediğinde ne kadar gururlandığını hala hatırlıyorum. Annem bunu çok büyüttü. Yemin ederim, bir ay boyunca hiç bitmeyen partiler vardı. Baban önemli biri olunca böyle oluyor işte. Herkesle arkadaştı ve büyükannemle büyükbabamın çok varlıklı olmaları ve zamanında siyasetle uğraşmaları ona zarar vermemişti.

Bu boyanmış bir portre, sadece bir fotoğraf için poz vermedik, bu annem için çok kolay olurdu. Hayır, kraliyet ailelerinin sahip olduğu gibi olmasını istedi. Bu annemin uzun zamandır özlemini çektiği bir şeydi. Babam, annemi çok sevdiği için, kalbinin istediği her şeye sahip olmasını sağladı. Bu yüzden hiç homurdanmadan yaptı. Annem pembe bir elbiseyle sandalyede oturuyordu. Belli ki bir elbiseye ihtiyacı vardı. Taç almamız için ısrar etmemesine şaşırdım. Elleri kucağında, babam bir yanında gururla dururken ben de diğer yanında duruyorum. Benim soluk mavi elbisem yere kadar uzanıyor ve parmak arası terlik giydiğim gerçeğini gizliyor. Yüzlerimizdeki gülümseme gözlerimizi aydınlatıyor ve bunu neredeyse sekiz yıl önce değil, dünmüş gibi hatırlayabiliyorum.

Büyük portrenin yanında, beni eve getirdikleri ilk günden geçen yılki Noel'e kadar geçen yıllar boyunca ailemizin resimleri var. Bir duvarda yirmi beş yıllık anılar çılgınca, ancak ne zaman bir tanesine gözüm ilişse, hemen o anıya geri dönüyorum.

"Anne!" Merdivenlerin başına geldiğimde dört yatak odasının kapılarının açık olduğunu görüp bağıryorum. Koridorun sonundaki yatak odalarına gitmek üzereyken arka cebimdeki telefon çalıyor.

Telefonu çıkardığımda annemin aradığını görüyorum. "Vay canına," diyorum merhaba demeden, "evdeyim ve sen burada değilsin."

"Biliyorum. Biliyorum, biliyorum. Biliyorum," diyor ve acele ederken arka planda insanların konuştuğunu duyabiliyorum. "Birkaç şey almam gerekiyordu ve arabam bu sabah çalışmadı, bu yüzden babanı da yanımda sürüklemek zorunda kaldım," diye inliyor. "Doğum günün kutlu olsun meleğim," diyor usulca. "Bunu ilk söyleyen ben miyim?" diye soruyor hevesle.

"Hımm," diye başlıyorum, "bana gece yarısı mesaj attın, tam saatinde, sonra saat dörtte ve bir tane de yedi buçukta."

"Ama onlar sayılmaz," diye karşılık veriyor. "Seni bu sabah aramam gerektiğini biliyordum ama delirmek üzereydin ve baban seni uyandıracağımı söyledi," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "İyi gidiyorsun canım," diye mırıldanıyor muhtemelen yanında yürüyen babama, "gelmiş geçmiş en kötü ebeveynler."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi?" Gülüyorum. "Yani, her zaman çok büyüktür."

"Birkaç şey almamız gerekiyor, sonra eve gideceğiz," diye açıklıyor. "Ben oraya varana kadar kimseyle konuşma ya da telefona cevap verme ve sana gerçek bir mutlu yıllar dile."

"Anladım," diyorum ona. "Ama acele edebilir misin? Bana yemek yemememi söylediğinden beri açlıktan ölüyorum."

"Mutfağa gidip bir tane kek alabilirsin," diye fısıldıyor, sanki biri onu duyacakmış gibi, "ama sadece bir tane."

Sanki dünyadaki herkesten gizli kalacakmış gibi fısıldamasını dinlerken gülümsüyorum. "Çok naziksin."

"Hoşça kal meleğim," diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," diye cevap verip telefonu kapatıyorum. Aşağı inmek için döndüğümde, onların özel bir fotoğrafını çekmek istediğimi hatırlıyorum.

Birkaç ay sonra yıldönümleri için düğün yapacaklar.

Yan taraftaki boş yatak odasına giriyorum, tavan arası merdivenlerine gitmeden önce dolaptan beyaz merdiveni alıyorum. Merdiveni açıyorum ve mandala ulaşip aşağı çekebilmek için üçüncü basamağa kadar tırmanmam gerekiyor. Merdivenden iniyorum ve kapıya yerleştirilmiş ahşap merdivene tırmanmak için merdiveni yana kaydırıyorum.

Çatı katına çıkarken, içeride durana kadar başımı eğiyorum. Sağ tarafa baktığımda, dört ay sonra kullanılmaya hazır Noel süslerini görüyorum. Bir adım daha atınca sol tarafta üst üste yığılmış mavi kutular görüyorum, hepsinin üzerinde benim adım yazıyor. Annem doğduğumdan beri kıyafetlerimin çoğunu saklamış. Birkaç adım daha atıyorum ve tüm okul eşyalarımın beyaz kutularda olduğunu görüyorum. Sadece üç kutu. Neyse ki tüm sanat projelerimi saklamamış. Ama yoğunlaştırılmış ve okul yıllarına göre etiketlenmişler. Telefon tekrar çaldığında başımı sallıyorum ve çıkardığımda arayanın Lilah olduğunu görüyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma götürüp gülümsüyorum. Lilah ve ben

İkimiz de on altı yaşındayken arkadaş olduk ve rahat gizemler yazan favori yazarımız Cooper Parker için bir hayran kurgu grubuna katıldık. Aynı gönderiyeyor yapıyorduk ve sonra hızla özel mesajlarla sohbet etmeye başladık. O gün bugündür, Cooper Parker bir kitap çıkardığı anda işten izin alır ve FaceTime'da kitabı baştan sona okur, bölüm bölüm tartışırız. Bir keresinde on dört saatimizi almıştı ama bu arkadaşlığımızı pekiştirdi ve geçen yıl kaçırıldığında hemen onun yanında oldum. Arkadaşlığımız çoğunlukla çevrimiçi olsa da, o benim en iyi arkadaşım.

"Mutlu yıllar!" diye bağılıyor mutlulukla ve bana şarkı söylemeye devam ediyor.

Güldüm. "Teşekkür ederim," diyorum, birkaç adım daha atıp aradığım kutuyu bulmaya çalışıyorum. Üzerinde düğün yazan bir kutu gördüğümde babama ait şeyler görüyorum.

Kutunun önünde durduğumda "Bugün ne gibi heyecanlı şeyler yapıyorsun?" diye soruyor.

"Şu anda" -çatı katına bakıyorum- "annemle babamın tavan arasındayım, düğün günlerinden bir fotoğraf arıyorum, böylece diğer portreye uyacak şekilde boyatabilirim."

"Eski fotoğraflara bakmaya bayılırım. Tamam, gitmem gerek ama seni aradığımdan ve seni sevdiğimi söylediğimden emin olmak istedim."

"Seni daha çok seviyorum," diyorum ona. "Ve Lucy'ye bu sabah doğum günü videosunu aldığımı ve hayatım boyunca aldığım en iyi video olduğunu söyle."

"Bu sabah buzdolabındaki takvime baktığında ilk iş seni aramak istedi ama ben onu sana şarkı söylerken çekerek vazgeçirdim. Bu gece seni aramam için beni zorlayacak." Gülüyor. "O zaman konuşuruz."

"Sabırsızlanıyorum." Lucy'yi, üvey kızını ve tek bir konuşmayla hayatınıza getirdiği bulaşıcı mutluluğu düşünerek gülümsüyorum. "Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum, dizlerimin üzerine çöküp kahverengi kutuyu açtığımda telefonu cebime geri koyuyorum. Üstteki beyaz defterin kapağında annemin ve babamın isimleri, Marian ve Joseph, ortada zarif bir el yazısı ile yazılmış.

Gülümsüyorum, kitabı çıkarıp annemin yazısının bulunduğu ilk sayfayı açıyorum. Sanki böyle önemli bir olayı unutacaklarmış gibi isimlerini ve düğün tarihini yazmış. Sayfayı çeviriyorum ve insanların yazdığı iyi dilekleri okumaya başlıyorum. Bazıları sadece isimler, bazıları ise evlilik için tavsiyeler. Amcalarımdan birinin "Sana neyi iki kez sorarsa, üçüncü kez tekrarlama" yazdığını görünce kahkahalarla gülüyorum.

Kitabı kapatıp yanıma, yere koyuyorum ve o günkü gazeteyi, içinde düğün ilanı ile birlikte alıp diğer tarafıma yerleştiriyorum. Kutudaki bir sonraki parçayı, beyaz bir zarfı alıyorum. Kapağını açıyorum ve küçük çiçek yapraklarını görüyorum. Onu bir kenara koyup, altında, üstünde evlilik yeminlerinin yazılı olduğu kahverengi zarfı alıyorum. Onu da zarfın yanına koyuyorum.

Geri dönüp fotoğraf albümünü görmeden ve "Evet" diye mırıldanmadan önce gazete makalesi. Albümü elime alıyorum ve altında gri bir kilit kutusu görüyorum. Gümüş sapını kaldırıyorum ve neredeyse hiç ağırlığı yok. Bakıyorum ve bir anahtara ihtiyacı olduğunu görüyorum ve neden bu kutuda olduğunu merak ediyorum. Onu bir kenara bırakıp fotoğraf albümünü açıyorum ve aradığım resmi çıkarıyorum. Yüzü kameraya dönük ama babamın ona baktığı bir fotoğraf. Yüzündeki ifade dünyanın en şanslı adamı olduğu ve onun için ölebileceği arasında. Her zaman en sevdiğim fotoğraflardan biri olmuştur. Ben küçükken her zaman albümden çıkarırdı ve birlikte karıştırırdık. Gazete kupürü, yeminleri ve gri metal kutu dışında her şeyi kutuya geri koyuyorum. Bir elimle her şeyi tutarken diğer elimle merdiveni kavriyorum.

Merdivenlerden mutfığa ve babamın tüm anahtarları sakladığı çekmeceye doğru yürüyorum. Anahtar halkasında evin etrafındaki asma kilitlerden, baraka ve havuz evi için ekstra anahtarlara kadar yaklaşık yirmi anahtar var. Garaj kapısı ve garajın iki yan kapısı için bile birkaç tane var. Anahtarlığa bakıp küçük bir anahtar arıyorum. Gördüğümde içeri kaydırıyorum ve üstünü açmadan önce sola çeviriyorum.

Üstteki ilk şey bir gazete makalesi. Bir zamanlar beyaz olan ve şimdi yumuşak bir sarıya boyanmış olan katlanmış kağıdı açıyorum. "İtfaiye İstasyonu Merdivenlerine Bırakılan Saatlik Yenidoğan." Gözlerim makaleyi tarayıp kenara koyarken nefes nefese kalıyorum. Kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyor, sanki bedenim bir şeyler olacağını biliyor ama aklım bilmiyor.

Makalede iki resim var. Biri, içinde beyaz bir battaniyeye sarılmış bir bebeğin uyuduğu karton kutunun önünde çömelmiş bir itfaiyeciye ait. Diğer ise sallanan bir sandalyede aynı bebeğe biberon veren bir hemşire. Onu kenara koyuyorum, hasır bir sepetin içinde aynı bebek olması gereken iki Polaroid resim görüyorum. Onları usulca yere bırakıyorum ve ancak o zaman beyaz katlanmış bir kağıt görüyorum. Onu elime alıyorum ve aynı anda araba sesi duyuyorum.

kapılar kapanıyor. Garajın hemen dışındaki çamurluğa açılan yan kapıya bakıyorum.

Geriye dönüp tam kâğıdı açmak üzereydim ki başka bir Polaroid fotoğraf kayarak önümdeki tezgâha düşüyor. Annem hemşirenin oturduğu sandalyede, kucağında bebeğiyle oturuyor. Hasır sepet hastane yatağının üzerinde, yanında duruyor ve o battaniyenin içindeki bebeğe bakıyor. Üç katlı beyaz kâğıdı açarken ellerim titriyor.

Kağıdın üstünü gördüğümde iki elim de titriyor. "Evlat Edinme Belgesi."

Neden filmlerde olduğu gibi odanın etrafımda döndüğünü hissediyorum bilmiyorum. Jane Doe ismini gördüğümde gözlerim kâğıdı tarıyor ve doğum günü bugünün tarihi, sadece yirmi beş yıl önce. Ağzımdan çıkan nefes odada yankılanıyor. Kağıdın üzerine düşen gözyaşlarını gördüğümde elim ağzıma gidiyor, benden geldiklerini fark etmiyorum. Gözlerim bir sonraki satırı tarıyor ve orada Doğum Annesinin Adı yazıyor: Bilinmiyor ve aynı şey öz babanın adı için de geçerli.

Aşağıya iniyorum ve çocuğun evlat edinildikten sonraki adının yazdığı satırı görüyorum. Orada, kalın harflerle benim adım yazıyor:

Sierra Rose Davidson.

Annemin ve babamın seslerinin çamurluğa geldiğini duyuyorum. Odaya girdiklerinde annem, "Balonları karıştırıcaksın," diye babamı azarlıyor.

Gözleri benden kutuya kayınca yüzündeki gülümseme kayboluyor. Babam bana doğru bir adım atıyor. "Bu doğru mu?" Kâğıdı elime alıyorum, kalbim göğsümde paramparça oluyor ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Söyle bana." Sesim yükseliyor. "Bu kağıt doğru mu?"

BÖLÜM 2

Sierra

M Ellerim yumruk oluyor, parmaklarım elimdeki beyaz kağıdı öyle sert kavırıyor ki, kırıma sesi odayı dolduruyor, nefes alış verişimin sesi de . Ya da belki de bu sadece kulaklarımda yankılanıyordu. kalbimin gümbürtüsü.

Bana doğru bir adım atmaya çalışan annemin yüzündeki gözyaşlarını görüyorum ve "Bu doğru mu?" diye soruyorum. Kâğıdı kaldırıyorum, kalbim göğsümde paramparça oluyor ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Söyle bana." Bağırıyorum ve bunun farkında bile değilim. "Bu kâğıt doğru mu?"

"Sierra," diye başlıyor babam sakince, annem hıçkırarak ağlarken koluyla onu sarıyor, vücudu titriyor.

"Sana bir soru sordum." Sesim önceki gibi hiç titremedi.

"Belki de oturup bunu tartışmalıyız." Babam sesini yükseltmiyor.

"Bunu tartışmak mı?" Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu tartışmak mı?" Birdenbire nefesim kesiliyor ve nefesimi tutabilmek için iki büklüm oluyorum. "Bunu tartışmak mı?" Bu kez, kâğıt hâlâ içindeyken elimi sallıyorum.

"Sierra." Babam şimdi yanımda, eliyle sırtımı ovuyor. "Nefes al, tatlım." Ona bakıyorum ve dokunuşundan uzaklaşıyorum. Hiçbir şeyin canımı yakmadığından emin olan, sıyrıklarımı öpüp geçen adam. Kocamın kendisi gibi olmasını istediğimi söylediğim adam. Bana her şeyi öğreten adam.

bana bisiklet sürmeyi öğreten adam. Bana kendi başıma raf asmayı öğreten adam, böylece hiçbir şey yapmak için bir erkeğe ihtiyacım kalmadı. Hayatım boyunca bana yalan söyleyen adam.

"BEN-BEN-" Kekeliyorum ve tam anlamıyla panik atak geçirmeden önce nefes alıp vermeye çalışıyorum. Daha önce hiç geçirmedim ama geçirmek üzere olduğumdan oldukça eminim. "Bilmiyorum."

"Lütfen oturun." Babam kahvaltı masasına bir sandalye çekiyor, hayatım boyunca kahvaltı ettiğim, mama sandalyesinde başladığım yere. Resimler bebeklik kitabımda. Yeterince uzun olmadığım için dizlerimin üzerinde oturmamdan, sonunda yüzümü masaya vurmadan arkamın üzerine oturabilmeme kadar. "Sierra, lütfen, sana her şeyi anlatacağız."

"Şimdi size neden inanayım ki?" Soruyorum ve yüzündeki acıyı görebiliyorum. "Hayatım boyunca bana yalan söyledin. Şimdi size neden inanayım?"

"Biz sana hiç yalan söylemedik," diyor annem usulca, babamın yanına gelerek. "Seni her şeyimizle sevdik, seviyoruz."

"Çocuğunuz olmadığım için bana yalan söylediğinizi düşünmüyor musunuz?" Kelimeler ağızımdan öfkeyle çıkıyor ve annem yüzüne bir tokat atmışım gibi bakıyor.

"Sen benim çocuğumsun." Omuzlarını geriye atıyor. "Her zaman benim çocuğum olacaksın."

Başımı sallıyorum ve elimdeki kâğıda bakıyorum. "Bu aksini söylüyor." Kağıdı kaldırıyorum, sesim fısıltıyla çıkıyor. "Şu diğer kağıtlar." Tezgâhı işaret ediyorum. "Onlar da aksini söylüyor."

"Geri alamayacağın başka bir şey söylemeden önce," diyor babam, "en azından bizi bir dinle."

Söylediklerini düşünüyorum ve sorularıma cevap verebilecek tek kişinin onlar olduğunu biliyorum. Sorularım olmayacak mı onu bile bilmiyorum. Sandalyeye doğru yürüyorum ve oturuyorum. Babam anneme bakıyor ve çenesiyle önümdeki sandalyeye gitmesini işaret ediyor.

Annem, köpekbalıklarının istila ettiği sulara itilecekmiş gibi yürüyor. Annem otururken sandalyeyi çekiyor ve babam tezgâha doğru yürüyor, düşen resimle birlikte makaleyi eline alıyor ve annemin yanına gelip bir sandalye çekiyor.

Hâlâ kâğıdı tutan elimi masanın üzerine koyuyorum, ağzım aniden kuruyor. "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor babam ve ben başımı sallamak yerine başımı sallıyorum. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes alıyor. "Evlat edinme yoluna gitmeyi düşünmeden önce beş yıl boyunca denedik." Onu dinliyorum, göğsüm sanki bir saat boyunca hiç durmadan yüzmüşüm gibi inip kalkıyor. "Her şeyi denedik, hatta iki tur tüp bebek bile denedik, ancak yapabileceğimiz hiçbir şeyin çocuk sahibi olmamızı sağlayamayacağını anladık. Aslında başka insanlardan çocuk sahibi olabilirdik ama birbirimizden olamazdık." Önce ona, sonra anneme baktım. "Bunu birlikte yapamazdık." Kolunu anneme doluyor, onu kendine çekiyor ve şakağından öpüyor. "Ve hayatımı paylaşmak istediğim başka kimse yoktu, bu yüzden evlat edinme yoluna gitmeye karar verdik."

"Baban aile hukuku işinde olduğu için bağlantıları vardı." Annem şimdi babamdan sözü devralıyor. "Seni evlat edindiğimizde bunun gizli kalacağından emin olmak istedik." Ellerini masanın üzerine koyuyor ve parmaklarıyla gergin bir şekilde oynamaya başlıyor. "Bu yüzden seni doğurduğumuzda buraya taşındık-"

"Kimse sırrını öğrenmesin diye." Sözümlü kestim ve başımı salladım. "Hayatımdaki herkesin sakladığı bir sır."

"Bir gece bir telefon aldık; tam saatini hâlâ hatırlıyorum. Saat akşamın beş buçuğuydu ve eve Çin yemeğı getirmiştik." Annem bana bakıyor ve bir elini karnına koyuyor. "Terk edilmiş olman dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorduk."

Nefesim ben farkında olmadan kesildi. "O zaman öğrenebildiğimiz kadarıyla seni bir itfaiye istasyonuna bırakmışlar."

"Gecenin bir yarısı." Boğazımdan yukarı yükselen safrayı yutuyorum. "Zili falan çalmadılar. İtfaiyecilerden biri ağlama sesini duyunca seni bulmuşlar." Gözlerimi kapatıyorum. "Kahverengi bir kutunun ve hastane battaniyesinin içindeydin."

"Hemen polisi aradılar ve seni hastaneye kaldırdılar. Bize söyleyebildikleri tek şey birkaç saatlik olduğundu. Ayrıca susuz kalmışsın ve biraz da sarılığın varmış." Annem hikayeyi anlatmasına yardım ediyor.

"Haberı gazeteye vermişler, birilerinin bilgi sahibi olmasını ya da ortaya çıkmasını ummuşlar ama kimse çıkmamış," diye devam ediyor babam. "Ertesi gün bizi aradılar. Bu bir mucizeydi." Gözlerinin kenarındaki yaşları siliyor.

"O telefonu aldığım andan itibaren benim olduğunu biliyordum." Annemin sesi titriyor. "Sonra oraya vardık ve sana ilk kez sarıldım ve açıklayamayacağın o ezici sevgi duygusunu yaşadım. Sana baktım, gözlerini kırpıştırıp etrafına bakıyordun ve 'Merhaba meleşim' dedim, sen de bana merhaba der gibi ciyakladın." Fotoğrafı bana uzattı. "Bu hemen sonra çekildi."

"Hemen babamı aradım ve senin bizim olduğundan emin olmak için ihtiyacımız olan her şeyi aldığımızdan emin oldum," diyor babam. "Sen doğduktan bir ay sonra buraya taşındık. Biyolojik olarak bizim olmadığını kimse bilmiyor. Ayrıca evlat edinme işleminin mühürlendiğinden de emin olduk."

"Ama bunları ve şunları sakladınız." Elimdeki kâğıdı kaldırıyorum.

"Bu şekilde öğrenmeni hiç istemedik, asla," diye itiraf ediyor annem. "Belki on altı yaşına geldiğinde sana söyleyebiliriz diye düşündük ama sonra doğru zaman gibi gelmedi."

"Bana gerçek sandığım her şeyin yalan olduğunu söylemek için ne zaman uygun bir zaman olduğunu düşündün?" diye sordum. "Bana daha küçükken söylemeliydin, böylece hep bilerek büyüyebilirdim. Bir kutuda kilitli kalmasın."

"Biz en iyisi olduđunu dűşündűđűműz ŗeyi yaptık," diyor babam ve ben masadan uzaklařıp ayađa kalkıyorum.

"Yani sizin için en iyisi neyse onu." Artık yarı buruřmuř olan kâđıdı katlayıp arka cebime koyuyorum. "Sizin için en iyi olanı yaptınız ve-" Bařımı sallarken anne demeden önce duruyorum. "Burada olamam." Dndűm ve evden ıktım. Merdivenlerden arabama kořuyorum, biniyorum ve gözyařlarım yűzűmden akarak uzaklařıyorum.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ama eve varıyorum, sonra da sersemlemiş bir halde evimin merdivenlerini ıkıyorum. Kapının kilidini açıp kanepeye yığılıyor. Telefonumu elime aldım ve aklıma gelen tek kişiyi aradım. Lilah'yı. "Doğum günűn kutlu olsun," diyor yine neşeli bir sesle.

"Lilah." Sesim kesiliyor. "Lilah," diye hıkırıyorum.

"Sierra," neredeyse fısıltıyla adımı söylűyor, "sorun ne?"

"Yalan," diye hıkırıklarımın arasında geveliyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Hepsi yalan."

"Ne yalan?"

"Hayatım." Gözlerimi kapatıyorum. "Evlat edinme belgelerimi buldum." Nefesi telefonu dolduruyor.

"Yola ıkıyorum," diyor ve bağlantıyı kesiyor.

BÖLÜM 3

Caleb

"Tamam, ben çıkıyorum." Ofisimden çıkıp ön kapıya doğru yürüdüğümde
O işletme müdürüm Mikaela'nın masasında oturduğunu görüyorum.

kahve fincanı. Resepsiyonist/sekreter/borçlu ve alacaklı hesaplar/asistan için başka bir unvan olan bu unvanı kendi kendine atadı, ancak kendini işletme müdürü olarak adlandırmayı seviyor. Kendisine vermek istediği herhangi bir unvanı kabul ederdim, çünkü o olmadan işimi yürütemeyeceğimi biliyorum.

"Güzel," diye mırıldandı. "Ben de ne zaman gideceğimi merak ediyordum. Sen buradayken istediğimi yapamıyorum."

"Ne gibi?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum.

"Arkadaşlarımı aramak ve patronum hakkında konuşmak gibi." Ben gözlerimi devirirken o sırtıyor ve bana göz kırpmıyor. Burayı açmaya karar verdiğimde işe aldığım ilk kişi Mikaela'ydı ve her kuruşuna değdi.

"İki toplantım var." Şimdi gözlerini bana çevirme sırası onda.

"Sanki senin programın bende yokmuş gibi davranıyorsun" -fincanını yere bırakıyor- "ya da senin programını ben yapıyorum." Ona cevap vermiyorum. "Yarın saat sekizde haftalık toplantımız var," diye hatırlatıyor. Programda birkaç şeyin yerinin değiştirilmesi gerekiyor." Yürüttüğümüz her projeyi ve kimin hangi projede olduğunu gösteren büyük beyaz tahtaya bakıyorum. Eskiden bunu Excel sayfasında yapardı, ama sonra benim

Babası kasabaya geldi ve herkesin görmesinin daha kolay olacağını söyledi. O da kabul etti ve şimdi ön tarafta duruyor.

"Kulağa hoş geliyor." Başımı salladım. "Yarın görüşürüz."

Ben ön kapıdan çıkmadan hemen önce, "Kahve ve çörek sırası sende," diye sesleniyor.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattıktan sonra dört basamağı iniyorum ve sağa dönerek kamyonumun park ettiği garaj yoluna gidiyorum. Siyah kamyonetin yan tarafında turuncu bir yazıyla CW İnşaat logosu ve yanında da telefon numaram yazıyor.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, anahtarlarımı konsolun ortasına, bardak tutucuların olduğu yere atıyorum, ardından kamyonu çalıştırmadan önce telefonu diğer bardak tutucuya yerleştiriyorum. Garajdan çıkar çıkmaz telefonum çalıyor ve ekranda babamın aradığını görüyorum. Yeşil düğmeye basıyorum ve "Günaydın" demeden önce bağlanmasını bekliyorum.

"Selam, oğlum." Sesi kamyoneti dolduruyor. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum. "Charlie'nin tamir etmek ve eklemeler yapmak istediği ahır için fiyat teklifi vermeye gidiyorum."

"Projeyi dosyada gördüm. Büyük bir proje olacağı benziyor."

"Düzgün teklif verirsek," diyorum, "bence iş için harika olur."

Kıkırdıyor. "İki yıl sonra ulaşacağınızı düşündüğümüz tahmini rakamları şimdiden aştınız ve bunu bir yıldan kısa bir sürede başardınız."

"Cartwright'ların saçmalıklarıyla herkesin canına okuması ve kimsenin onlarla çalışmak istememesi işe yaradı. Ayrıca, eski projelerinin çökmekte olduğu haberi ortaya çıktığında, yeni birinin gelip inşaat işine başlaması için mükemmel bir zamandı." Gülüyorum. "Everleigh aradığında telefona çıkan kişinin ben olmam iyi bir şey."

"Bu iyi bir şey," diye tekrarlıyor sözlerimi. Neredeyse bir yıl önce Everleigh'in annesinin fırını kundaklanmıştı ve yeniden inşa edilmesi gerekiyordu. Kötü geçmişleri nedeniyle başvuracağı son kişiler Cartwright'lardı.

Birlikte. Kasabadaki dedikodulara göre, Waylon Cartwright'ın sarhoş olduğu gece kullandığı arabadaydı ve iki görgü tanığı ile kamyonetindeki iki kişiyi öldürmüştü. İşte o zaman Cartwright'ların iskambil kâğıtlarından evi yavaş yavaş çökmeye başladı. Her ne kadar saklamaya çalışsalar da, Waylon'ın araba kullanırken sarhoş olduğunu öğrendiler. Ama narsist oldukları için suçu oğullarına atmak yerine etraflarındaki herkese attılar. "Ekipten birini aşağı göndermemi istersen haber ver."

"Gönderirim ama şu anda burada benim için çalışan iyi bir grup adamım var. Bunun için Cartwright'lara teşekkür etmeliyim," diye şaka yapıyorum, yapacağım son şeyin onlarla konuşmak olduğunu bilerek. Waylon'ın kız arkadaşını sikmeleri yeterince kötüydü, bir de Waylon'ın en iyi arkadaşı Brock'u sikmeye çalıştılar, o da o gece kamyondaydı. O da onlar için mimar olarak çalışıyordu ama onu da sikip attılar. Onun planlarını çaldılar ve açgözlü orospu çocukları, güçlendirildiğinden ve hiçbir şeyin kurallara uygun olmadığından emin olmak için yapıyla bile çalışmadan onları değiştirdiler. Ve herkes ceplerinde olduğu ve her yerden rüşvet aldıkları için kimse bir şey söylemedi. Ta ki binalar kelimenin tam anlamıyla yerin dibine batmaya başlayana kadar. Şimdi her yerde toplu davalar var ve kimse onlarla iş yapmak istemiyor. Cartwright isminin Montgavin'in hafızasından silinmesi an meselesi.

"Pekala, burada oraya gelmek için can atan beş adamım var," diye paylaşıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Buraya ilk başladığımda, sadece fırın olacağını ve sonra geri dönüp babamla çalışacağımı düşünmüştük. Ne olduğunu bilmiyorum ama olmam gereken yerin burası olduğunu iliklerime kadar hissettim. Fırıncılık yaparken başka bir işe girdim ve sonra gelmeye devam ettiler. Birçok kez babamla kendi inşaat şirketimi kurmam için bana para vermesi konusunda konuştum. CW İnşaat'ı kurdum ve şimdi yirmi kişilik bir ekibim var, ne kadar hızlı büyüdüğümüzü düşününce bu çılgınca geliyor.

"Çünkü benimle ve ekibimle çalışmak eğlenceli," dediğimde homurdanıyor.

"Ben de eğlenceliyim," diye tersliyor.

"Baba, sen eğlenceli olmayı bıraktın ne zaman ki Mila"-ben kız kardeşimden bahsediyorum

-"İşçilerden biriyle çıkmaya başladı," diye hatırlatıyorum ona. "Sanırım, 'Ona bir parmağını bile sürerse onu bir beton yığınının altına gömeceğim' demiştin.

Peki bu ne işe yaradı?" diye soruyorum.

"Annen ve ben konuştuk," diye itiraf ediyor. İki eyalet ötede olabilirim ama bakışların doğrudan bana yöneldiğini hissedebiliyorum.

"Ve..." Bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi bildiğim için onu teşvik ediyorum. Birlikte yediğimiz tüm yemeklerde hakkında en çok şaka yapılan şey bu.

"Evlendiler," diye homurdanıyor, "benim itirazımla."

"Onunla koridorda yürüdün." Gülüyorum. "Ve iki çocukları var." Babamın taptığı iki çocuk. Hatta Mila işe geri döndüğünde onlarla vakit geçirmek için işten bir adım geri çekildi. Bunun onu genç tuttuğunu söylüyor.

"Gitmene izin vermek zorundayım," diye kükrüyor. "Canımı çok sıkıyorsun."

"Seni seviyorum baba." Gülüyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ve telefonu kapatıyor. Sonra ondan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Baba: Anneni ara. Senin için endişeleniyor.

Çiftliğin otoparkına girerken gözlerimi deviriyorum. Park edip yolcu koltuğundan not defterimi aldıktan sonra telefonumu kapıp kot pantolonumun arka cebine sokuyorum.

Elimi saçlarımda gezdirirken bu hafta sonu saçlarımı kestirmem gerektiğini hatırlıyorum. Atların ahırdan çıkarıldığını görmek için dörtnala koştuklarını duyduğumda başımı çeviriyorum. Cam kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtığımda Lilah'yı görüyorum.

masanın arkasında oturuyor. Bana baktı ve gülümsedi. İkimiz bir süre önce çıkmıştık. Dürüst olmak gerekirse, teknik olarak birkaç kez çıktığımız için çıktık demek biraz abartılı olur. Her seferinde, masanın karşısında en iyi arkadaşım ile oturuyormuşum gibi hissettim, eve götürüp birlikte olmak istediğim biriyle değil. Sonunda, sadece arkadaş kalmak mantıklı geldi. Ayrıca, gizliden gizliye aşık olduğu Emmett'le nişanlanmıştı. "Bu güzel bir sürpriz," diyor.

"Selam," diye selamlıyorum. "Charlie ile bir toplantım var." Bot seslerinin bize doğru yaklaştığını duyunca yan tarafa bakıyorum.

"Ve ben," diye araya giriyor Emmett, odaya girip doğrudan Lilah'nın yanına gidiyor.

"Hey, bebeğim." Eğilip onun dudaklarını öpüyor.

"Onunla ilk benim çıktığımı biliyorsun, değil mi?" Onunla dalga geçiyorum çünkü bu çok kolay yap.

"Evet, ama sonunda birlikte olduğu kişi benim, o zaman kazanan kim?" O ellerini kalçalarına koyar.

"Kesinlikle o değil." Çenemle Lilah'ya işaret ediyorum, o da homurdanıyor.

"Onu rahatsız etmeyi bırak." Beni işaret ediyor. "Ve seni." Onu işaret ediyor. "Buraya sırf onun geldiğini gördüğün için mi geldin?"

"Evet." Ona söylemesi gereken doğru cevabın bu olmadığını umursamıyorum bile.

"İnanılmazsın," diye homurdanarak telefonu açıyor. Sonra dahili telefonda onun sesini duyuyorum.

Telefonu kapatmadan önce, "Charlie, Caleb burada ve Emmett de burada bekliyor," diye anons ediyor.

Charlie'nin odaya girmesi tam otuz saniye sürüyor. "Kaçırdım mı?" diye soruyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bir erkek gelip Lilah'la konuştuğunda barbarlaşıyor."

"Ben barbarlaşmıyorum," diye alay ediyor Emmett suçlamayla. "Ben sadece onun güvende olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Charlie onun yüzüne gülmemeye çalışarak soruyor.

"Evet," diyor Emmett. "Yeni binaya gidelim mi, yoksa burada dikilip tartışmamamız gereken şeyleri mi tartışacağız?"

"Ben Lilah ve Caleb'in ne zaman çıktıklarını tartışmaya oy veriyorum." Charlie elini kaldırdı.

"Hadi gidelim." Emmett adım adım uzaklaşmadan önce ona hiç dikkat etmiyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve onları ahırın olduğu arka tarafa kadar takip ediyorum.
bir şeydir.

"Golf arabasını alacağız," diyor Charlie. Arkaya geçtim ve baktım Arazinin en ucuna, rüzgâr çok güçlü eserse yıkılacakmış gibi görünen kırmızı bir ahıra doğru ilerlerken etrafta dolaşıyoruz.

"Bu da ne..." Daha da yakından gördüğümde söylüyorum. "İçine girmek bile güvenli mi?"

"Sadece kötü görünüyor," diyor Emmett. "Kenarları pürüzlü."

"Evet." Charlie arabayı park eder ve iner. "Onun gibi." Ahırın kapısına doğru yürüyen ve bir tarafı açtıktan sonra diğer tarafa geçip ikinci kapıyı açan Emmett'i işaret ediyor. Karanlık ahıra girerken Charlie'nin yanında yürüyorum ve tek ışık çatının eksik parçalarından geliyor.

Ahır tamamen boş. Zemindeki beton, çamurla kaplanmış ve sanki onlarca yıldır oradaymış gibi duruyor. "Peki ne düşünüyorsun?" Charlie soruyor.

Etrafa bir göz atıyorum. "Tüm çatıyı sökmemiz ve muhtemelen yanları güçlendirmemiz gerekecek. Çatıyı söktüğümüzde ne bulacağımıza bağlı olarak, bu bize daha iyi bir fikir verecektir." Emmett başını sallıyor. "O zaman bununla ne yapacaksınız?"

"Halkın arasına karışmaya hazır olana kadar burayı atlar için bir rehabilitasyon merkezi haline getirmek istiyoruz." Bana şu anda işlettiği çiftliği anlatıyor. Uzun zamandır ailesinde varmış. Onlar

Atlı terapi yapıyorlar ve çoğunlukla savaştan dönen ve TSSB'den muzdarip askerlerle ve aile içi şiddet mağdurlarıyla ilgileniyorlar. "Yani her iki tarafta da ahırlara ihtiyacımız olacak ve arkada da tay kafesleri için açık bir alan olmasını istiyoruz."

Başımı salladım. "Çok işimiz olacak," diyorum ona. "Çatıyı sökmek için birkaç vinç getirmemiz gerekecek."

"Biliyoruz," diye yanıtlıyor Charlie, "ama yapılması gerekiyor."

Ona başımı salladım. "Yarına kadar sana fiyat teklifini getiririm, sen de bana haber verirsin." Tam başka bir şey söyleyecekken telefonum çalıyor ve aşağıya bakıp arayanın Mikaela olduğunu görüyorum. "Affedersiniz," diyorum ve dönüp ahırdan çıkıyorum.

"Selam." Telefonu kulağıma götürdüm. "Ne var ne yok?"

"Selam," dedi çabucak. "Geçen ay Preston Caddesi'nde gözüne kestirdiğin Viktorya dönemi evi var ya?"

"Evet."

"Az önce satıldı ve emlakçı yeni sahipleriyle görüşmek isteyip istemediğimizi sormak için bizi aradı."

"Siktir," diye tısladım, "evi satın alıp onarmayı düşünüyordum."

"Zamanın yok. Şimdi sadece tamir edebilirsin ve herkes kazanır," diye mutlu bir şekilde karşılık veriyor.

"Evet, tamam," diye kabul ediyorum ve sonra konuşmuyor. "Sorun ne?"

"Şey," diye kelimeyi söylüyor, "yeni sahibi hemen taşınmaya çok hevesli."

"Tamam," diye cevap veriyorum, nereye varmaya çalıştığını bilmeden.

"Fazladan ödeme yapacağını söyledi." İnlemeye başladım. "Listenin uzun olduğunu biliyorum ama bazı şeylerin yerini değiştirirsek..."

"Bunu yapamayız," diyorum ona, başımı sallayarak. "Zaten bir bekleme listemiz var."

"Bu senin hayalindeki iş," diye hatırlatıyor bana. "Çok büyük bir girişim olacak ve bunu hakkıyla yapabilecek tek kişi sensin."

Burnumun köprüsünü tutuyorum. "Evden birkaç adam çağırmam gerekecek."
"Çoktan hallediyorum," diyor ve başımı kaldırıyorum. "Bensiz ne yaparsın?"
"Peki," diye homurdandım, "ona toplantıyı benim alacağımı söyle."

BÖLÜM 4

Sierra

T Masamın üzerinde, yanımda duran telefon çalışıyor ve ardından bilgisayarımın ekranında Lilah'nın beni FaceTim'lemekte olduğunu gösteriyor. İmlecimi ekranın köşesindeki yeşil kabul butonuna getiriyorum ve beklemeye başlıyorum. "Merhaba" demeden önce bağlanın.

Yüzü kocaman bir gülümsemeyle ekranı dolduruyor ve evde olduğunu görüyorum. "Selam," diyor, saçlarını başına toplamış, dirseklerini adaya dayamış.

Emmett'in içeri girip arkasında durduğunu gördüğümde gülümsüyorum, muhtemelen telefonda olduğunu bilmeden ona sarılıyor ve sonra yüzünün yan tarafını öpüyor. "Merhaba, Emmett."

Şaşırmış bir halde telefonuna bakıyor. "Selam Sierra." Lilah'ya bakar. "Ben sizi yalnız bırakayım," diyor ve gitmek için dönüyor ama Lilah'ın kışına bir şaplak atmadan önce.

Lilah sadece başını sallar ve adamın uzaklaşmasını izler. Bana dönüp bakmadan önce kelimenin tam anlamıyla iç geçiriyor ve ben de ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Beni geri araman gerekiyor mu?"

Gözlerini kapatır ve kendine güler. "Hayır, ben iyiyim." Kıkırdıyor. "Onu her zaman yakalıyorum zaten." Emmett'in durduğu yere bakıyor ve ona göz kırpmıyor.

"Bildiğim iyi oldu." Ona aşık olduğu onca zamandan sonra, bu duygunun karşılık bulmasına seviniyorum.

"Sen nasılsın?" Sorusu karşısında omuzlarımı silkiyorum. Hayatım alt üst olalı iki hafta oldu. İki haftadır bir tür sisin içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Tutarlı olduğum tek şey işim oldu. Uykusuzluk beni yakaladığında gecenin her saati çalışıyordum. Bu yüzden artık çalar saatimi saat sekize kuruyorum çünkü öğlene kadar uyuyorum ve sonra sabah dörde kadar ayakta kalıyorum. Kışımı tekrar bir rutine sokmanın zamanı geldi.

"Hemen hemen aynı. Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Ailemin evinden ayrıldıktan sonra aradığım ilk kişi Lilah oldu. Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadı ve hıçkırarak ağlarken benimle konuştu. Sakindi ve üç saat sonra elinde bir çantayla kapımdaydı.

"Sonunda bir terapist buldum." Gözleri havaya kalktı. "Bir hafta oldu." "Yardıma oluyor mu?" diye soruyor usulca.

"Sanırım şokun etkisi geçiyor," diye itiraf ediyorum. "Ailemi arayıp onlarla konuşmam gerekiyor."

"Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Beni sevdiklerini anlıyorum. Ben de onları seviyorum. Ben sadece-" Derin bir nefes alıyorum. "Mesele bunun bir sır olması, sanki bundan utanıyorlarmış gibi."

"Utanmıyorlardı çünkü o zaman senden de utanırlardı ve ikimiz de sana taptıklarını biliyoruz." Başımı sallıyorum çünkü bu doğru. "Belki de sana söylemekten korktular."

"Bana söylenmesini ve benim öğrendiğim şekilde öğrenmemeyi tercih ederdim. Şok olur muydum? Evet, evet, şok olurum ama bilmiyorum."

"Bu konuyu terapistinle konuşmana sevindim," diyor, "eğer içini dökmek istersen ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes daha alıyorum ve başını yana eğip bana bakıyor.

"Bu bakış da neyin nesi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Şey," diye başlıyorum, "düşünüyordum da."

Başını iki yana sallıyor. "Bunu en son yaptığında, bir hafta boyunca 'yürüyüş' yapmıştık ve sen geceleri havanın soğuduğunu unutmuştun ve neredeyse donarak ölüyorduk."

"Altı saat sonra bir Four Seasons oteline giriş yaptık," diye hatırlatıyorum ona, "ve sen sana verdikleri bornozla uyudun." Onu işaret ediyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Belki taşınmayı düşünüyordum."

Nefes nefese, "Taşınmak mı?" Başımı sallıyorum. "Daha fazlası var, değil mi?"

"Var," diye itiraf ediyorum ve kalbimin hızlanmasını görmezden geliyorum. "Öz ailemi aramayı düşünüyordum." Gözleri büyüyor.

"Bunu yapmalı mısın bilmiyorum." Sesini endişe dolduruyor.

"Kim olduğumu bile bilmiyormuşum gibi hissediyorum." Bunu terapistimden başka birine yüksek sesle söylemek hem korkutucu hem de iyi hissettiriyor. "Kim olduğumu biliyorum tabii ki."

Tavana bakıyorum. "Ama neden beni istemediler?"

"Dinle, nereden geldiğini bulmaktan yanayım ama Sierra..."

Gözlerim yaşardı. "Biliyorum. Biliyorum. Bu aptalca ve beni gerçekten bir kenara attılar."

"Seni atmadılar." Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor.

"Beni bir kutuya koydular ve bir battaniyeye sararak dışarıda bıraktılar." Sesim yükseliyor. "Zili bile çalmadılar ya da ne bileyim, bir evlat edinme ajansı ile iletişime geçmediler." Bir damla gözyaşı kaçıyor. "Kim yapar ki bunu?"

"Pislikler," diye karşılık veriyor. "Ama yaptıklarını neden yaptıklarını da bilmiyorsun."

"Ben bir sır mıydım?" Son iki haftadır durmaksızın kafamdan geçen sorular çılgıncaydı. "Rüyamda sokakta yürüdüğümü, herkesin bana yabancı olduğunu ve bana baktığını görüyorum. Rastgele insanlara yaklaşıyorum ve 'Sen benim öz annem misin?' diyorum."

"Sierra," diye adımı söylüyor ve telefonda bana sarılmak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Bu çılgınca. Yapmadıkları için umurumda bile olmamalı." Çalışma sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Ama umurumda."

"Bu çok normal," diyerek bana katılıyor. "Peki nereye taşınyorsun?"

"Destek alabileceğimi ve yine de yeni bir başlangıç yapabileceğimi düşündüğüm bir yere.

Şu anda bulunduğum yer ile bırakıldığım yerin ortasında bir yer."

"Aradığın bir yer var mı?" Tabii ki bu plana çoktan başladığımı biliyor.

"Baktım," diyorum, sonra e-postalarımaya tıklıyorum ve dün gece geç saatlerde ya da daha iyisi gecenin bir yarısı bulduğum ilanı ona gönderiyorum. "Az önce sana gönderdim."

Telefonuna tıklıyor ve az önce ona gönderdiğim bağlantıya bakarken yüzü kayboluyor. "Sierra," adımı söylüyor ve ekranda yeniden beliriyor. "Tamam, bir." Parmağını kaldırıyor. "Burası." Başımı salladım ve gülümsedim. "İki, bu ev-"

"Biliyorum." Masama vuruyorum. "Son derece mükemmel."

"Köhne, kızım." Gülüyor. "Sanırım oradan geçerken arabamın üstüne düşeceğini sandım."

"Hayatının aşkıyla birlikte olduktan sonra gerçekten daha da dramatikleştin."

Alay ediyor. "Ben her zaman biraz dramatik oldum. Sadece onun önünde değil, çünkü 'yüzüne karşı, ben sert bir kızım, ama sonra beni duvara itmeni ve beni öpmeni istiyorum. Sonra da bana her türlü pisliği yapmanı istiyorum."

Emmett sanki kızın adını söylemesini bekliyormuş gibi - "Çaldınız mı?"- kızın arkasından fırlıyor ve bir kolunu karnına, diğerini göğsünün üst kısmına dolayarak onu kendine çekiyor. Kız iki eliyle onun kolunu tutuyor.

"Bil bakalım kim taşınmayı düşünüyor?" Omzunun üzerinden ona bakıyor. "Sierra." Ona cevap verme şansı bile tanımıyor. Emmett'le birkaç kez karşılaşmış biri olarak, bu konuda hiçbir fikri olmadığını ve bu oyunu oynamayı umursamadığını söyleyebilirim.

"Eğlenceli," diyor, onun gülümsemesi için ne gerekiyorsa onu söylüyor.

"Eğlenceden de öte. Aynı evde birlikte kitap kulübü yapabiliriz ve o da akşam yemeğine gelebilir." Gözleri parlıyor. "Kız kıza takılabiliriz. gece barda." İnliyor. "Eğlenceli olmayacak mı?"

"Bebeğim," diyor, başı geriye gidiyor, "eğlenceli olmayacak. Eğlencenin tam tersi olacak." Ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Ama sorun değil."

"Gördün mü?" Bir elim kolunu bırakıp yanağını tutuyor. "Sana eğlenceli olacağını söylemiştim."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor.

"Tamam, gitmem gerek," diyorum onlara. "Sizi haberdar edeceğim." "Seni sonra ararım," diye yanıtlıyor ve telefonu hızla kapatıyor.

Gecenin geri kalanını devam eden bazı sözleşmeler üzerinde çalışarak geçiriyorum. Son dört yıldır grafik tasarımcısıyım ve lisans derecesiyle mezun oldum. Mezun olur olmaz ticari bir emlak şirketinde işe girdim. Onların tüm alanlarını tasarlıyordum ve yavaş yavaş kendi başıma işler yapmaya başladım ve portföyümü oluşturdum. Marka logoları yaratmaktan Times Meydanı'nda reklam panoları yaratmaya kadar ilerledim. Sonunda yeterince müşterim olunca ayrıldım ve şimdi kendim için çalışıyorum. Restoran tasarımlarından broşür yaptırmak isteyen kurumsal şirketlere kadar her türden müşterim var. Bir şeyler yaratabilmek en iyisi ve ailemin yatak odamda istediğimi yapmama izin verdiği on iki yaşımdan beri bu konuda iyiyim. Kesinlikle iç mimarlık yapacağımı düşünüyordum ama bu benim için çok daha eğlenceliydi. Hatta bazen ikisini aynı anda yapabiliyorum. Bunlar benim en sevdiğim projeler. Benim bir

Evleri hazır olan birkaç inşaatçı var ve benim tek yapmam gereken mobilyaları ve her şeyi içeren kataloğu tasarlamak.

Saat 20:00'de bilgisayarımı kapatıyorum, ki bu benim için bu hafta yeni bir rekor, o sırada telefonum çalıyor. Masamdan alıp aşağı baktığımda annemin bana mesaj attığını görüyorum.

Anne: Uzun zaman oldu. Seni rahat bırakmaya çalışıyorum. Sesini duymak istiyorum. Seni seviyorum.

Kalbim göğsümde sıkışırken aynı zamanda midem de bulanıyor. Gerçeği öğreneli iki haftadan fazla oldu.

Neden bilmiyorum ama görmezden gelmek yerine telefonu alıp onu arıyorum. Bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Sierra," sanki daha önce hiç söylememiş gibi adımı söylüyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, usulca hıçkırıldığını duyunca gözlerimi kapatıyorum. "Um." Boğazını temizliyor. "Nasılsın?"

"İyiym," diyorum usulca, "sadece" -benim de gözyaşlarım başlıyor- "biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Biliyorum, baban hazır olduğunda arayacağını söyledi."

"Bence konuşmalıyız," diye tekrarlıyorum terapistimin geçen hafta bana alıştırtma yaptırdığı kelimeleri.

"Elbette, yeri ve zamanı söyle."

"Kahve içmek için buluşmaya ne dersin?" Henüz eve dönmek istemediğim için öneriyorum. "Yarın sabah."

"Kulağa harika geliyor. Sabah sana mesaj atarım."

"Tamam, yarın görüşürüz."

"Seni seviyorum Sierra," diyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Ben de seni seviyorum anne." Bu sözleri söylediğim anda daha da çok ağlıyor.

"Bana bir daha böyle sesleneceğini düşünmemiştim."

"Öfkeyle çıkıp gittiğim için özür dilerim," diyorum ona.

"Şok oldum."

"Biliyorum."

"Yarın daha fazla konuşacağız," diye onu temin ediyorum. "Olur," diyor. "Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatıyorum ve banyoya girmek için üst kata çıkıyorum. Geçen iki haftadan sonra kendimi şımartmaya ihtiyacım var.



Alarmin yumuşak zil sesini duyuyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Beni bir koza gibi saran beş yastıklı kral yatağımın ortasında yan yatmışım. Elimi başımın altından çıkarıp telefonu alıyorum ve kapatıyorum. Gözlerimi tekrar kapatmadan önce, göz kapaklarım yüz kilodan daha ağırış gibi hissediyor.

Kendime kalkmam gerektiğini söylemem bir dakika sürüyor. Gözlerim yavaşça açılıp kapanıyor ve sonunda açık kalıyor. Yorganı üzerimden atıyorum, dışarı çıkıyorum ve uzun gri kaşmir bornozumu almadan önce pembe terliklerimi giyiyorum.

Kalın pelüş beyaz yorganımın altından telefonumu almadan önce banyoda işimi bitiriyorum ve merdivenlerden mutfığa doğru yürüyorum. Kahveme başlamadan önce arka taraftaki perdeleri açıyorum. Buzdolabına gidip sütü almadan önce koku küçük mutfığı dolduruyor. Sütü köpürtücünün içine döküp düğmesine basıyorum ve sonra sütü yerine koyuyorum. Kendime yiyecek bir şeyler hazırlamayı düşünüyorum ama buzdolabını kapatıyorum. Kahvemi hazırlamaya koyuluyorum, sütü bardağıma koymadan önce yeterince sıcak olduğundan emin oluyorum. Kupayı dudaklarıma götürürken mutfak penceresinden dışarı bakıyorum ve dışarının kasvetli olduğunu görüyorum.

Kanepeye doğru ilerliyorum, L şeklindeki kanepenin köşesine kıvrılıyorum ve bir battaniye alıp üzerime örtüyorum.

Elimdeki telefon çalıyor ve arayanın Rebecca olduğunu görüyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, hoparlörü açıyorum.

"Sierra," diyor adımı neşeyle, "seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Gözlerimi kapatıyorum. Saatin sabahın sekiz buçuğunu geçtiğini düşünürsek, ne yaptığımı düşünüyor olabilir ki? "Hayır, sadece kahve içiyordum," diyorum. "Senin için ne yapabilirim?"

"İyi haberlerim var," diye cıvıldıyor, "evle ilgili teklif onaylandı." Ayağa kalkıp fincanı sehpanın üzerine koyuyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Ev senindir." Gözlerimi kapatıyorum. "Bölgedeki en iyi inşaat şirketindeki kız arkadaşım ile konuştum, seni de araya sıkıştırmak için patronuyla konuşacak."

"Vay canına," diye geveledim, "bu beklediğimden daha hızlı oluyor." "Bu iyi bir şey. Montgavin'e hoş geldiniz."

BÖLÜM 5

Caleb

I Eve yanaşıp sokağa park ettim ve pencereden eve baktım. Gerçekten güzel bir ev, ama lanet olsun, yıkılacak gibi görünüyor. Kamyondan inerken telefonumla birlikte panoyu da alıyorum. Daha iyi günler görmüş asfalt patıkada yürürken çelik burunlu botlarıma bakıyorum. Ek yerlerinin arasından otlar ve çimler çıkıyor. Üç basamağı çıkıyorum, tüm bu süre boyunca bina gıcırdıyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, bunun defolup gitmem için bir işaret olduğunu düşünürdüm.

Burada.

Güvertenin zımparalanması ve yeniden kapatılması gerekiyor. Zili çalmak için elimi kaldırmadan önce bunu not defterime yazıyorum ama kapı zili asılı duruyor ve kabloları bir şey kemirmiş gibi görünüyor. Elim kaldırıp kapının cam kısmına vuruyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kapı yeni gibi görünüyor ya da en azından son on yıl içinde değiştirilmiş. Birinin kapıya doğru yürüdüğünü görebiliyorum ve röntgenci gibi görünmek istemediğimden, kilidin dönme sesini duyana ve kapı açılana kadar botlarıma bakıyorum.

Başımı kaldırdığımda sarı-kahverengi saçlarının geriye doğru savrulduğunu görüyorum. "Merhaba," diye selamlıyor, sesi yumuşak, mavi-yeşil gözleri gülümsemeyle parlıyor. "Sen Caleb olmalısın. Ben Sierra," diyor ve hayatımda ilk kez nutkum tutuluyor. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın. O

Elini uzatıyor ve benimki onun yumuşak elinin içinde kayarken kendi kendine hareket ediyor. Sanki ilk kez biriyle tokalaşıyormuşum gibi elini elime alışını izliyorum. Bir yılı aşkın bir süre boyunca elini beceriksizce aşağı yukarı hareket ettirdikten sonra elini benimkinden çekip yana bırakıyor. "Lütfen içeri gelin." Bana içeri girme şansı vermek için yana doğru hareket ediyor. Gözlerimin kıyafetinde gezinmesine izin vermek gibi aptalca bir hata yapıyorum. Uzun kollu, pas rengi, V yakalı bir kazak, kalça bölgesini sıkan ama yere inerken bollaşan mavi kot pantolonunun tam beline denk geliyor.

"Teşekkür ederim." Sonunda kelimeleri bulup eve ve fuayeye adım atıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyor. Önümde durduğunda ona "Burası çok güzel bir ev," diyorum. Yemek odası sol tarafta, odanın ortasında bir avize asılı. Sağ tarafta muhtemelen oturma odası olması gereken yer var ama ev mobilyasız.

"Ben olsam o kelimeleri kullanmazdım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gülüyor. "Ama bence olabilir" -etrafına bakıyor- "zamanla ve doğru kişiyle."

Orijinal gibi görünen taç pervaza bakıyorum. "Bu doğru. Neden ne yapılmasını istediğinizi konuşmuyoruz, ben de size yapıp yapamayacağımızı söyleyeyim." Ona dönüyorum ve o da başını sallıyor.

"Duvar kağıdını sökmek istiyorum," diyor odanın köşelerinde soyulan eski duvar kağıdı için, "ve yerden tavana kadar gömme raflar yaptırmak istiyorum." Ona bakıyorum. "Belki şu yan yana hareket eden merdivenlerden de olabilir." Derin bir nefes alıyor. "Buranın bir kütüphane olmasını istiyorum." Sesi daha da yükseliyor. "Büyük, minderli kanepeler görüyorum," diye açıklıyor hayalini, ama gözlerinin bu konuda konuşurken daha da parlamışında kayboluyorum.

"*Güzel ve Çirkin* filmindeki gibi bir merdiven mi istiyorsun?" Şaşırmış bir halde bana bakıyor. "Kız kardeşimin en sevdiği filmdi," diye anlatıyorum ve o sadece başını sallıyor. Not defterime bir not alıyorum, onun nasıl olduğuna değil de yazmaya odaklanmaya çalışıyorum.

lavanta ve vanilya kokuyor. "Işıklandırma konusunda ne yapmak istiyorsun?" Soruyorum ve tavana bakıyorum, tek bir armatür olmadığını görüyorum. "Tahminimce spot ışıkları koymak için kablo tesisatı yok."

"Evet, her yerde lamba olduğunu tahmin ediyorum. Ben de öyle yapacağım ama kızlar gecesi yaptığımda fazladan ışıklandırma isterim." Odanın içinde bir daire çiziyor ve o gecelerin nasıl görüneceğini hayal ettiğini hayal edebiliyorum. Sonra odanın köşesine gidiyor ve yan tarafı işaret ediyor. "Bu tarafa doğru yürüdüğünde Fransız kapıları var." Bana, hareket ettirildiklerinde menteşelerinden düşecekmiş gibi duran kapıları gösteriyor. Hatta bir tanesi defalarca açılıp kapandığı için ahşap zemini çizmiş gibi görünüyor. Dokunmak ve ne kadar derine indiğini görmek için eğiliyorum, ne mutlu ki hemen hemen sadece yüzey. "Onları saklamak istiyorum." Ayağa kalkıp odaya doğru ilerliyorum. Sağ tarafa baktığımda cumbalı bir penceresi olduğunu görüyorum. Evin içine süzülen güneş ışığı neredeyse ruhani.

"Bu odayla ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum. Pencereye doğru yürüyor ve bana dönmeden önce dışarıya bakıyor.

"Buranın ofisim olmasını istiyorum. Yerleşik bir depom olsun istiyorum." Pencerelerin altındaki duvarı işaret ediyor. "Orada banklar olabilir." Ne kadar harika olacağını düşünerek notu yazıyorum. "Çocuklarım olduğunda, burası onların oyun odası olabilir."

Yüzük takıp takmadığını görmek için gözlerim hızla ellerine gidiyor. Ellerini görene kadar kalbim göğsümde durmuş gibi hissediyorum. Ellerinde herhangi bir takı olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. "Evli misin?" Kelimeler ben daha onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor.

Benim bile uygunsuz olduğunu bildiğim bu soruyu düşünürken başını yana eğiyor. Evli olup olmamasının hiçbir önemi yok ama bu sözleri duymak zorundayım. "Şu anda değil."

Başımı salladım. "Erkek arkadaşın?" Bu soru karşısında içten içe ürperiyorum.

"Şu anda değil." Sırtışını gizlemeye çalışıyor ama tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "Yani şimdilik sadece bir ofis olacak. İleride bir erkek arkadaşım olduğunda, sonra evlenip çocuk sahibi olduğumda burası güzel bir oyun odası olur."

"Olur," diye katılıyorum ona.

"Evli misin?" Ona dönüp bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Kız arkadaş mı?"

Sırtıyorum. "Şu anda değil." Bana bakıyor ve gülmek için kendini zor tutuyor ama dönüp diğer kapıdan çıkarken kendini durduramıyor. Fransız kapıları odanın karşı tarafında.

"Bildiğim iyi oldu." Yan tarafa doğru ilerliyor. "Şimdi bu," diye başlıyor ben kışını izlerken. Omzunun üzerinden baktığında beni yakalıyor, ama hızla başka tarafa bakıyorum ve onun sırttığını görebiliyorum. "Burası pervazları ve her şeyi neredeyse tam olarak inşa edildiği şekilde tutmak istediğim yer." Tavanı işaret ediyor. "Ama biraz modernlik getirmek istiyorum."

"Nasıl yani?" Uzak duvarı işaret ederken ona soruyorum. "Şömineyi seviyorum" -eliyle şöminenin kırmızı tuğlasına dokunuyor- "ama belki boyayabilirim."

"Deneyebiliriz." Başımı salladım. "Yapabileceğimiz şey belki buraya başka taşlar koymak." Şömineye doğru yürüyorum. "Ne renk istediğinize bağlı olarak daha büyük taşlar kullanabiliriz. Çok eski ama aynı zamanda şık."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye kabul ediyor. "Benim fikrimden çok daha iyi."

Penceresi olmayan bir banyonun bulunduğu tarafa doğru ilerliyor. Tek ışık dışarıdaki odadan geliyor. Görebildiğim kadarıyla, her şeyin içinin boşaltılması ve su tesisatının yeniden yapılması gerekiyor. Mutfığa geldiğimizde, dolapların odanın ortasından tavana kadar uzandığını ve boydan boya taç kalıpları olduğunu görüyorum. "Burada ne yapmak istiyorsun?"

"İçini boşaltacağım," diyor ve gözlerim büyüyor. "Aşırı olduğunu biliyorum ama içini açmak istiyorum." Yemek odası ile mutfığı ayıran iki duvarı işaret ediyor. "Bu iki duvarı yıkmak istiyorum." Mutfığa doğru yürüyor.

Mutfak ve yemek odasını ayıran duvarlar. "Büyük bir alan olsun ama ortasında kocaman bir ada olsun, bir tarafında tezgah altı tabureler, diğer tarafında lavabo olsun ve adada kesinlikle elektrik olsun."

Duvara doğru yürüyorum ve boşluğu duyarak duvara vuruyorum. "Eğer taşıyıcı bir duvar yoksa, kolay bir çözüm olacaktır. Eğer varsa, bir direk ve bir giriş koymanız gerekir."

"Bunu yapmak zorundayız çünkü bu oda için zaten bir vizyonum var." Kalçasını tezgâha yaslıyor. "Eğer işi sen yapacaksan-"

"Oh, işi ben yapacağım." Bu işi üstlenmenin çok büyük bir proje olacağını ve hayır demek ya da onu listeye koymak yerine fazladan adam çağırmam gerekeceğini bilmeme rağmen cümlesini bitirmesine fırsat vermiyorum.

"Kendinden biraz eminsin, Caleb." Kaşlarını kaldırıyor. "En iyi teklifi senin vereceğinden bile emin değiliz." Şimdi benim kaşlarım havaya kalktı. "Eminim bu işlerin nasıl yürüdüğünü artık biliyorsunuzdur. Birden fazla teklif almak zorundayım."

"Bu işlerin nasıl yapıldığını çok iyi biliyorum Sierra. Ama şehirde bu işi yapabilecek neredeyse tek kişinin ben olduğumu düşünürsek, biraz iddialı konuşacağım ve en iyi teklifi benim vereceğimi söyleyeceğim." Kıkırdıyor. "Tabii şehirden birilerini getirmezsən." Etrafıma bakınırken omuz silkiyorum. "Adamlarını getirmek zorunda kalacaklarını ve iş yapılırken onları motelde tutacaklarını düşünürsek, bu muhtemelen büyük paralara mal olacaktır."

"Bu kasabada bu tür işleri yapan birden fazla kişi vardır."

"Diğer tek seçenek Cartwright'lar ve onlara karşı açılmış onca dava varken, bu işi onların yapmasını istemezsiniz." Benimle tartışmayı düşündüğünde ellerimi kaldırıyorum. "Yaptıkları son geliştirme şimdi yerin dibine batıyor. Böyle birinin evinizde çalışmasını isteyeceğinizi sanmıyorum." Bana karşı çıkmasını bekliyorum.

"Peki, o zaman ikinci kısım şu" -elini yanındaki tezgâha koyuyor, tırnaklarını mermere vurdukça tıkırdıyor- "bu aynı zamanda işi ne zaman yaptırabileceğinize de bağlı." Bir bileğini diğerinin üzerinden geçiriyor.

"Ne zaman yapılmasını istiyorsun?" Karşısındaki tezgâha yaslanırken ben de onun duruşunu taklit ediyorum. Bundan neden bu kadar keyif aldığımı bilmiyorum ama alıyorum.

"Taşınıyorum," diyor derin bir nefes alarak, "gelecek hafta."

"Sierra," diyorum gülerek, "bunun olmasına imkân yok. Gece gündüz çalışsak bile. Üç ekiple haftanın yedi günü." Başımı sallıyorum.

"Duyduğum kadarıyla bu işi yapamayacak mısınız?" Bana yumurta atıyor.

"Elektrikçi ve tesisatçı getirmem gerekiyor ve eğer evi yeniden döşemek zorunda kalmazsanız bu kolay bir çözüm. Duvarları açana kadar neyle karşı karşıya olduğumuzu bile bilmediğimizin farkında olduğunu biliyorum."

"Tamam." Başını salladı, pes etti. "En azından yatak odamı halledebilir misiniz? Siz işleri yaparken ben burada yaşayabilirim. Sadece yatak odamı ve çalışabilmem için bir masa getireceğim."

"Daha üst katı bile görmedim," diye hatırlatıyorum ona. "Söz verip sonra tutmamayı sevmem."

"Peki o zaman, gidelim." İtti ve yanımdan geçti, ben de onu merdivenlere kadar takip ettim. "Bunların güçlendirilmesi falan gerekebilir." Yıpranmış merdivenlere bakıyor.

"Gerekebilir," diyorum gülmemeye çalışarak. "Sanırım sadece bu çatlaktan bile bodrum katını görebiliyorum." Üçüncü basamaktaki çatlağı gösteriyorum. "Hiç güvenli değiller," diyorum ona. "Ama biz ev üzerinde çalışırken bu hızlı bir çözüm olabilir."

"Harika." U şeklindeki merdivenden yukarı çıkıyoruz. "Bunun koyu maun renginde ve beyaz parmaklıklı olmasını çok isterdim ama henüz karar vermedim."

"Bunu kabul etmeden önce eve yapmayı planladığınız her şeyi görmem gerek."

Merdivenlerin başına geldiğimizde, "Evin sahibi olmaman ve benim için çalışmaman iyi bir şey," diye takılıyor.

"Senin için çalışıyor olabilirim ama sen kafana taktın diye evi kirletecek değilim." Dönüyor ve hızla yatak odasına doğru yürüyor. "Kıçımdaki tüyler diken diken olmasın demenin kibar yolu bu mu?"

Gözlerim tam anlamıyla onun kıçına bakma hatasını yapıyor.

Etrafında dönüyor ve gözlerim hızla onunkilere geri dönüyor. "Evet, bu kibar bir yol. Kaba olsaydım annem kıçıma tekmeyi basardı."

"Bildiğim iyi oldu." Sola doğru yürür ve kapalı olan iki kapıyı açar. "Burası benim yatak odam."

Oda çıplak ve zeminin zımparalanmaya ve verniklenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor. "Çok kötü görünmüyor." Etrafıma bakıyorum, tavanda özenle işlenmesi gereken alçı ta pervazlar olduğunu görüyorum ve kimi arayacağımı çok iyi biliyorum. Emekli oldu, ama bu iş için, sanırım emekli olmaktan vazgeçecek. "Banyo nerede?"

Yan tarafı işaret ediyor ve içeri girdiğimde tek söyleyebildiğim "Aman Tanrım" oluyor.

"Evet," diye ekliyor yanımdan. "Yani, sanırım ellili yıllarda olsaydınız ve para saıyor olsaydınız, bu bir vay be gibi olurdu, ama altın bir küvete ihtiyacım olduğundan emin değilim. Pepto-Bismol pembesi hakkında ne düşündüğümde de emin değilim. Yani sekiz yaşında olsaydım Barbie Rüya Evi yerine burası benim hayalim olurdu ama şimdi o kadar da değil." Cumbanın hemen altında duran küvete bakarken gülüyorum. Gri ve pembe perdeler her iki yanda asılı, altın püsküllü ipek bir ipele açık tutuluyor. Kapalı kapıya doğru yürüyorum, açıyorum ve sadece bir tuvalet görüp tekrar kapatıyorum. "Odaya bir duş eklemek istiyorum."

"Şu köşeye," diye öneriyorum, hemen yanında bir çamaşır dolabı olan boş bir alanın bulunduğu tarafı işaret ederek. "Tamamen camdan yapmamız gerekecek, böylece pencereyi kapatmazsınız." Bana gülümsüyor.

"Düşünce tarzını seviyorum." Derin bir nefes alır. "Asıl soru şu..." Asıl soruyu sormasını bekliyorum. "Bunu bir hafta içinde yapabilir misin?"

"Zor olacak ve muhtemelen iki ekip getirtmem gerekecek." Başımı eğerek iki odaya bakıyorum. "Ama senin için, bunu gerçekleştireceğim."

BÖLÜM 6

Sierra

" Bu gece sizinle kalmamın sizin için sorun olmayacağından emin misiniz?"

A Emmett ile birlikte evden çıkarken Lilah'a soruyorum.

"Önemli bir şey değil. Muhtemelen şehirde bir otel bulabilirim."

"Saçmalama," diye karşılık verir Lilah. "Her şey yoluna girecek." Tek kelime etmeyen Emmett'e dönüp bakıyorum. Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve Lilah bir şeyler içmek için bara gitmemizden bahsetti. Dışarı çıkmak için yanıma bir şey almamıştım, bu yüzden dar mavi kot pantolonumu ve omzuma kadar inen dar, uzun kollu açık bej gömleğimi giyiyorum. Bunu yanımda getirdiğim tek topuklu ayakkabıyla eşleştirdim. Neden topuklu ayakkabı aldığımı bile bilmiyordum ama neyse ki almıştım.

"Senin için sorun olur mu?" Soruyorum, homurdanıyor gibi oluyor ama elini tutup dudaklarına götürmeden önce değil.

"O ne isterse," diyor, kapıyı açıyor, kız parmak uçlarına kalkıp dudaklarını öpüyor ve zar zor görünen küçük bebek yumrusuna dokunuyor.

"Şimdi böyle diyorsun ama sonra bir şey istiyorum ve hayır diyorsun." Kadın kamyonete biniyor ve adam aval aval ona bakıyor.

"Ne gibi?" Ellerini kalçalarına koyarak neredeyse çığlık atıyor. "Bana bir kütüphane yapıp yapamayacağımızı sordum," diye karşılık veriyor ve o da "ve sen hayır dedin."

"Hayır demedim. Bunu kim kullanacak dedim ve sen bana hiç cevap vermedin." Konuşmayı hatırlamasını bekleyerek onu işaret ediyor.

"Bu bir hayırdı." Kapının koluna uzanıyor ve yüzüne kapatıyor. Dönüp bana bakıyor.

"Ben ona hayır demedim." Kavgaya teslim oluyormuş gibi iki elini havaya kaldırıyor.

"Ama evet demedin." Arka kapıyı açıp kamyonete biniyorum ve kapıyı çarpıyorum. Bunu söylediğimde, dönüp onu mutlu etmek için ona vereceğini biliyorum. Kahretsin, bunun için ona yepyeni bir kanat yaptırırsa hiç şaşımam. "Birinin sahip olabileceği en iyi kütüphaneye sahip olacaksın," diye mırıldanıyorum, emniyet kemerimi takarak.

"Biliyorum." Ellerini çırparak onun kamyonun önünden geçişini izliyor. Ağzında muhtemelen küfürlü kelimeler mırıldandığını görebiliyorum. "Ve hayatının en iyi oral seksini yapacak."

"Eww." Yalandan kusuyorum. "Bu gece olmasa iyi olur."

Adam kamyona binip çalıştırırken gülüyor. Camdan dışarı bakıyorum, evinden uzaklaşırken ağaçları görüyorum. Lilah'yı ziyaret ettiğim andan beri bu kasabada beni gülümseten bir şeyler vardı. Gittiğim her yerde kendimi oraya ait hissettiğim için mi yoksa kasabadaki herkesin çok arkadaş canlısı görünmesinden mi bilmiyorum. Her neyse, uzun bir iş gününün ardından kocaman bir kucaklaşma gibi hissettiriyordu. İnsanları çok sevdiğim için olabilir. Yeni olduğu için olabilir. Binlerce şey olabilir. Tek bildiğim buraya bir şekilde yerleştiğimi hissettiğim. Çok garip bir deneyimdi.

Otoparka girmeden önce bunu düşünmek için fazla şansım olmadı. Arabadan iner inmez barın içinden gelen müzik sesini duyuyorum. "Bu çok eğlenceli olacak," diyor Lilah kolunu benim koluma atarken ve bara doğru yürüyoruz. Topuklu ayakkabılarımın asfalt otoparkta çıkardığı sesle onun botlarının çıkardığı ses havayı dolduruyor. Emmett onun diğer tarafında, beni bırakıp açık siyah kapıların ardında kaybolmadan önce elini tutuyor.

Kafamı kaldırıp Thatcher's Bar'ın tabelasını görüyorum ve içeri girip olduğum yerde duruyorum. Son derece muhteşem bir yer. Bar alanına girdiğimde tavan açılıyor ve bu barın ne kadar güzel olduğuna bir göz atıyorum. Barın etrafındaki çıplak kırmızı tuğla, onu çevreleyen koyu metal kaplamaya karşı göze çarpıyor. Rustik bir havası var ama aynı zamanda neredeyse modern. Büyük kahverengi kare bar alanı mekânın ortasında yer alıyor ve üzerinde asılı duran kare metal rafta farklı bardaklar kullanılmaya hazır bir şekilde asılı duruyor.

Zaman içinde kullanılan eski ahşap variller de dekora yardımcı oluyor. Koyu kahverengi deri tabureler barı çevrelerken, küçük yuvarlak masalar dış duvar alanına dağılıyor. Lilah barın içine doğru ilerlerken arkamı dönüp, "Burası harika," diye hayranlıkla bakıyorum.

"Bak, Brock ve Everleigh de orada," diyerek elimi tutuyor ve masalar arasında zikzaklar çizen Emmett'i takip ediyor. Yaklaşık altı kişilik bir masanın yanında duruyor ama masada sadece iki kişi oturuyor.

"Kızımız nerede?" diye soruyor yan yana oturan çift. Adamın eli kızın sandalyesinin arkasına uzanmış, kızın başı da adamınkine yaslanmış.

"Annem ve Oliver'la birlikte," diye yanıtlıyor Everleigh, Emmett'in az önceki tıslama krizini görmezden gelerek. "Merhaba Sierra." Başını yana çevirip bana bakıyor. "Kabalığın kusuruna bakma," diyor, "Ben Everleigh." Gülümsüyorum. "Geçen sefer geldiğinde tanışmıştık." Lilah'ya bakıyor. "Ama o kadar çok yeni yüz vardı ki, muhtemelen hatırlamıyorsundur."

"Çörekleri sen getirdin," diyorum, onun yanında yürürken. Sandalyeyi çekip oturuyorum ve o da bana gülümsüyor. "Söylemeliyim ki, ayrıldığımdan beri onları hayal ediyordum. Eve altı tane getirdim ve ailem bile harika olduklarını söyledi. Artanları paylaştırmak zorunda kaldım ve bir gece kabusumda bozulacaklarını gördüm, bu yüzden ertesi sabah kahvaltıda hepsini yedim."

Yüzündeki gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor. Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Bana daha fazlasını anlat," diye şaka yapıyor. "Şaka yapıyorum. Belki." Gözlerini deviriyor. "Bu benim kocam, Brock." Yanında oturan adamı işaret ediyor. Siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırmış, koyu renk gözleri bana bakarken başını sallıyor ve birasından bir yudum almadan önce birasını eline alıyor. Bana tek kelime bile söylemedi.

"Seni tekrar görmek güzel Brock," diyorum ona. "Küçük bir kızın var, değil mi?" Başını sallıyor. "Saige mi?"

"Bu o olmalı." Siparişimizi almak için yanımıza gelen garsona bakmak için dönüyor.

"İzninizle," diyor Everleigh. "Arkadaşlığa uygun değil."

Kendime kirli bir martini sipariş ederken kısa bir homurtu çıkarıyorum. "Sanırım bu bölgedeki erkeklerle ilgili ortak bir tema bu." Elimi kaldırıp masanın etrafında küçük bir daire çiziyorum ve kızları güldürüyorum. Lilah yanıma oturuyor, Emmett de onunla Brock'un arasına.

"Kasabada ne yapıyorsun?" Everleigh bana soruyor. "Yine mi ziyarete geldin?"

Yüzünde kocaman bir sırıtişla oturan Lilah'ya bakarken gülümsüyorum. "Hayır. Burada yeni bir ev aldım."

Lilah sevinçle ellerini sessizce çırparken Everleigh soluk soluğa kalıyor. "Olamaz. Nerede?"

"Preston Caddesi'nde," diyorum ve umarım nerede olduğunu biliyorlardır, çünkü onlara ne yöne gitmelerini söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

"Oh, Brady'nin yanında," diyor ve Lilah'ya bakıyorum.

"Bu barın sahibi o." Lilah bana Brady'nin kim olduğunu anlatıyor. "Charlie'nin kayınbiraderi."

"Anladım," diyorum ondan bahsederken. Buraya en son geldiğimde onunla tanıştığıma eminim ama onu hayal edemiyorum.

"Şey, bu heyecan verici. Ne zaman taşınıyorsun?" Çocuklar birbirleriyle beş kelime kadar konuşurken Everleigh soruyor.

"Gelecek hafta," diye cevap veriyorum garson gelip bardağı önüme koyarken. Aynı anda gözlerim kapıya kayıyor ve onun diğer dört adamla birlikte içeri girdiğini görüyorum. İçlerinden birinin söylediği bir şeye gülüyor ve kalbim tam anlamıyla hızlanıyor. Caleb koyu renk kot pantolon ve açık gri kapüşonlu bir kazak giyiyor, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, kalın, bronzlaşmış kollarını gösteriyor. Üzerinde gümüş Rolex'i olan sol elini kaldırıyor ve koyu kahverengi saçlarının arasında gezdiriyor. Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü gözleri benimkileri buluyor ve yüzündeki gülümseme daha da büyüyor. Çenesini bana doğru sallarken gözleri yukarı kalkıyor.

"Oh, Caleb burada." Brock masadan uzaklaşır. "Onunla aradığı vinç hakkında konuşmam gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve Caleb ile dört arkadaşının bulunduğu bara doğru ilerliyor.

"Ne konuşacakları hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Emmett, ayağa kalkıp Lilah'yı öpmek için eğilerek, "ama eminim siz kızların gevezeliklerini dinlemekten daha iyi olacaktır."

Bardağımı dudaklarıma götürüp bir yudum almadan önce onun bu açık sözlülüğüne gülmekten kendimi alamıyorum. "Caleb'i tanıyor musunuz?" Masadakilere soruyorum ve Everleigh'nin viski bardağına uzanırken gülümsemesini gizlediğini görüyorum, sonra Lilah'a bakıyor.

"Oh, onu herkesten daha iyi tanıyor." Yüzü kızaran Lilah'yı işaret ediyor ama başını sallayıp kucağına bakıyor. Onu gördüğüm için midemde oluşan kıpırtı ayaklarıma kadar iniyor. "Öyle değil mi?"

"Aman Tanrım, görüldüğü kadar ilginç değil. Çıktık," diye paylaşıyor ve kirli martininin tadı ağızıma asit gibi geliyor. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Evi yenileyecek olan kişi o." Daha fazla bir şey söylememeye çalışıyorum. Özellikle de bana kartvizitini uzattığını ve üzerine kişisel cep telefonu numarasını yazdığını paylaşıyorum.

"Harika işler yapıyor," diye övüyor Everleigh. "Yandığında fırını yeniden inşa etti." Onu dinlemeye çalışıyorum ama Lilah ve Caleb'in çıktığı aklımdan çıkmıyor. "Sanırım ondan sonra kasabaya taşındı." Bir yudum aldı. "Ve sonra Lilah'la çıktı." Onu işaret ediyor.

"Çıkmak biraz abartılı," diyor Lilah şimdi. "Birkaç randevuydu ve sadece..." Bara doğru bakıyor ve ben de Brock'un dirsekleriyle bara yaslandığını ve bir dirseğiyle bara yaslanmış olan Caleb'le konuştuğunu görme hatasını yapıyorum. Vücudu bizim masaya doğru dönmüştü. "Onu öpmek bile tuhaf hissettirdi." Lilah başını sallıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Onunla çıkmayı bırakmam için ilk ipucum bu olmalıydı."

"Ne kadar süre çıktınız?" Soruyorum ama artık duyabildiğim tek şey nefes alış verişimin, daha doğrusu nefes nefese kalışımın sesi.

"Birkaç ay oldu," diyor ve sanki havam çekilmiş gibi hissediyorum.

"Ondan hiç bahsetmedin," diye cevap veriyorum.

Omuz silkiyor. "O kadar da büyük bir mesele değildi." Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormasını bekliyorum. Ya da onun hakkında daha fazla şey öğrenmekle neden bu kadar ilgilendiğimi sormasını. Ama sormuyor. Sadece içkisinden bir yudum alıyor ve masadan uzaklaşıyor. "Geri geleceğim," diyor Lilah, ben martini bardağımı alıp dudaklarıma götürürken ayağa kalkıyor.

Başını geriye atıp soğuk bir günde içinizi ısıtacakmış gibi hissettiren bir kahkaha attığında gözlerim bara, doğruca ona gidiyor. Boktan bir günün sonunda ihtiyacınız olan sarılma gibi. İçkimden bir yudum alırken nefesimi veriyorum. "Ondan hoşlanıyor musun?" Hızlıca göz kırpiyorum ve Everleigh'e bakıyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır." Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Onunla daha yeni tanıştım. Kelimenin tam anlamıyla bugün, üç saatten daha az bir süre önce."

"Genelde böyle olur," diye takılıyor. "Bu arada, o yüzde bin bekar."

"Evet, ama..." Elim martini bardağımın sapına gittiğinde söylemeye başladım. Parmaklarımla çeviriyorum ve aşağıya bakıyorum. "Bir kız kodu var

en iyi arkadaşının eski sevgilisiyle çıkma diyor. "Kankalar hatunlardan önce gelir ama hatunlar da kankalardan önce gelir." Bundan neden bu kadar rahatsız olduğumu bile anlamıyorum. Tamam, yakışıklıydı, beni gülümsetiyordu ve esprileri beni güldürüyordu ama ciddi, onu bir saattir tanıyorum.

"Yani, elbette," diye karşı çıkıyor masadan uzaklaşarak, "ama onunla çıktığı süre boyunca başka birine aşık sa bu sayılır mı?" Bardağını kaldırıyor. "Onunla konuş ve nasıl hissettiğini anlat. Eminim sana bunun kız kurallarına aykırı olmadığını söyleyecektir." Beni tek başıma bırakarak masadan uzaklaşıyor.

Everleigh'nin Brock'a doğru yürüdüğünü ve Brock ona bakmadan önce kollarını onun sırtına doladığını ve parmak uçlarına kalkıp boynunu öptüğünü izliyorum. Lilah'ın Emmett'in önüne yapışmış olduğunu görüyorum, Emmett ona bakıp bir şeyler söylüyor, saçlarını omzunun üzerinden itiyor, sonra gülümseyerek onu öpüyor.

"Seninle burada karşılaşmak komik." Sesini duyuyorum ve yanımda oturan Caleb'i görmeden önce bir kez göz kırpıyorum. Ben kalkanımı kaldırmaya çalışırken onun misk kokusu duyularımı işgal ediyor.

"Nedenmiş o?" diye soruyorum.

"Sen ve Lilah'ın birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum," diyor ve ben sıkıca gülümsüyorum, "birbirinizi tanıyordunuz."

"Evet," diye cevap veriyorum, konuşmayı kısa tutarak.

Kolunu masanın üzerine koyup öne doğru eğiliyor. "İyi haberlerim var." Altın sarısı gözleriyle bana bakıyor. "Yarın evde çalışmaya başlıyoruz," diye bilgi veriyor ve gözlerim büyüyor.

"Bir grup adam geliyor ve sen taşınana kadar bitirmiş olacağız." Elimi uzatıp pazusunu sıkıyorum, parmaklarımin altında kazağının yumuşaklığını ve kolunun gerginliğini hissediyorum.

"Ciddi misin sen?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Çok ciddiym." Bana gülümsüyor, elim kolunun sıcaklığını hissediyor. "Yarın sabah saat sekizde başlıyoruz. Biri beni içeri almak için orada olmalı."

"Gitmeye hazır mısın?" Lilah soruyor ve sesini duyar duymaz elim ondan uzaklaşıyor.

"Evet." Başımı sallayıp masadan uzaklaşıyorum. Ayağa kalkarak bardağımı elime alıyorum ve tekrar yerine koymadan önce içindekini bitiriyorum. "Hazır," diye onaylıyorum Caleb'den uzaklaşırken, avuç içim ona tekrar dokunmak için kaşınıyor. "Teşekkür ederim." Başımla onu selamlıyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum.

"Hoşça kal Caleb," diyor Lilah ve ben uzaklaşırken omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Çenesini kaldırırken gözleri bana sabitleniyor ve ağzım sulanıyor. "Yakında görüşürüz, Sierra."

BÖLÜM 7

Caleb

"**W** Telefonu açtığımda kuzenim Theo bana "Beş dakika içinde orada olacaksın" dedi. O benim sağ kolumdu.

eve döndük. Çocukluğumuzdan beri teknik olarak benim sağ kolumdu ama birbirimizden iki saat uzakta yaşıyorduk. Ta ki üniversiteden sonra yanıma taşınmaya karar verene kadar. O zamandan beri birbirimize bağlıyız. Buraya taşınmaya karar verdiğimde benimle gelmeyi düşündü ama henüz emin değildi. Son birkaç aydır, bana yardım etmek için iki haftada bir buraya geliyor ve bu işin onun için mükemmel olduğunu biliyorum. En büyük adımı atıp bana katılmasına izin verecek kadar uzun süre şehirde kalmasını sağlayacak. Ya da en azından ben bunu umuyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum kamyonetime binerken ve havacı güneş gözlüklerimi takarken. Bugün güneş çok parlak ve gökyüzünde tek bir bulut bile yok. "Aynı anda orada olmalıyım, belki birkaç dakika sonra."

"Sen gelene kadar eşyaları boşaltmaya başlarız." İşte bu yüzden onun burada olmasına ve benimle çalışmasına ihtiyacım var. Ben söylemeden de bir şeyler yapabiliyor. Ayrıca, işlerin benim düşündüğüm gibi yapılamayacağını yüzüme söyleyebilecek tek kişi de o.

"Görüşürüz o zaman." Telefonu kapatıyorum ve Sierra'nın evine doğru yola çıkmadan önce arabamı garaj yolundan çekiyorum.

Aklıma onu barda Lilah'la otururken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış halde gördüğüm an geliyor. Barda durdum ve Brock benimle konuşurken ona bakmamaya çalıştım, ama "Söylediğim tek kelimeyi bile dinliyor musun lan?" dediğinde oldukça başarısız oldum. O bana ahırın çatısı için ihtiyacım olan vinçten bahsedip dururken, benim de onun söylediklerine kulak veriyor olmam gerekirdi. Bunun yerine, kafam bulutların üzerindeydi ve benden çok uzakta olmayan bir yerde oturan kadını düşünüyordum.

Ondan uzak durmaya çalıştım ama herkes barda çene çalarken yanına gidip oturmak gibi bir hata yaptım. Kendi kendime bunu evinin inşaatına başlayacağımızı haber vermek için yaptığımı söyledim. Gerçekte, sadece onunla konuşmak istemiştim. İlk andan itibaren soğuk davrandı. Onunla birkaç saat önce evinde tanıştığımdan tamamen farklıydı. Evinde flörtöz bir hava olduğunu düşünmüştüm, ama barda bu asla olmayacak havası vardı.

Şimdi Theo'nun kamyonunun hemen arkasına yanaşıyorum ve onu, Frankie'yi ve Nino'yu tüm ekipmanlarını boşaltırken görüyorum. Frankie ve Nino birkaç aydır bizimle birlikte ve gençler, bu yüzden şehir dışına çıkmak onlar için bir zevk. Dışarı fırlamadan önce telefonumu ve anahtarları alıyorum. "Hey," diyorum bir elinde alet kemeri, diğesinde alet kutusu olan Frankie'ye.

"Henüz kimse gelmedi. Kapı kilitli," diye açıklıyor ve sonra eve dönüp bakıyor. "Burası çalışmamız için güvenli mi?"

Ben de eve bakıyorum. "Olduğundan daha kötü görünüyor," diyorum ve Theo yanıma gelirken o da başını sallayarak uzaklaşıyor.

"Bizi neye bulaştırdığını bilmiyorum," diye suçluyor Theo, tam o sırada kamyonetimin arkasına bir araba park ediyor, "ama bize büyük borçlusun."

Arabanın kapısının açık olduğunu görerek bakıyorum. Arabadan inmeden önce yüksek topuklu kahverengi bir bot çıkıyor, ben tüm kıyafetini incelerken sürücü tarafındaki kapıyı kapatıyor. Siyah bir kot pantolon ve kalçalarını geçen ama içine soktuğı kalın, bol örgülü, uzun kollu kahverengi bir kazak giyiyor.

bir tarafta. Kolları iki kez kıvrılmış gibi görünüyor. Yanıma gelmeden önce bana bakıyor, yaklaştıkça topuklarının sesi daha da yükseliyor. "Günaydın," diye gülümseyerek selam veriyorum ve o da dönüp ön kapıda bekleyen adamlara bakıyor.

"Geç mi kaldım?" diye soruyor, telefonunun düğmesine basıyor ve saatin sekizi biraz geçtiğini görüyor. "Sekizde başlayacağını söylediğini sanıyordum."

"Hayır," diyorum, ona yaklaşmak ve dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek istiyorum. Rüzgâr sarı saçlarını yüzünün önüne savuruyor ve o da saçlarını uzaklaştırmak için başını çeviriyor. "Çocuklar yeni geldi."

"Tamam," diye yanıtlıyor. "Anahtarı sana bırakayım mı?" "Duruma göre değişir," diyorum ve bana bakıyor. "Değişir mi?"

"Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?"

"Seni bu soruya cevap verecek kadar iyi tanımıyorum." Soruma cevap vermekte hiç gecikmiyor. Neden birdenbire ev hakkında değil de başka bir şey hakkında konuşuyormuşuz gibi hissettiğimi bilmiyorum.

"Ya her sabah sekizde buraya gelip bizi içeri alırsın, sonra da kilitlemek için uğrarsın" -şimdi bir arada durmuş konuşan çocuklara bakıyorum- "ya da anahtarı bana bırakırsın, ben de onları içeri alıp çıkarırım."

"Burada işimiz biter bitmez gidiyorum," diye paylaşıyor ve ona nereye gittiğini sormak için ani bir dürtü duyuyorum. "Gelecek hafta döneceğim."

"Temelli mi?" Ona bunu sormam çok yanlış ve hiç profesyonelce değil. Bu cevabı bilmem için hiçbir neden yok ama yine de sormadan edemiyorum.

"Planımız bu." Gülümsüyor, arka cebinden anahtarı çıkarıyor ve bana uzatıyor. Uzanıp anahtarı elinden alıyorum, parmaklarım onunkilere sürtünüyor. Oyalanmalarına izin vermek istiyorum ama hemen geri çekiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa" -ellerini arka ceplerine sokuyor- "beni arayabilirsin."

Elimdeki anahtara dokunarak konuşmamızı uzatmaya çalışıyorum. Başını eğip uzaklaşmak için döndüğünde "Ararım," diye teminat veriyorum. "Dikkatli sür, tamam mı?" Ona söylüyorum ve o da başka bir şey söylemeden kapısını açıp arabasına biniyor.

Kapıya doğru ilerlemeden önce onun uzaklaşmasını izliyorum. "Sonunda," diye homurdanıyor Theo. "Sen çiftleşme dansı yaparken bizim de bir duman bulutu içinde kaybolmamız gerekecek mi diye merak ediyordum."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Kapıya doğru yürüyüp anahtarı içeri kaydırarak karşılık veriyorum.

"Ona saldıracakmış gibi bakmandan bahsediyorum." Theo gülüyor. "O da bir şey yaparsan seni gözünden bıçaklayacakmış gibi bakıyordu."

"Bunu buradan nasıl bilebilirsin?" Kapının kilidini açtım ve iterek açtım.

"Onunla konuştuğun süre boyunca bir milim bile kıpırdamadın," diye detaylandırıyor ve eşyalarını toplayıp beni içeri kadar takip ediyor. "Aman Tanrım." Etrafına bakındı. "Yalan söyledin." Eşyalarını ayağının dibine bırakıyor ve ses boş evde yankılanıyor.

"Nasıl?" Ellerimi kalçalarımın koyup etrafıma bakıyorum, neden çıldırdığını çok iyi biliyorum. Bana evi sorduğunda biraz yalan söylemiş olabilirim. Azıcık.

"Biraz iş," diye alay ediyor, etrafına bir göz atıyor. "Küçük bir iş mi?"

"Küçük bir iş olsaydı seni evden buraya kadar çağırır mıydım sanıyorsun?" Kendi aletlerimi almak için dışarı çıkmak üzere dönüyorum. "Bu senin ilk hatandı." Başımı sallıyorum. "Sanki artık beni tanımıyorsun bile."

"Tamamen haklısın," diye homurdanıyor Theo. "Senin söylediklerine asla ama asla güvenmemeliyim. Birazcık. Kızımın kenarı."

"Geçen gün beni arayıp..." diye sormadın mı? Ona hatırlatıyorum. "Hayır, buraya geri dönmene izin vermem için bana yalvarıyor musun?" Gözlerini deviriyor, kapıya doğru yürüyor.

Merdivenler. "Her şeyden önce merdivenlerin güçlendirilmesi gerekiyor," dedim ona. "Tahta kamyonetimin arkasında."

Üçü de inleyerek eşyalarını bırakıp beni kamyonetime kadar takip ediyor. Bu iş için ihtiyacımız olan aletlerle birlikte römork gelmeden önce her biri bir tahta parçası alıyor. Dominic kamyonu römorkla birlikte garaj yoluna park ediyor. "Günaydın çocuklar!" diye bağırarak römorkun arkasını açıyor. İhtiyacımız olan aletleri indirmeye yardım ediyoruz, önce masa testeresini alıp oturma odasına koyuyoruz ve diğer birkaç aleti almak için yürüyoruz. Ben içeri girdiğimde Theo basamaklar için beş parça tahta kesmiş, Frankie de onları çivilemeye başlamıştı bile.

Dışarı çıkıyorum, Dominic'in son aletleri çıkardığını görüyorum, o sırada telefonum çalıyor ve yere bakıyorum, arayan Mikaela. "Hey," diyorum kulağıma götürerek, "boşaltıyorum-"

"Tamam, hızlı yapacağım," diye araya giriyor. "Bugün yeni birini işe aldım. Adı Owen. Cartwright ekibinden geliyor, yani tecrübesi var."

"Kulağa umut verici geliyor. Şimdilik onu David'le çalışmaya gönder." Kasabaya geldiğimde işe aldığım adamdan bahsediyorum. En uzun süredir benimle çalışıyor ve bir tadilat işini neredeyse bitirmek üzere. "Onu değerlendirecek ve bana haber verecek. Yarın David'in kendi başına yapacağı küçük bir işe başlayacaklar ama şimdi fazladan bir el ile neler yapabileceğini gerçekten görebilecek."

"Çoktan bitti. Preston Sokağı'ndaki ev için de fiyat teklifi aldım." "Evet, ve?"

Islık çalıyor ve oturduğu sandalyenin gıcirtısını duyabiliyorum. "Oldukça yüksekmiş."

"Bana gönder de kontrol edeyim, ben de arayıp onunla konuşayım," dediğimde kıs kıs gülüyor.

"Ne zamandan beri müşterilerini arayıp onlarla bir şeyler konuşuyorsun?"

"İşimiz bitti mi?" Diye soruyorum ve bana cevap verme zahmetine girmiyor. Onun yerine telefonu yüzüme kapattı.

İçeri döndüğümde üst katta çalışmaya başlamışlardı bile. Yukarı çıkarken, en çok yıkılacak yer olduğu için banyodan başlamaya karar veriyoruz. Biz klozeti söker sökmez çöp konteyneri geliyor. "Şu küvet," diyor Theo, "etkileyici. Daha önce hiç altın küvet gördüğümü sanmıyorum." Gülüyor. "Bu boku atacağız ve saklamayacağız."

Çekici alıp yıkmadan hemen önce ona "Bu boku atıyoruz," diyorum.

Elektrikçi içeri girip içeride ne olduğunu görmek için banyodaki duvarları açmaya başlarken ben de öncesi ve sonrasının fotoğrafını çekiyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve Theo yanımdayken evden çıktığımda ikimiz de beyaz toza bulanmış durumdayız. "Nerede kalıyorsun?" diye soruyorum.

"Buradan çok uzakta olmayan bir evim var," diye cevap veriyor. "Bir aylığına kiraladım."

"Benimle kalabilirsin" diyorum, başını sallıyor.

"Ya bir kızla yatmak istersem?" Sokağın ortasında duruyorum ve gülüyorum.

"Ne kızı?" Etrafıma bakıyorum. "Sevişmek için bu kızı nereden buluyorsun?"

"Bilmiyorum, ama onu bulursam, seçenekler istiyorum ve onu istemiyorum Ben onu becerirken oda arkadaşımın onu duymasından rahatsız oluyorum."

"Çok romantiksin," diye şakalaşıyorum onunla, kamyonetine binerken beni terslerken. Frankie ve Nino çoktan gitmişlerdi. İkisi otoyola yakın bir otelde kalıyorlar.

Kendi kamyonetime binip eve gidiyorum ve duş almak için yatak odama gitmeden önce çamurlukta botlarımı çıkarıyorum. Şortumu giyiyorum, sonra mutfığa gidip akşam yemeği için ne pişireceğime bakmadan önce bir bira alıyorum. Seçeneklerim ya dondurulmuş pizza ya da dondurulmuş hamburger. Pizzayı tercih ediyorum, fırına koyuyorum ve sonra e-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum.

En üstteki alıntıyı görüyorum ve numarasını çevirmeden önce açıyorum. O cevap vermeden önce telefon bir kez çalıyor. "Sierra Davidson." Sesini duyduğumda gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sierra Davidson," diye tekrarlıyorum, "ben Caleb Walker." Tezgâha yaslanarak biradan bir yudum alıyorum.

"Caleb," diyor adımı şaşkınlıkla, "her şey yolunda mı?"

"Evet, seninle birkaç şey konuşmak için aramıştım." *Ve neden şehre taşındığını sormak için. Ne kadar kalacaksın? Ayrıca, benimle çıkman için ne gerekiyor?*

"Oh, tamam." Tereddüt ediyor ve telefonun diğer tarafında hareket ettiğini duyuyorum.

"Seni yanlış zamanda mı yakaladım?" Soruyorum ama asıl sormak istediğim "Ne yapıyorsun?" Kanepede televizyon mu izliyor? Ne tür programlar izliyor?

"Hayır, sorun yok." Bana hiçbir şey söylemiyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Banyoyu yıktığımızı haber vermek istedim." Ona bugün yaptığımız her şeyi anlattım. "Elektrikçi yarın alt kattan başlayıp neyle çalıştığını görecektir ama her şeyi yeniden döşemeniz gerektiğini düşünüyor."

"Bunu yapmak daha mı güvenli?" diye soruyor, sesi endişeli.

"Yerinde olsam yapardım," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Kablo tesisatının ne kadar eski olduğunu bilmiyoruz ama evi inşa ettikleri zamandan kalma olduğunu varsayabiliriz. Muhtemelen kurallara uygun bile değildir."

"Öyleyse yaparız. Size depozito ya da başka bir şey göndermemi ister misiniz?"

"Fiyat teklifini inceleyeceğim ve kendi açımdan neler yapabileceğime bakacağım," dedim. "Sizin için çok fazlaysa bunu bölümler halinde de yapabilirsiniz."

"Gönderin. Bir göz atacağım ama her şeyi aynı anda yapıp bu işi bitirmeyi düşünüyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum ve başka bir şey söylemiyorum. "Hepsi bu mu?" diye soruyor otuz saniyelik sessizlikten sonra.

"Evet," diyorum hepsi bu kadar olmasa da. Telefonda onunla konuşarak vakit geçirmek istiyorum. "Hepsi bu kadar."

"Aradığın için teşekkürler, Caleb." Telefonu kapatıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kendime soruyorum çünkü burada benden başka kimse yok. "İşini büyötmeye odaklanmalısın, şehre taşınan yeni kıza değil." Biramdan bir yudum daha alıyorum. "Ona e-postayı gönder ve yoluna devam et. Belli ki seninle ilgilenmiyor." Fırın bip sesi çıkardığında yan tarafa bakıyorum, onu düşündüğümde sırtıtıyorum. "Henüz seninle ilgilenmiyor." Sırtıtıyorum. "Meydan okuma kabul edildi, Sierra. Meydan okuma kabul edildi."

BÖLÜM 8

Sierra

I Telefonu kapattım ve kanepede yanıma koymadan önce iki dakika boyunca ona baktım. Gözlerimi kapattığımda kalbim küt küt atıyor. Onu karşımda güneş gözlüklerini takmış, müteahhit değil *de GQ* mankeniymiş gibi dururken gördüm. Elbette, yıpranmış bir kot pantolon ve çelik burunlu botlarıyla ona yapışan gri bir tişört giyiyordu. Koyu kahverengi saçları geriye doğru itilmişti ve parmaklarının saçlarına girdiği yerler görülebiliyordu. Gözlerim kollarındaki dövmelere gitti, kendime onun yasak olduğunu söylerken onları çok fazla incelememeye çalıştım. Ayrıca bir şeylere başlamak için fazla yakışıklı. Bu kadar yakışıklı bir adamın arkasında bir sürü kırık kalp olduğunu bilirsiniz. Hayatımda yeterince boktan şey var. Caleb Walker'la uğraşmama gerek yok.

Bir ping sesi duyduğumda telefonumu geri alıyorum ve CW Construction'dan bir e-posta geldiğini görüyorum. Açtım ve az önce bana gönderdiğini gördüm.

Kimden: cw@cwconstruction.com

Kime: SD@sdgraphic.com Konu:

Alıntı

Sierra,

Telefon görüşmemize göre, işte teklif. Daha fazla görüşmek isterseniz lütfen bana bildirin.

Ayrıca bugün çektiğim öncesi ve sonrasını gösteren birkaç fotoğrafı da ekledim.

Caleb

Eki açıyorum ve eski evi onarmanın bana ne kadara mal olacağını görünce içim cız ediyor. Sonra büyükbabama bana evin ve tadilat masraflarını karşılayacak kadar yüklü bir miras bıraktığı için teşekkür ediyorum. Yatırımlarımın karşılığını almam iyi bir şey.

Resimleri açıyorum ve bir günde ne kadar çok iş yaptıklarını görünce neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak. Kalkıp mutfaka gitmeden önce telefonu bırakıyorum ve çoktan paketlemeye başladığım kutuları görüyorum. Yarın büyük bir gün olacak.

Alarmım altıda çalışıyor ama ben mutfakta kahve yapmaya başladım bile. Bugünün benim için zor bir gün olacağını bildiğim için midemdeki sinirler çıldırıyor. Çocukluğumun geçtiği eve gitmeden önce eşofman altımı ve kazağımı giyiyorum.

Dışarı çıkıp merdivenleri çıkarken kapının zilini çalmadan önce derin bir nefes alıyorum. Daha önce hiç zili çalmamıştım ama içeri girmek bana tuhaf geliyor. Kapıyı pantolon ve düğmeli gömlek giymiş olan babam açıyor. "Sierra," diyor şaşkınlıkla, "neden zili çalıyorsun ki?" Kapıdan uzaklaşarak eve girmeme izin veriyor.

Yanağımı öpmeye geldiği sırada içeri giriyorum ve annem mutfakta olduğu köşeden başını uzatıyor. "Kim o?" diye soruyor ve beni görünce gözleri parlıyor. "Sierra." Sesi mutluluk doluydu. "Bu sabah geleceğini bilmiyordum." Üzerinde uzun gri kaşmir bornozuyla yanıma geliyor. Bana sarılmak için kollarını açıyor ve ben de ona doğru yürüyorum, ona sarılıyorum, midem sinirden kasılırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ancak beni bıraktığında bana bakıyor. "Anahtarını mı unuttun?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, ama omzumun üzerinden babama baktığımda, ellerini ceplerine sokuyor ve söylediğimi bildiği yalana sıkıca gülümsüyor, ama bana bunu söylemiyor.

"İçeri gel, içeri gel," diye beni davet ediyor, kolunu omzuma doluyor ve beni evin içine doğru götürüyor. "Ben de tam kahvaltı hazırlıyordum." Mutfığa doğru yürürken beni bırakıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Krep mi istersin, waffle mı?" diye soruyor, evdeyken her zaman yaptığım kahvaltıyı.

"Sanırım sadece kahve içeceğim," diyorum ona, bir şey yiyemeyecek kadar gergin. Kusacakmışım gibi hissediyorum ve ihtiyacım olan son şey mideme yemek sokmak. O kadar gerginim ki, sanki kötü bir karne alacağını bilen ve bunu ailesine söylemek zorunda olan bir çocuk gibiyim.

Dönüyor ve artık yüzündeki endişeyi görebiliyorum. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet, her şey yolunda anne. Sadece sizinle konuşmak istedim." Eli bornozunun üstünü kapatmak için kalkıyor ve elini o kadar sıkıyor ki parmak eklemleri birazdan bembeyaz olacak.

"Oh," diyor ve babam yanımdan geçip kahve makinesine yöneliyor. "Tamam." İyiymiş gibi davranıyor. Kahve makinesine doğru yürüyorum ve kendime kahve yapıyorum. Bu sırada babam hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak kendine iki parça tost yapıyor, annem de buzdolabına gidip her zaman kahvaltıda yediği yoğurt ve granolayı alıyor. "Zaten kesilmiş meyvelerim var." Babam tostunu kızartırken meyveleri tezgâhın üzerine koyuyor ve anneme bakıyor.

"Ondan biraz alacağım," diyorum onu rahatlatmak için, ona söyleyeceğim şeyin muhtemelen onu öldüreceğini bilerek. Ayrıca yapmam gerekeni yapmaktan başka seçeneğim olmadığını da biliyorum.

Hepimizin mutfaktaki masaya oturması yaklaşık on dakika sürüyor. Annem hazırladığı parfeyi sinirli bir şekilde yiyor.

kaşığındaki herhangi bir şey. "Tamam, peki bu toplantı ne hakkında?" Sonunda pes ediyor, bir dakikanın daha geçmesini istemiyor.

Ağzım aniden kuruduğu için bir yudum almak üzere kahve fincanımı elime alıyorum. "Aslında birkaç şey var," diyorum fincanımı yere bırakarak. "İlk şey, ki bu en büyük şey sayılır." Kelimeyi söylemeden önce derin bir nefes alıyorum. "Taşınacağım." Bu sözleri söylediğim anda annemin nefesi odayı dolduruyor ve sanki kalbinden bıçaklanmış gibi göğsünü tuttuğunu görmek için ona bakıyorum. "Bence bir süreliğine uzaklaşmak iyi bir fikir." Darbeyi yumuşatmaya çalışıyorum ama babam uzanıp elini annemin elinin üstüne koyuyor.

"Bu sana iyi gelecek gibi görünüyor," diye karşılık veriyor babam ve bana bakışını ölçmeden ona bakıyorum. "Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Montgavin'de bir ev aldım," diyorum ve şimdi şok olmuş gibi bakma sırası babamda.

"Ev mi aldın?" Dik oturuyor. "Bize danışmadan mı?" "Burası tamir edilmiş bir ev ve piyasa fiyatının altında bir fiyata aldım. Ben de Ben daha kağıtları imzalamadan biri gidip bir değerlendirme yapsın." Kaşları havaya kalktı çünkü normalde tüm bunlar için ona giderdim ama bu sefer yapamadım. "Her şey çok hızlı oldu." En azından gerçek bu; gerçekten de çığ gibi büyüdü. Teklif yirmi beş dakika içinde karşı bir teklif olmadan kabul edildi. Ev büyükanne ve büyükbabalarından kalma bir emanetti ve on kişi satışın tamamlanmasını istiyordu. Hiçbiri evi istemiyordu.

"Tamir edilmiş bir ev." Başını sallıyor. "Bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu ve ne kadara mal olacağını biliyor musun? Bir saniye bile düşünmedin, aklına eseni yaptın ve bir iki ay sonra pişman olacaksın, sonra ne olacak?" Cümle devam ettikçe sesi daha da yükseliyor.

Sözlerinin canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum. "O zaman geri dönüp kârla satabileceğim bir evim olacak." İnşaatın bitmesini beklemek zorunda kalacağımı söylemiyorum.

Ben bunları yapmadan önce bitmiş olacak ama tüm detayları bilmesine gerek yok. Zaten bu konuda çok mutlu olacağını da sanmıyorum.

"Burada sahip olduğun evle ilgili ne yapacaksın?" Kendi elini masaya koymak için annemin elini bırakıyor ve işaret parmağının gergin bir şekilde masaya vurduğunu görebiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse henüz karar vermedim," diyorum ona. O evi bana mezuniyet hediyesi olarak almışlardı. İkisi de her şeyin mükemmel olduğundan emin olduktan sonra beyaz bir kurdeleye bağlı anahtarların bulunduğu kahverengi kutuyu bana uzattılar.

"Şimdilik orada öylece duracak ve ben her zaman gelip zamanımın yarısını burada geçirebilirim-" Durdum, henüz gerisini söylemeye hazır değildim. Bunun için biraz daha cesarete ihtiyacım var. Birden keşke buraya gelmeden önce bir kadeh tekila içseydim diyorum.

"En azından Lilah yanında olacak," diyor annem usulca. "O senin için her zaman çok iyi bir arkadaş oldu."

"Öyle ve burası ona yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, bu yüzden eğlenceli olacak. Özellikle de bebek yoldayken." Kabul ediyorum ve ağzımın kuruduğunu hissettiğimde kahvemi tekrar elime alıyorum. Bir sonraki sözlerimin etkisine hazırlıklı oluyorum.

"Ziyaret için sabırsızlanıyoruz," diyor annem, hâlâ bana bakmakta olan babama bakarak. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyor ve ona gülümsüyor, "Sabırsızlanıyorum." Kahve fincanını eline alıyor.

"Ne zaman taşınıyorsun?" diye soruyor annem, nihayet yoğurdundan bir kaşık alarak.

"Hafta sonuna kadar," diyorum ve gözleri büyüyor.

"Bu kadar çabuk mu?" diyor yutkunduğunda. "Bu çok hızlı." Gözlerini öfkeyle kırıştırıyor ve gözyaşlarına karşı koymaya çalıştığını biliyorum.

"Programımda bir ara var." Bir yalan daha. Herkese e-posta gönderip birkaç gün ek süre istemek zorunda kaldım. Toplanmanın çoğunu

Ama eve gitmek ve bazı eşyalarımı yerleştirmek için birkaç gün izin almam gerekeceğini biliyorum. "O yüzden bunu son teslim tarihi falan olmayan bir zamanda yapabileceğimi düşündüm."

"Bu mantıklı." Gülümsüyor. "Ama yine de çok hızlı görünüyor. Toparlanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Pek sayılmaz," diyorum ona. "Sadece yatak odamı ve eşyalarımı toplayacağım, sonra da tüm evi oraya taşımadan önce nasıl yerleşeceğime bakacağım." Başını salladı.

"Mantıklı. Ya beğenmezsen?"

"Hayır, mantıklı olan koca bir evi satın almadan önce test etmek olurdu," diye tersliyor babam. "Bu mantıklı. Durup dururken bir ev almak hiç mantıklı değil."

"Tamam, bitti ve anahtarları aldım, yani en azından bu kısımda aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz." Onu terslememeye çalışıyorum. "Sizinle konuşmak istediğim başka bir şey daha vardı." Ben ona bakmaktan bile kaçınırken annem kaşığını yere bırakıyor. "Ben olduğumu öğrendiğimden beri..." Derin bir nefes alıyorum. "Aklımda bin bir soru var."

"Keşke sana verecek cevaplarımız olsaydı," diyor annem, sesi kederle dolu.

"Biliyorum." Sonunda başımı kaldırıp önce ona, sonra da babama bakıyorum. "Cevapları bilseydiniz, hiç şüphesiz benimle paylaşırdınız, biliyorum." İkisi de tek kelime etmiyor. "Ben de öz ailemi aramayı düşünüyordum." Bu cümleyi ve kelimeleri söylediğim anda annemin kalbinin kırıldığını söyleyebilirim. "Bunun seninle, nasıl yetiştirildiğimle ya da başka şeylerle hiçbir ilgisi yok." Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, her şey benimle ilgili."

"Sen kimsen osun" -babam kucağındaki beyaz keten peçeteyi masaya fırlatıyor- "seni sevdiğimiz ve sana taptığımız için."

"Bunu biliyorum." Kalbim gergin bir şekilde hızlanıyor. "Bunların hepsini biliyorum," diye tekrarlıyorum nefes nefese, gözlerimdeki yaşlar kaşınırken. "Bu sadece benim

yapman gerekiyor."

"Neye ihtiyacın varsa," diye güvence veriyor annem, sesi normalden daha yüksek, "sana vereceğimiz şey bu. Ne olursa olsun, neye ihtiyacın varsa." Bu kadar güçlü olmasını beklemediğimi söylemeliyim. "Bana şimdiye kadar aldığım en büyük hediye veren kadınla tanışmak istiyorum. Bir insanın yapabileceği en özverili şeyi yaptığı için ona teşekkür etmek istiyorum." Kendi keten peçetesini eline alıyor ve gözlerinin kenarını siliyor. "Bunu yapmaya nasıl cesaret etti bilmiyorum."

"Onu bir kutuya koydu ve bir itfaiye istasyonuna bıraktı." Babamın sesi gergin. "Evlat edinme ajansı ile bir şeyler ayarlama nezaketini bile göstermedi."

"Bunu ben de düşünmüştüm." Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Bulunmak istemediğini hiç düşündün mü?" diye soruyor. "Yaptığı şeyi umursamadığı için yaptığını düşündün mü hiç?"

Yutkunuyorum. "Pandora'nın kutusunu açacaksın. Tüm bunlardan ne bekliyorsun?"

"Hiçbir şey beklemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece nereden geldiğimi bilmek istiyorum."

"Bence büyük bir hata yapıyorsun." Masadan uzaklaşıyor ve ayağa kalkıyor. "Buna başlamadan önce kendine bir sor, seninle hiçbir şey yapmak istemezse iyi olur musun?"

Sorusu karşısında yutkunuyorum. "Olmak zorundayım." Omuzlarımı dikleştirdim, "Ama ya benim onunla iletişime geçmemi bekliyorsa? Ya-"

"Ya değilse?" diye soruyor. "Her şey güllük gülistanlık değil, Sierra."

"Bu kadar yeter!" diye tersliyor annem masayı tokatlayarak. "O bunu yapmak istiyor ve biz de elimizden geldiğince ona destek olacağız." Gözlerimi kapatıyorum. "Eğer başına tüm olumsuzluklar gelirse ve öz annesinin onu istemediğini öğrenirse, onu ayakta tutmak ve kendini iyi hissettiğinden emin olmak için yanında olacağız."

sevdim." Kadın başını sallıyor. "Bu bizimle ilgili değil," diyor ona. "Onu kaybetmekten korkuyorsun. Benim de aynı şekilde korktuğumu düşünmüyor musun?"

"Anne," diyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken. "Baba." Bana bakıyor ve yüzündeki ıstırabı görebiliyorum. "Siz beni asla kaybetmeyeceksiniz."

"Ama ya kaybedersek?" diye soruyor babam. Güçsüz dizlerime rağmen ayağa kalkıyorum ve yanına gidiyorum. "Ya seni kaybedersek?"

"Beni asla kaybedemezsin." Ellerini tuttum. "Ben senin kızınım." Beni kollarının arasına alıyor, ben de beline sarılıyorum. "Ben senin kızınım," diye tekrarlıyorum.

"Seni seviyorum Sierra. İkimizin de seni ne kadar sevdiğini asla ama asla anlayamayacaksın." Başımın üstünü öpüyor. "Asla."

BÖLÜM 9

Caleb

"Ne düşünüyorsun?" Ressam nihayet yatak odasını terk edip dışarı çıktığında Theo'ya soruyorum ve biz de odaya giriyoruz.

Odaya girerken, "Sanırım hafta sonunu kırk saat uyuyarak geçireceğim," diye homurdandı. "Bunu yedi günden daha kısa bir sürede bitirebileceğimizi sanmıyordum."

"İnancın az dostum." Ona sırtıyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Dünyadaki tüm inanca sahibim. Sadece senin kadar inançlı değilim o zaman. Bunu başarabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Kahretsin, bittiğinden emin olmak için günde on sekiz saat çalışmış olmalısın." Odaya bakıyor, bu oda için aceleyle getirttiğim avizeyi görüyor. Antika bir Fransız kafes tarzı. Asılı kristaller güneş vurduğunda gökkuşağı etkisi yaratıyor ve açıldığında beyaz görünüyor. Tamamen altın pirinçten ve sanki hep burada asılı duruyormuş gibi görünüyor. Bunu onaylamadı bile, ancak odanın ihtişamı ve tavan pervazının şekli göz önüne alındığında, bunun hakkını verebilecek tek ışık buydu. Umarım beğenir, beğenmezse garajımda saklamak zorunda kalacağım ve kimsenin fark etmemesini umacağım. "Ne zaman gelecek?" diye soruyor, telefonumu çıkarıp aşağıya bakıyorum ve yaklaşık yarım saat geciktiğini görüyorum.

"Otuz dakika önce," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Ben seni rahat bırakayım, sen de zekânla ona kur yap." Alet sandığını eline aldı.

"Kimseye kur yapmıyorum." Sırtışını izliyorum.

"Her saat başı yaptığımız işin fotoğrafını çekip ona gönderiyorsun."

"Ne olmuş yani?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. "O bir müşteri. Onu bilgilendiriyordum." Gerçek bu; belli ki ona her güncelleme gönderdiğimde bana asla geri dönmediğini söylemedim.

Son yedi gün içinde bana iki kez geri dönüş yaptı. Bir tanesi oda ve banyo için istediği boya rengini seçmek içindi. Şimdilik beyazı tercih etse de, steril ortamlarda gördüğünüz beyazı değil, beyazın yumuşak tonunu seçti.

Bir diğer sefer de ne zaman geleceğini bana bildirmek içindi çünkü anahtarı olan tek kişi bendim ve fazladan bir anahtarı yoktu.

"Geceleri uyumanı sağlayan her neyse, dostum." Döndü ve odadan çıktı. "Pazartesi günü burada olacağım için bunu mutfağa bırakıyorum," diyor ve merdivenlerden mutfağa doğru yürürken başımı sallıyorum. Birkaç dakika sonra ön kapının kapandığını duyuyorum ve dışarı baktığımda onun kamyonetine doğru yürüdüğünü görüyorum. Aynı anda onun siyah Audi'sinin de eve geldiğini görüyorum. Ayrılmadan önce çantasını almak için yolcu koltuğuna uzanıyor. Onu iyice tanımak için bir dakikamı ayırıyorum. Sarı saçları rüzgârda usulca savruluyor ve aşağıya dökülüyor.

Dizleri yırtık ve alt kısmı yıpranmış mavi bir kot pantolon giyiyor. Dar beyaz bir gömlek giymiş, boynu ve göğsünün üst yarısı açıkta. Uzun kollu, kalın bir kazak dizlerine kadar sarkıyor, önü açık. Manşetleri bir kez kıvrılmış, kazak giydiği küçük patiklerle aynı renkte. Patika yolda yürüyor ve gözlerin üzerinde olduğunu hissediyor olmalı. Yukarı bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Merdivenlerde kaybolmadan önce bana yumuşak bir gülümseme ve başıyla bir selam veriyor.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra, açık çift kapıdan içeri girerken ayak seslerinin giderek yaklaştığını duyuyorum. "Merhaba," diyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. "Bana bakanın bir hayalet değil de sen olduğuna gerçekten çok sevindim."

Başımı arkaya atıp gülmekten kendimi alamıyorum. Son yedi gündür bu anı dört gözle beklediğim için kalp atışlarımı normal bir hıza getirmeye ve odaya girdiği için yükselmemeye çalışıyorum. "Hayalet dostu kız değil misin?"

"Ben evimde yaşamayan hayaletlerle de dostum," diye karşı çıkıyor ve odaya bakıyor. Sonra gözleri avizeye gidiyor ve nefesimi tutup tepkisini beklerken her şeye dua ediyorum. "Bu da ne?" diye soluk soluğa soruyor ve odanın ortasına gelip benim koyduğum armatürün tam altında durduğunda avizeyi işaret ediyor. Şu anda odaya giren güneş ışığında mavi ve hatta pembe lekeler görülebiliyor.

"Beğenmediysen değiştirebiliriz," diyorum, duygularımı incitmemeye çalışarak.

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu mükemmel." Bu sözleri söylediğinde rahat bir nefes alıyorum. "Bu oda için ne tür bir aydınlatma istediğimi bilmiyordum ama bu mükemmel. Hayal edebileceğimden bile daha iyi." Bana yandan bir gülümseme veriyor ve sanırım her *şeye değdi*. Zemine bakıyor. "Zeminlerin bu kadar güzel görüldüğüne inanamıyorum," diyerek zımparaladığımız ve ardından verniklediğimiz orijinal döşemeyi övüyor.

"Sana resimlerini gönderdim." Bana neden geri dönmediğine dair bir bahane sunmasını bekliyorum ama resimleri aldığını bile kabul etmiyor. Sadece başını sallayarak banyonun olduğu tarafa bakıyor. Ayakları şimdi banyoya doğru hareket ediyor. "Yani ona gönderdiğim her mesajı görmezden geldiğini inkâr etmeye bile çalışmıyor."

Omzunun üzerinden bakıyor, muhtemelen ona bunu söylediğim için şok olmuş. "Seni görmezden gelmiyordum, sadece söyleyecek bir şey yoktu."

"Vay be." Banyoya girmeden önce durduğunda ona doğru yürüyorum. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Bana döndü. "Hiçbir şeyle gitmiyorum." Hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor ama benimle dalga geçtiğini görebiliyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Başını yana eğiyor ve ellerimi saçlarına gömmek için kendimi zor tutuyorum, saçlarını yumrukluyorum ve onu öperken başını tam olarak o pozisyonda tutuyorum. "Şimdi banyomu görebilir miyim, yoksa burada durup mesajlarına yaltaklanmadığım ve egonu okşamadığım için kızgınlığından mı bahsedeceğiz?"

Dönüyor ve beni ağzım bir karış açık bırakıyor. Parmaklarım onun elini tutup bana geri çekmek için kaşınıyor. Banyoya giriyor ve nefes nefese kaldığını duyuyorum. "Bu resimleri bana sen göndermedin!" diye bağıyor, kafasını tekrar dışarı uzatarak. "Ve bunu bilerek yaptın."

"Öyle mi yaptım?" Kendimi işaret ediyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Demek istediğim, eğer banyonun fotoğraflarını çekmek isteseydin, tek yapman gereken bana sormaktı, ben de sana gönderirdim." Aslında ona banyonun tek bir resmini bile göndermedim. Yıkımdan önceki resimleri gönderdim ama başka bir tane göndermedim. Ona döşediğim mermerin ve seçtiğim muslukların bir resmini gönderdim. Bunun dışında hiçbir şey görmedi.

Şimdi bana ters ters bakıyor ve ben de bu bakışlara rağmen onun hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. "İyi oynadınız Bay Walker," diye karşılık veriyor ve arkasını dönüp banyoya doğru yürürken sikim yarıya iniyor. "İyi oynadın amına koyayım."

Ellerimi kalçalarımın koydum, aletimi kontrol altına almak ve pantolonumdan çıkmak için zorlanan aletimle onun banyosuna girmemek için kendime biraz daha zaman verdim.

"Bu muhteşem!" diye haykırıyor. Sonunda banyoya doğru yürüdüm ve onu odanın ortasında, altı kişinin merdivenlerden yukarı taşınması gereken küvetin tam önünde dururken gördüm. Bana ve yapabildikleri tüm azizlere lanet okudular.

Aralarında aziz bile olmayan ama onlar için aziz olan birkaç kişi de vardı. Bu banyoyu kafamdaki gibi hayata geçirmek için kıcımlı yırttım. Bana bakıyor ve elleri gülümsemesini ve şaşkınlığını örtüyor.

"Bu küvet," diyor açık gri damarlı beyaz bir mermer parçası üzerinde, altın süslemeli vitraylı cumbalı pencerelerin hemen önünde duran küvetten bahsederken. Pencereleri açmak için kullanılan kulplar pirinçten ve küvetin musluklarıyla da uyumlu. "Sanki kendi odasındaymış gibi." Duvarın kenarına doğru yürüyor, duvar kemerini yaparken koyduğum pervaza dokunuyor, küvetin üstündeki tavanın odanın geri kalanından daha yüksek olduğu yanılsamasını yaratıyor. Ama tavanın hepsi aynı yükseklikte, sadece kemer öyle görünmesini sağlıyor. Duş ile küvet arasına döşediğim kahverengi maun ahşap zemin için "Ahşabın bir banyoya yakışacağını hiç düşünmezdim" diyor.

"Eğer bir şeyi beğenmezsen," diyorum ona, "her zaman değiştirebiliriz." Odanın etrafına bakarken ben de onu takip ediyorum. Şimdiye kadar yaptığımız en iyi banyo tadilatlarından biri. Öncesi ve sonrasıyla birkaç fotoğraf çektim ve buraya geldiğimizden beri şirket için oluşturmaya başladığım portföye eklemek için sabırsızlanıyorum.

"Hayır," diye karşı çıkıyor, kendi etrafında dönüyor ve sonra durup her tarafı cam olan duşa bakıyor. "Çamaşır dolabı olmadan bu kadar büyük olması hoşuma gitti," diye iltifat ediyor. "Oturakla güzel bir dokunuş." Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama bana baktığında yüzümdeki gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve sessizce onu çıplak otururken hayal ettiğimi söylüyorum. Yanakları pembeleştiğinde boğazını temizliyor ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini, hatta kafasındaki görüntüye beni de ekleyip eklemediğini merak ediyorum. "Bir tasarımcıyla mı çalışıyorsun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır." Banyoya girip onun önünde duruyorum. "Hepsi benim. Bir gece çizdim." Bana soracağını umarak ona sadece bu kadarını söyledim,

Ama o sormuyor. Hayır, Sierra değil, bana kişisel bir şey sormaktan kaçınıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Doğuştan yeteneklisin o zaman," diye övüyor tavana bakarak.

"Buraya bir aydınlatma armatürü eklemek istersen, yeterince kolay olacaktır." Önce bana, sonra tekrar tavana bakıyor. "Ben dışarı çıkıyorum," diyorum, bir yere gitmek istemesem de.

"Kulağa hoş geliyor." Başını sallıyor.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Elbette yok, buna şaşırmadım ama bu beni olması gerekenden biraz daha fazla kızdırıyor. "İyi geceler Sierra." Ben onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama o benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemiyor. Bunu benimle ilgilenmediğine dair bir işaret olarak kabul etmeliyim ama bir şey beni ona çekiyor ve bana söylediklerinin onun hissettiklerinden farklı olduğunu hissedebiliyorum. Sanırım bu onu elde etmek için daha çok çalışmam gerektiği anlamına geliyor. Evinden çıkmadan önce düşündüğüm son şey, *lanet olası meydan okumayı kabul etmek* oldu.

BÖLÜM 10

Sierra

I Ön kapının kapandığını duyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, ki bu bir hata çünkü aldığım tek koku onun misk kokusu ve bu da farklı yerlerimin karıncalanmasına neden oluyor. Karıncalanmaması gereken farklı yerlerim, çünkü o lanet olası sınırların dışında, kendime hatırlatıyorum.

Ama ayaklarım kendi başlarına pencereye doğru hareket ediyor ve onun kaldırımındaki kamyonetine giden yolda yürümesini izliyorum. Yıpranmış kot pantolonunun içindeki kışını izliyorum, inşaat botlarına kadar bacaklarını kontrol ederken ağzımın suyu akıyor. Sonra gözlerim tekrar yukarı doğru çıkıyor ve kot pantolonunu olağanüstü bir şekilde dolduran poposunda duruyor.

Omuzlarından çekiştiren siyah tişörtüne kadar bakmaya devam ediyorum. inanılmaz bir vücut.

Pencereden yukarı bakıyor ve saklanmak için yeterince zamanım yok. Onu incelediğimi biliyormuş gibi bana sırtıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı sallıyorum. Evime yanaşan nakliye kamyonu beni kurtardı. Başını geriye atıp güldüğünde onu beklediğimi bildirmek için kamyonu işaret ediyorum ve keşke daha net duyabilseydim diyorum. Arkamı dönüp nakliyecilere kapıyı açmak için ön kapıya yöneldiğimde nabzım hızlanıyor. Nakliyeciler için aşağı indiğimde kamyonu gitmişti. "Merhaba," diye selamlıyorum kısa bir süre önce birlikte olduğum adamı.

yatak odamı ve ofisimi topladıklarında. "Bu taraftan." O eve girerken başımla işaret ediyorum.

"Vay canına." Etrafa bir göz attı. "Burası eski bir ev."

"Evet," diye cevap veriyorum, "muhtemelen burada çok fazla tarih var. Sadece bir oda bitti, o yüzden her şeyi üst kattaki yatak odama getirebilirsin."

"Tamamdır." Dönüp kamyonu yöneliyor ve diğer iki adamla birlikte eşyalarımı getirmeye başlıyorlar.

Kamyonu boşaltmaları ve yatak odamın mobilyalarını monte etmeleri üç saat sürüyor. Yatağı pencerelerin karşısındaki duvara yerleştiriyorlar. Şimdilik masamı pencerenin önüne koymayı tercih ediyorum. Üzerinde yatak takımları yazan kutuyu alıp açıyorum ve paketinden çıkarıyorum.

Yatağımın bitmesine daha üç saat var ve bilgisayarımın eşyalarım sabaha hazır.

Banyoya gitmeden önce yan masanın lambasını yakıyorum. Küvete baktığımda gülümsüyorum ve hızlı bir duş almak yerine büyük küvette ıslanmayı tercih ediyorum. Vitray pencereden gökyüzündeki yıldızlara bakarak gözlerimi kapatıyorum, nihayet bu haftadan sonra rahatlayabiliyorum. Tüm haftaları sona erdirecek bir haftaydı. Aileme ayrılacağımı söylemek sanırım hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Babamı o şekilde acı içinde görmek dizlerimin bağını çözdü. Başka ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hiçbir şey olmadığı için mutluyum. Dün gece evimdeydim ve ailem pizzayla geldi. Geceyi birlikte geçirdik. Babam bana her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için haftada birkaç kez uğrayacağını söyledi. Annem sessizdi, şüphesiz ne kadar süre yok olacağımı ve muhtemelen ilişkimizin nasıl değişeceğini merak ediyordu. Hiçbir şeyin değişmesine izin vermemeye kararlıydım.

Dışarı çıkıp nihayet yorganımın altına giriyorum ve ilk gece karanlıkta evi dinlerken ışıkları kapatıyorum. Sokak lambaları pencerelerden içeri giriyor ama perdeleri önümüzdeki hafta teslim ettireceğim. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum ve telefonuma son baktığımda saat gece ikiyi biraz geçiyordu.

Hayatımda hiç bu kadar hafif uyumamıştım. Her bir gıcırta gözlerimi açmama neden oluyor, ardından daha fazla gürültü gelip gelmediğini duymak için dinliyordum. En hafif tabirle aşırı dramatik davranıyordum. Akli başında hiç kimse neredeyse yıkılmak üzere olan bir eve zorla girmezdi. Yine de, bu sabah saat sekizde yataktan kalktığımda, güvenlik ve kapı zili kamerası taktırmak için arayacağım birinin adını ve numarasını almıştım.

Aceleyle ön kapıya gidip açıyorum ve Theo'nun geldiğini görüyorum. "Üzgünüm, umarım uyandırmamışsızdır."

"Hayır." Başımı salladım. "Uyanıktım." Kapıdan uzaklaşıyorum. "Bugün senin için anahtarın bir kopyasını yaptıracağım," diyorum mutfığa doğru giderken ve gözlerim doğrudan elindeki kahve fincanına gidiyor.

İnleyerek merdivenleri koşarak çıkıyorum ve dolabıma yöneliyorum, o sırada ön kapının açıldığını duyuyorum ve ardından birkaç adamın geldiğini duyuyorum. Parmak uçlarımda yatak odama gidip kapıyı kapattıktan sonra banyoya ve gömme dolabıma giriyorum. Her şey kutulardaki askılarda olduğu ve sonra da asıldığı için, her şey arasında paketini açması en kolay kısımdı. Kot askıma doğru yürüyorum, bir çift lacivert kot pantolon alıyorum, ardından beyaz dantelli bir sütyen giyiyorum ve yanları yırtmaçlı, uzun kollu, beyaz örgü bir kazak seçiyorum. Onu giydikten sonra bir çift süet patik giyip odadan çıkıyorum. Mutfaktan gelen sesleri duyuyorum. İşlerini organize etmelerine engel olmak istemediğim için ön kapıdan çıkıp kahve ve kahvaltı almak için kasabaya gidiyorum.

Fırına adımımı attığım anda Everleigh önünde bir tepsiyle arka taraftan çıkıyor. Vitriini taze çöreklerle doldururken kocaman bir gülümsemeyle "Sierra," diyor.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum, tezgâha doğru yürüyorum. "İki düzine çörek alacağım," diye hemen sipariş veriyorum ve yüzündeki şaşkınlığı görüyorum.

"Evimde çalışanlar var, bu yüzden onlara küçük bir ikramda bulunmanın iyi olacağını düşündüm."

"Ah evet." Yan tarafa doğru yürüyüp bir kutu alıyor ve içini dolduruyor. "Sizin için başka ne alabilirim?"

"Krem peynirli bir simit ve büyük boy bir kahve alacağım." Gülümsüyorum. "Henüz bir mutfağım yok, bu yüzden bütün gün yetecek kadarına ihtiyacım var."

"İstersen kendine üst katta tutabileceğin küçük bir kahve arabası yapabilirsin." "Saige'e odasında atıştırmalık bir şeyler saklayabilmesi için şu küçük buzdolaplarından aldık. Sosyal medyada gördü ve almak zorunda kaldı. Hiç de fena değil. İçinde biraz süt de saklayabilirsin."

"Bu harika bir fikir," diyorum ve telefonumu açıp yatak odamda, hatta dolabımda tutacağım kahve arabası için ihtiyacım olan her şeyi sipariş ediyorum.

Ellerimde iki kutu çörek, simidim, kahvem ve Everleigh'in daha sonrası için almamı söylediği bir sürü atıştırmalıkla fırından çıkıyorum.

Evin önüne yanaşıp içeri giriyorum, mutfağa doğru ilerlerken çekiç seslerini ve birinin bağırışını duyuyorum. Odayı tarıyorum, Caleb'i kontrol ediyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

Theo bana bakıyor ve gülümsüyor. "Birini mi arıyorsun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "Sana ve çocuklara çörek getirdim." Elimdeki iki kutuyu gösteriyorum ona. "Sadece onları nereye koyacağımı bilmiyorum."

"Senin için onları alacağım." Bana doğru geliyor ve iki kutuyu elimden alıyor. "Mümkün olduğunca az tutmaya çalışacağız."

"Endişelenme," diye onu temin ediyorum ve dönüp yukarı çıkıyorum. Merdivenlerin başına geldiğimde yatak odamın kapısının açık olduğunu görüyorum ve çıkmadan önce kapattığımı biliyorum. Odaya giriyorum. "Merhaba," diye sesleniyorum ve toplanmamış yatağa doğru yürüyorum. Dolabımdan birinin çıktığını gördüğümde başımı banyoya doğru uzatıyorum.

"Özür dilerim," diyor yanımdan geçerken, "bir şey unuttum sandım." Sözünü bitirmedi. Sadece kapıyı arkasından kapattı.

Kahveyi masaya bırakıp telefonumu çıkarıyorum ve Caleb'ı arıyorum. Bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Merhaba." Neden bilmiyorum ama telefonda gülümsediğini görebiliyorum. "Senin için ne yapabilirim Sierra?"

Gözlerimi deviriyorum ve huzursuz hissederek odaya bakıyorum. "Hey, yatak odama kimsenin girmemesini rica edebilir miyim?"

"Pardon, ne dedin?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. Gözlerimi kapatıyorum ve elimi alnıma koyuyorum, acaba bunu büyütüyor muyum diye düşünüyorum. Banyoya doğru yürüyorum ve dün gece kullandığım havlunun hâlâ bıraktığım yerde asılı olduğunu görüyorum. Dolabıma doğru yürürken üst çekmecelerden birinin hafifçe açık olduğunu görüyorum.

"Az önce kahve almaktan eve geldim ve adamlarınızdan birini yatak odamda buldum. İnşaat alanı olduğunu falan anlıyorum ama yatak odama girmeseler olmaz mı?"

"Özür dilerim Sierra," diye cevap veriyor, sesi gergin. "Kimse yatak odana girmemeli. Özellikle de o bölüm bitip tamamlandıktan sonra."

"Oh," diyorum usulca.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Senin gibi giyinmişti."

"Benim gibi mi?" Kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum. "Dün beni süzerken giyindiğin gibi mi?"

"Nakliye kamyonuma bakarken mi demek istiyorsun?" Gözlerimi kapatıyorum ve ofis sandalyemi çekiyorum. "Her neyse, bu sohbet harika ama güvenlik sistemini bağlaması için birini aramam gerekiyor."

"Benim bir adamım var," diyor ve ben

kelimenin tam anlamıyla inliyorum. "Tabii ki var."

"Evet." Kıkırdıyor. "Sana pahalıya patlar ama onu gönderirim."

"Bana neye mal olacak?" Gerçekten bilmek istediğimden emin değilim ama yine de muhtemelen bilmem gerekiyor.

"Parayı aldığımda anlarsın," diye dalga geçiyor. "İcabına bakacağım." Tam sözünü kesmek üzereydim ki, "Gitmem gerek. Theo beni geri çağırıyor." Telefonu kapatmadan önce cevap vermemi bile beklemiyor. "Kaba," diye mırıldanıyorum aşağıya baktığımda ve telefonu yüzüme kapattığını gördüğümde. "Kaba" diye bağıyorum. telefonu kapatıyorum ve sonunda kahvemden bir yudum alıyorum. Bilgisayarımı açıp çalışmaya başladığımda dilimde tam anlamıyla bir cennet vardı.

Gün uçup gidiyor ve yanımdaki telefon çaldığında aşağı bakıyorum ve arayanın Lilah olduğunu görüyorum. Gülümsüyorum. "Nasılsın komşu?" Telefona cevap veriyorum, gülümsüyorum ve onun güldüğünü duyuyorum.

"Nasılsın komşu?" Sonunda gülmeyi bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidip Chris Evans'la ateşli bir seks yapmak üzereyim." Sandalyemde arkama yaslandım. "Neden?"

"Sana gelip bizimle yemek yemeni söyleyecektim ama Chris Evans..." Sözünü kesiyor.

"Yirmi dakika içinde orada olabilirim," diyorum ona. "Chris'in iyi olacağına eminim. Ayrıca, evlendiğini duydum ve karısına bunu yapamam."

Homurdanıyor. "Yakında görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor. Anahtarlarımı ve çantamı alıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitlediğimde ev tamamen sessiz.

Camlar açık bir şekilde Lilah'nın evine doğru sürüyorum, arabanın içine esinti giriyor ve bir elimi camdan çıkarıp rüzgârla birlikte hareket ettirirken saçlarımı dalgalandırıyor.

Evin önüne geliyorum, ön kapı açıldığında aynı anda arabadan iniyorum. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle evinden dışarı adım atıyor. "Merhaba," diyorum telefonu arka cebime sokarak.

"Bu kadar yakın olmana alışabileceğimi hiç sanmıyorum." Merdivenlerden inip yanıma geliyor ve bana kocaman sarılıyor. "Bu çok güzel. Ev nasıl?"

"Şimdiye kadar çok iyi." Onu bıraktım. "Bir yatak odam ve bir banyom var."

"Yerde uyumaktan iyidir," diyerek beni güldürüyor. Gözlerinin omzumun üzerinden geçtiğini görüyorum ve tarlanın dışından gelen bir golf arabasına bakıyorum. Gözlerim yolcu koltuğunda oturan adama gidiyor. Emmett bize doğru bakarken o da Emmett'a bakıp konuşuyor. İleriye bakması birkaç dakikasını alıyor. Beni fark ettiğinde başka tarafa bakmaya çalışıyorum ve yüzünde hafif bir gülümseme görüyorum. Sonra bunun benim için mi yoksa Lilah'ya karşı hala bir şeyler hissediyor mu olduğunu merak ediyorum.

Lilah yanımdan, "Çoktan dönmüşler," diyor. "Nereden döndüler?" Ona soruyorum.

"Caleb yeni ahırını yeniliyor. Gidip birkaç şey hakkında konuşmaları gerekti." Omuz silkip çitlerin olduğu alana doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Golf arabası çitin yanında durdu. "Merhaba," diyor Caleb'e, golf arabasından inerken ona kocaman gülümsüyor ve ben de ona bakma isteğimi görmezden geliyorum.

"Baba." Lucy'nin ahırdan koşarak çıktığını görmek için ona bakıyoruz. "Yardıma ihtiyacım var."

Emmett Lilah'a bakıyor ve ona elini uzatıyor. Bana bakmak için bir saniyesini ayırıyor.

"Bir saniye içinde döneceğim." İkiisi Caleb ve beni yalnız bırakırken başımla onu selamlıyorum.

"Merhaba," diye selamlıyor Caleb, golf arabasından inip elinde bir pano ile yanıma geliyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"İşte buradayım." Sesimin gergin çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum ve onun burada olmasının beni biraz rahatsız ettiğini biliyor.

"Güzel, beni bir telefon görüşmesinden kurtardı." Başımı yana eğiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Odanızda gizlenen adamı kovduk." Nefesim kesildi.

"Bu biraz aşırı oldu."

"Yeterince aşırı değil, seni garip hissettirdiği için onu dövmek için orada olmadığım için şanslı." Elimi karnıma koydum, tutunmak için

Ben istemesem de olan o çırpınış. "Randy, güvenlik görevlisi, yarın alarm sistemini kurmak için gelecek."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Bütün bunları yapmana gerek yoktu. Onu arayabilirdim."

Yere bakıyorum ve sonra yanlışlıkla yukarı, gözlerinin içine bakıyorum. "Benimle akşam yemeği ye."

"Hayır," cevabı ağzımdan uçup gitti. Yüzünün aldığı şekle bakınca neredeyse irkiliyorum, hayal kırıklığı belli oluyor ama başka bir şey söylemiyor.

Sadece başını sallıyor. "O zaman ben çıkıyorum," diyor ve göğsüm sıkışıyor. "İyi geceler Sierra." Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, bana arkası dönük bir şekilde kamyonetine doğru yürümesini izliyorum. Daha önce başka biriyle bu duyguyu yaşadığımı sanmıyorum. Ona doğru çekilmem açıklayamadığım bir g. Ancak Lilah'nın onunla çıktığını ve bunun geçemeyeceğim bir çizgi olduğunu bilmek beni öldürmek üzere.

Bana ikinci bir bakış bile atmadan uzaklaşmasını izliyorum. Başından beri istediğim şey bu olduğu için mutlu olmalıyım, ama bu beni rahatsız ediyor. Lucy gelip bana sarılıyor ve Emmett'le birlikte golf arabasına atlayıp Saige'le birlikte yatıya kalacakları Charlie ve Autumn'lara doğru yola koyuluyor.

mz sakın bir akşam yemeğinin tadını çıkarıyoruz. Yemekten sonra Lilah, Emmett'e biraz dışarı çıkmak için yalvarıyor. Evden ıkıp Thatcher's'a doğru yürürken bana ters ters bakıyor ve beni suçluyor. Oraya vardığımızda Cuma gecesi kalabalığı devam ediyordu. Müzik çalarken birkaç kişi dans etmek için masalarının yanında yer açıyor. Her şeyi iime çekerken gülümsüyorum. Lilah ve Emmett'i bir masaya kadar takip ettikten sonra Lilah'nın yanına boş bir sandalye çekiyor, o da beni kasabaya yeni gelen çiftlik alışanı Nicholas'la tanıştırıyor.

"Memnun oldum Nicholas." Elini sıkmak için elimi uzattım. Açık kahverengi saçları yana doğru itiliyor ve açık kahverengi gözleri parlıyor.

"O zevk bana ait," diye cevap veriyor. "Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Bu harika olur," diyorum. "Siz ne içiyorsanız ben de ondan alayım."

Daha da büyük gülümsüyor. "Tam kalbime göre bir kız." Ayağa kalkıp bara doğru ilerlemeden önce ellerini göğsünde birleştiriyor. Emmett ve Lilah birbirleriyle konuşurken müziği dinliyorum. Emmett'in eğilip Lilah'nın kulağına bir şeyler fısıldadığını görüyorum ve Lilah gülümserken elini küçük bebeğinin karnına götürüyor.

Etrafıma bakıyorum, birkaç kişinin daha dans etmek için ayağa kalktığını görüyorum. Nicholas geri geliyor, önüme bir içki koyuyor ve yanımdaki sandalyeye oturup bardağını kaldırıyor. "Montgavin'de yaşamaya," diye kadeh kaldırıyor gülümseyerek.

Ben de bardağımla birlikte elimi kaldırıyorum. "Montgavin'de yaşamaya," diye tekrarlıyorum, kadehimi onunkine tokuşturup bir yudum almadan önce ona gülümsüyorum, sonra da bana bakan iki gözle ön kapıya bakıyorum.

BÖLÜM 11

Caleb

I Kamyonetten inip Theo'yla kamyonetin önünde buluşurken kendi kendime, *bu gece gerçekten dışarı çıkmak istemiyorum*, diye düşünüyorum. Ama araba kullanma sırası bendeydi ve geçen hafta Sierra'nın evinin zamanında bitmesi için kışını yırttıktan sonra ona bir borcum vardı. Sokaktaki bardan gelen müzik sesini duyabiliyorum ve umarım uzun bir gece olmaz. Çok yorgunum ve Sierra beni yine kapattığı için çok kızgınım. Sanki cezalandırılmaya aç bir obur gibiyim.

onunla ilgili. O bana hayır dedikçe, ben onu daha çok istiyorum.

Bara girdiğimde sanki evren benimle dalga geçiyor, odayı hızla tarıyorum ve gözlerim onu buluyor. Bir adama bardak tutuyordu. Emmett'le birlikte çalışan yeni biri olmalı, çünkü çiftlikten bir grup insanla birlikte bir masada oturuyorlar. Birbirleriyle konuşurlarken iki masa birbirine itilmiş. Çoğu bir kişinin söylediklerine gülüyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve orada oylanmak yerine ona sırtımı dönüyorum, benimle yemeğe hayır dediği için kızgınım, ama sonra bir masada oturup başka biriyle içki içtiği için daha da kızgınım. "Barda mı kalalım yoksa bir masaya geçmek ister misin?" Theo muhtemelen ne olup bittiğinin farkında olmadan bana soruyor.

"Her neyse," diye cevap veriyorum, o tüm masaları atlayarak doğrudan arka tarafa yönelirken ben de odaya giriyorum. Barın sonunda duruyoruz. Ellerimi

barmenin bana yaklaşmasını bekliyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama başımı çevirip bana bakmadığını görmekten korkuyorum; her şey kafamın içinde.

"Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor barmen nihayet barın bizim tarafımıza doğru ilerlediğinde.

"Ben bir bira alayım, sizde ne varsa iyidir" diyorum, o da başını sallayıp Theo'ya dönüyor.

Theo da "Ben de ev yapımı karışımından alayım," diye ekliyor ve barmen siparişlerimizi doldurmaya yöneliyor. "Bu konuyu konuşacak mıyız yoksa o burada yokmuş ve sen de öfkeden kuduruyormuş gibi mi davranacaksın?"

Ona bakıyorum. "Öfkelenmiyorum," diye alay ediyorum. "Ben iyiyim." Yan tarafa dönüp ona bir kez daha bakmak yerine ön tarafa dönüyorum.

"Alındaki damar patlamak üzereymiş gibi görünüyor." Dirseğini bara dayayarak sırtıyor. "Dostum, ona bu kadar aşık olmana sebep olan şey ne?"

"Onun için gitmedim," diye inkar ediyorum ve ikimiz de kahkaha sesleri duyup Lilah'ın Emmett'i dansa kaldırdığını görünce duruyoruz. Ama yine de kolunu Lilah'ın beline doluyor ve onu kendine çekiyor. Kadehi dudaklarına götürüp bir yudum alırken gözlerim hızla onlardan Sierra'ya dönüyor. Sierra yeni adama doğru eğilirken garson masalarına geliyor, onu daha önce görüp görmediğimi ya da tanıştırılıp tanıştırılmadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Kızın eli adamın dirseğine gidiyor ve kız sunucuya gülümseyerek iki parmağını kaldırıyor. Sonra ona dönüp bir şeyler söylüyor ve bir şeye gülüyorlar. Burada durup izledikçe ellerim yumruk oluyor.

"Tamam, belki de buradan gitmeliyiz," diyor Theo ve gözlerim tekrar ona dönüyor.

"Ne? Neden?" Barmen içkileri önümüze koyarken ben de aynı anda soruyorum. Biramı elime alıyorum ve Theo gibi bara yaslanıp yüzümü ona dönüyorum. Soğuk biradan derin bir nefes çekerek kendimi iyiymişim gibi davranmaya zorluyorum.

"Çünkü bu kavgayı başlatmak üzereymişsin gibi görünüyor ve sadece ikimiz ve on beş çiftlik insanı var. Genelde matematik yapmam ama ihtimaller bizim lehimize değil." Ev yapımı karışım bardağını dudaklarına götürüyor, gülümsemesini gizliyor, sonra kapıya bakıyor. Çenesiyle işaret ediyor, ben de dönüyorum ve Brock'un Everleigh'in elini tutarak içeri girdiğini görüyorum. "Brock'un keyfinin yerinde olup olmamasına bağlı olarak üç kişi olabiliriz ama çoğu zaman herkesten nefret eder, o yüzden berabere kalırız."

Bakıyorum ve Brock'un çiftçilerin masasının yanından geçtiğini, bara gelmeden önce elini selamlamak için kaldırdığını görüyorum. Bize doğru gelmeden önce sağa ve sola bakıyor. İkimiz de bizimle ayakta durmayı mı yoksa köşede tek başına oturmayı mı seçeceğini görmek için onu izliyoruz. Brock için bu her zaman bir seçimdir. Theo viskisinden bir yudum daha alarak, "Bizim tarafımızda olabilir," diye mırıldanıyor. "İyi akşamlar," diyor sadece homurdanan Brock'a. "Hey, Everleigh." Ona merhaba demek için Brock'un etrafına bakıyor, bu da ona daha büyük bir bakış kazandırıyor. "Sadece merhaba diyorum," diye karşılık veriyor Theo. "Onun senin olduğunu biliyorum." Bardan uzaklaşır. "Onu senin önünde tavlamaaya çalışacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?" Başını sallar. "Nefes almayı ve yaşamayı seviyorum." Viskisinden bir yudum daha alır ve muhtemelen gidip konuşabileceği başka biri olup olmadığını görmek için yana döner. Bu gecenin onun rahatlama gecesi olması gerekiyordu ve gergin olduğunu görebiliyorum.

Everleigh, "Huysuz McGrumper'ları görmezden gel," diye öğüt veriyor. "Evde kalıp kanepede kış uykusuna yatmak yerine bu gece beni dışarı çıkarmasını istediğim için kızgın sadece."

"Ayrıca yatakta kış uykusuna yatabileceğimizi de söyledim." Ona dönüyor ve fikrini savunuyor. "Aslında burası hariç evimizdeki diğer her yerin adını verdim."

"Sakin ol kalbim." Ellerini kalbinin üzerinde kavuşturuyor. "Çok romantik biri," diyor alaycı bir tavırla. "Her neyse"-gülümsüyor-"nasılsınız bakalım? Gününüz nasıl geçti?" Kaşlarını birbirine çarpıyor ve cevap veririmsem Brock tarafından boğazıma yumruk yemekten korkuyorum. Theo'ya bakıyorum, o da cevap vermek istemeyerek başını sallıyor. "Ugh, siz çocuklar

en kötüsü." Başını sallıyor. "Gidip birkaç kızla oturacağım." Başını geriye atıyor, parmak uçlarında yükseliyor ve eğilip boynunu öptükten sonra uzaklaşıyor.

"Harika," diye inliyor ve aramıza giriyor, "şimdi yanımda bile değil."

"Geri dönecek," diyorum ona, kadın arkadaşlarına merhaba demeye gittiği için somurtan koca adama gülmemeye çalışarak omzuna bir tokat atıyorum, "ya da onu bulacaksın." O ters ters bakarken Theo ve ben gülüyoruz.

"Siz ikiniz burada ne hâlt ediyorsunuz?" İkisine de bakar Biz.

"Cuma gecesi ve ikimiz de bekâsız, başka nerede olabiliriz ki? Olabilir miyiz?" Theo etrafına bakınarak karşılık verir. "Yani, iş yerinde kimseyle tanışabileceğim gibi değil."

Brock bahanemin ne olduğunu öğrenmek için bana dönüyor. "Buradayım çünkü araba kullanma sırası bende, yoksa evde kanepemde olurdum," diye onaylıyorum onu, aynı anda kapıya bakıyorum ve Frankie, Dominic ve Nino'nun içeri girdiğini görüyorum. "Çiftçileri şimdi alabiliriz." Başımınla kapıya doğru işaret ediyorum.

Brock'un kaşları birbirine çarpıyor. "Neden çiftlik sahiplerini alıyorsunuz?"

"Çünkü bu," diye açıklıyor Theo, bana bakıp başıyla işaret ederek, "yeni kız için yanıp tutuşuyor." Omzunun üzerinden Sierra'nın oturduğu ama şimdi Everleigh ile dans ederken ayakta durduğu yeri işaret ediyor. "Yeni çiftlik sahibi de onun yanında oturuyordu ve konuşuyorlardı."

"Ona çıkma teklif ettin mi?" Brock bana soruyor.

"Ettim," diye itiraf ediyorum ve Theo'nun nefesi kesiliyor. "Ona benimle yemeğe çıkmasını teklif ettim. Belli ki hayır demiş." Elimdeki birayı kaldırıp bir yudum daha alıyorum. Boğazımdan aşağı asit iniyormuş gibi hissediyorum.

"Eyvah," diyor Brock, "belki ona da bulaşırsın."

"Teşekkürler," diye kestirip atıyorum ve çocuklar yanıma geldiğinde konuşmayı kesiyorum. "Hey," diyorum Sierra hakkındaki konuşmaya devam etmek istemeyerek. "Hafta sonu için eve döneceğinizi sanıyordum."

"Hayır," diyor Frankie, "kalıp çalışmaya karar verdik." Gururla gülümseyerek başımı sallıyorum.

"İşte duymak istediğim şey bu." Omzuna bir tokat atıyorum. "İçkiler benden." Barmen yanıma gelirken omzunu sıkıyorum. "Ama sadece bir tane. Yarın formda olmanızı istiyorum."

"Ben bir kasa ev karışımı alacağım," diye şaka yapıyor Frankie. Ona gülüyorum, bira şişemi elime alıyorum ve çiftlik sahiplerinden birkaçının, özellikle de yeni çiftlik sahibinin dans ettiğini görüyorum. O ve Sierra yan yana durmuş, hareketleri takip etmeye çalışarak kendilerine gülüyorlar.

Frankie, Dominic ve Nino Theo'nun diğer tarafına geçerken Brock yanımdan, "Yapabileceğin en kötü şey," diye uyarıyor, "burada oturup onun her hareketini izlemek. Bu bir tür işkence gibi."

"Onu izlemiyorum," diye inkar ediyorum. "Bara göz atıyorum."

Başını arkaya atıyor ve kahkaha sesleri odayı dolduruyor. Everleigh ona gülümsüyor ve izlemek için dans etmeyi bırakıyor. "Bir keresinde Everleigh'i Emmett'le dans ederken gördüğümde benim de yüzümde aynı ifade vardı." Kafamı ona doğru hızla çevirdiğim için başım neredeyse kırbaçlanacak. "Boğazını parçalamak istedim."

"Ondan mesajı açık ve net bir şekilde aldım," diye itiraf ediyorum. "İlgilenmiyor."

"Bu işleri kolaylaştırmıyor." Kendi birasından bir yudum aldı.

"Sorun değil." Omuz silkiyorum, beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. "Bana daha fazla ekipman bulma konusunda ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o da yan gözle bakıyor.

"Saptırma," diyor ve bardağından bir yudum alırken kıkırdıyor. "Ben o kulübün başkanıyım." Gözlerimi deviriyorum, ama o pes ediyor ve konuyu değiştiriyor. İkimiz, sökülmesi gereken ahır çatısı için ihtiyacım olacak farklı vinçler hakkında konuşuyoruz. Everleigh yanıma gelip ona sarıldı.

dans etmekten pantolonunu çıkarmış. "Eğleniyor musun?" diye soruyor adam, kız birasını alıp kalanını içtiğinde.

"Evet," diye yanıtlıyor, nefesini tutmaya çalışarak. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Sierra'nın bardan çıktığını görüyorum. Gözlerim masaya gidiyor, adamın oturduğunu ve birkaç kişiyle konuştuğunu görüyorum.

"Geri döneceğim," diyorum ve bardan uzaklaşıp zikzaklar çizerek binadan çıkıyorum. Dönüp önce sağa sonra sola bakıyorum, onu hiçbir yerde göremiyorum. Binanın etrafından dolaşmak için döndüğümde onu barın otoparka bakan tarafına yaslanmış halde görüyorum. Başını binaya yaslamış, gözleri kapalı.

"Burada tek başına ne halt ediyorsun?" Ona bağıriyorum ve sıçırıyor, bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Elini göğsünün tam ortasına koyarken ona doğru yürüyorum. "Kahretsin Caleb," diye tıslıyor ben önünde dururken, "ödümü kopardın." Binanın köşesinden gelen loş ışık gözlerini yeterince görmemi sağlıyor.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Ona neredeyse tıslıyorum. "Burası hiç güvenli değil. Lilah az önce kaçırıldı."

"O adam parmaklıklar ardında." Duvardan doğruluyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni buraya gelirken gördüm," diye itiraf ediyorum. "Yani beni takip mi ettin?" diye sordu.

"Evet." Ona cevap verirken bir adım bile atlamıyorum. "Aynen öyle."

"Neden?" diye soruyor, dimdik durarak.

"İyi olduğundan emin olmak için." Ellerimi kontrol etmeye ve ikimizin de pişman olabileceği bir şey yapmalarını engellemeye çalışırken sesim alçak çıkıyor.

"Ben iyiyim." Onun sesi de benimki kadar alçak, göğsü bir saniye öncesine göre daha hızlı inip kalkıyor. "Gördüğün gibi."

"Evet, görebiliyorum." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, ayakkabılarımızın önü birbirine değiyor. "Bana sorarsan iyiden de öte."

"Caleb," diyor ve bunun bir soru mu yoksa yalvarma mı olduğunu bilmiyorum, ama söyleyiş şekli içimdeki her şeyin kopmasına neden oluyor. Ellerim yüzüne doğru uçuyor ve saçlarına doğru kayıyor, ellerimle kavıyorum.

Ellerimde ipek gibi hissediyorum. Saçlarını geriye doğru çekerek başını bana bakması için geriye döndürüyorum. "Beni delirtiyorsun," diye itiraf ediyorum ona, bir elimi saçlarından kaldırıp usulca çenesini tutuyorum. "Her zaman delirtiyorsun." Bunu daha önce hiç ama hiç hissetmemiştim. Bu kadın bana asla yapmayacağım şeyleri yaptırma yeteneğine sahip. Onu aradıktan sonra, beni defalarca geri çevirmesine rağmen onu lanet olası bir binaya sıkıştırmak gibi. "Neden Sierra?" Elim çenesinden boynunun yanına doğru ilerlerken parmağım nabzını buluyor ve benimki kadar hızlı attığını hissediyorum.

"Bilmiyorum, Caleb." Gözleri benimkilere bakıyor. Adımı söylediği anda, hayır, adımı neredeyse bir iniltiyle söylediği anda, her şey bitti. Kendimi tutmak için tutunduğum tüm ipler kopuyor. Ve düşüyorum, dağın kenarından serbest düşüşe geçiyorum ve düşmemi engelleyebilecek tek kişi o.

Başım ilerliyor ve gözleri kapanmadan hemen önce pantolonunu indiriyor ve bunu onun da benim kadar istediğini bilerek sırtıyorum. Ayırık dudakları, dilimi ağzına sokmam için bana gereken fırsatı veriyor. Dili benimle birlikte kayıyor ve bu düşündüğümünden bile daha iyi. Tam bir cennet. Muhtemelen cennetin ne olduğundan bile daha yüksek. Sırtını dikleştiriyor ve göğsünü bana doğru itiyor, elleri başıma doğru uçuyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve orada kalıyor. Onu tekrar duvara doğru itiyorum. Ağızlarımız ayrılmıyor ama bunun yerine öpücüğü daha da derinleştirmek için başım diğer tarafa doğru hareket ediyor. Elim boynundan omzuna, koluna ve onu kavradığım kalçasına doğru ilerliyor. Öpüşme sıcaklık dolu, istek dolu, her şeyle dolu. Dillerimiz birbiriyle savaşıyor, diğerinin teslim olmasını istiyor. Birkaç dakika sonra öpüşmeyi olduğundan daha da derinleştirmeye çalışırken başlarımız bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Sadece öpücüklerimi takip etmek için ağzını bırakıyorum

enesine doğru. "Siktir," diye mırıldanıyorum, boynunun yan tarafını emerken dilim damarın üzerinde kayıyor, sonra dudaklarına geri dönüyorum. "Sierra," diyorum ve bu sefer öpmek için yaklaşan o oluyor ve konuşmamı kesiyorum.

BÖLÜM 12

Sierra

" "Dudaklarımı bırakırken "uck," dediğini duyuyorum ve gözlerim açılmaya çalışıyor ama dudaklarını boynumun kenarında hissettiğimde duruyorum. İtmeliyim

Bu çılgınlığı durdurmak için onu uzaklaştırdım, ama bunun yerine, bana daha iyi erişebilmesi için başımı diğer tarafa doğru hareket ettirdim. Dili dışarı çıkıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Elim omzuna düşen saçlarını bırakıyor. Gözlerimi açmam gerekiyor ama onun yakınlığı beni trans halindeymişim gibi hissettiriyor. Boynumun yan tarafını emiyor ve elim omzunu sıkıyor. "Sierra." Adımı söyleme şekli sanki hep bir erkekten duymak istediğim bir şeymiş gibi. Sanki bir sonraki nefesi için bana ihtiyacı varmış gibi.

Sonunda ona bakmak için gözlerimi açıyorum ve bu yaptığım yanlış bir şey. Karnım çırpınıyor, kalbim çok sert ve çok hızlı çarpıyor ve nefesim kesik kesik geliyor. Sanki bir maraton koşmuşum ya da yüzme havuzunda hiç durmadan milyonlarca tur yüzmüşüm gibi. Elim ensesinden yanağına düşüyor; bu sefer onu öpme sırası bende. Dizlerini büküyor ve ben öne eğilip alt dudağını yalamadan önce birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Ondan gelen inilti içimde dalgalanıyor. Bir elini belime doluyor, diğeri beni duvara doğru iterken başımın yanına gidiyor ve sonunda istediğim öpücüğü alıyorum. Dilim ağzına kayıyor ve o da öpücüğü benim yönetmeme izin veriyor. Dillerimiz önce yumuşak bir şekilde birbirlerine doğru kayıyor, ta ki o bana daha fazla bastırana ve tüm sertliğini üzerimde hissedene kadar. Biz

Öpüşme yirmiden yüz elliye çıkarken birbirimizin iniltilerini yutuyoruz. Şimdi benim yönetmeme izin verdiği öpücüğün önüne geçiyor. Beni aşkla öpüyor. Öpüşmeyi daha da derinleştirmek için başlarımız bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Öpücüğün içinde o kadar kaybolmuşum ki, biri bana adımın ne olduğunu sorsa, ona söyleyemem. Söyleyebileceğim tek şey onun adı olurdu. Yüzündeki elim saçının arkasına gidiyor ve bacağımı kaldırıp kalçasına asmak üzereyken araba alarminin sesi duyuluyor ve sanki üzerimize soğuk su dökülmüş gibi oluyor. Birbirimizden ayrı düşüyoruz ve o söz konusu arabayı görmek için başını çeviriyor. Korna çalmaya devam ederken ön ve arka farlar bir yanıyor bir sönüyor. Sahibi bardan koşarak çıkıyor ve durması için anahtarlığına basıyor.

Sonunda korna sesi kesiliyor ve adam bize bakıyor. "Hey," diyor bara dönmeden önce çenesini kaldırıp bize bakarak.

"Oraya geri dönmeliyim," diyorum, yere bakıp yanından geçmeye çalışarak. Öylece gitmeme izin vermeyeceğini bilmeliydim. Elini uzatıp benimkini tutuyor ve tüm vücudumun ışıldamasını görmezden geliyorum ama durup ona bakıyorum. "Bunu yapamayız," diyorum fısıltıyla.

"Ne?" diye soruyor, şaşırmış bir halde. "Neden?" Elimi bırakıyor.

Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Yapamıyorum işte." "Biriyle birlikte misin?" diye soruyor, sesi incinmiş gibi çıkıyor.

"Tabii ki hayır," diye karşılık veriyorum, eğer biriyle olsaydım onu öpeceğimi düşünmesine biraz kızarak. "Durum bundan biraz daha karmaşık." Tek yaptığı orada durup bana bakmak, ona daha fazlasını vermemi bekliyor. "Seni kandırdığım ve öptüğüm için özür dilerim." Boğazımda oluşan yumru yutkunmamı zorlaştırıyor. "Özür dilerim," diyorum sonunda ve ondan uzaklaşıyorum, hatta neredeyse koşarak uzaklaşıyorum.

Bara geri dönüp masaya doğru ilerliyorum ve Lilah'nın beni gördüğünde gözlerinin parladığını görüyorum. "Ben de seni arıyordum." Dizlerimin daha fazla dayanacağından emin olmadığım için sandalyeyi çekiyorum.

"Biraz hava almak için dışarı çıktım." Oturup içkimi alırken ona bakmaktan kaçınıyorum. "Bütün o danslar." Caleb'ı da öptüğümü ağızından kaçırmamak için viskiden bir yudum alıyorum. Caleb'ı öpmekle ve beni öpmesine izin vermekle kalmadım, aynı zamanda hayatım boyunca yaşadığım en iyi öpücüktü. Sanki olimpiyatlardan altın madalya almış gibi öpüyor.

"Gitmeye hazır mısın? Emmett gelip onun arkasında duruyor ve kollarını ona doluyor, yüzünü boynuna gömerken ellerini karnına koyuyor.

"Hazırım," diye onaylıyorum, Caleb'ın çok uzakta olmadığını bildiğim için burada kalmak istemiyordum. Ayrıca gecemin yarısını ona bakmamak için kendimi zorlayarak, diğer yarısını da harika vakit geçiriyormuşum gibi davranarak geçireceğimi biliyorum. Ki bu çok yorucu olacak. Dışarı çıkmadan önce çok fazla kişiye veda etmiyoruz. Herkes etrafa dağılmış durumda ve hepsine ulaşip dört saniye içinde çıkmak zor olacak, ki bu da Emmett'in ayrılmayı kabul ettiğinde ona verdiği zaman sınırı.

"Yarın uyuyacağım," diyor ellerini çırparak. "Yarın için ne planladın?"

Kamyonete binip emniyet kemerimi taktığımda ona "Yarın büyük bir günüm var," diye itiraf ediyorum.

"Büyük bir gün mü?" Lilah omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ama bugün Cumartesi."

"Evet." Ona başımı salladım. "Yarın soy testime gireceğim." Gözleri kocaman oldu. "Biliyorum," diyorum heyecanla. "Yani, annen şu kişi, baban bu kişi gibi bir sonuç çıkmayacak ama atalarımın izini sürmeye başlayabilirim ki bu çok heyecan verici."

"Bunun için hazır mısın?" Emmett konuşmaya dahil oluyor ve ben de ona bakıyorum. "Annesinin kim olduğunu bilmemeyi dileyen biri olarak." Başını sallıyor ve ilk kez ondan kişisel bir şey öğreniyorum. Lilah orta konsola uzanıyor ve elini onunkinin içine sokuyor. "Bu o kadar da iyi bir şey olmayabilir."

"Ama en azından biliyorsun." Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine sadece başını sallıyor. Yolun geri kalanı sessiz geçiyor, ben camdan dışarı bakarken aklım Caleb'a ve o lanet öpücüğe gidiyor.

Eve vardığımızda içeri bile girmiyorum. Arabamın yanında Lilah'ya sarılıyorum ve sonra kendimi eve atıyorum.

Eve adımımı atıyorum ve kapıyı kapattığımda kapının odalarda yankılandığını duyuyorum. İlerlemeyi görmek için mutfığa doğru ilerliyorum, her şeyi çoktan boşalttıklarını ve yerleri soyduklarını görünce nefesim kesiliyor. Dönüyorum ve üst kattaki yatak odama çıkarken boş evin içinde yürüyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp banyoya ve dolaba taşımadan önce çantamı kapımın kenarına bırakıyorum.

Makyajımı çıkarmam, duş almam, yatmaya hazırlanmam ve dişlerimi fırçalamam yaklaşık yirmi dakikamı alıyor. Sonunda büyük, kalın yorganın altına girdiğimde yan yatıp pencereden gökyüzünde parıldayan yıldızlara bakıyorum. Caleb'ın adımı söylerken çıkardığı ses defalarca tekrarlanıyor, ardından beni öptüğü görüntüler geliyor. "Boku yedin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, gözlerimi kapatıp kendimi uyumaya zorluyorum.

Caleb'la ilgili yüzüncü rüyamdayken ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Tek gözümü açtığımda mutfığa doğru giden botların sesini duyuyorum. Yorgani üzerimden atıyorum ve banyoya gitmeden önce kapıyı kapatıyorum.

Masama doğru yürüyüp beyaz kutuyu almadan önce ellerimi ve yüzümü yıkıyorum. "Soyunuzu keşfedin." Kutunun üstündeki yazıyı okudum, ters çevirip açtım ve bana talimatları veren katlanmış kâğıdı çıkardım. Tüm adımları tamamladıktan sonra şişeyi kutuya yerleştirip mühürlüyorum. "Birinci adım tamamlandı," diyorum kendi kendime, üzerinde iade adresi olan kutuya bakarak. "Şimdi, iki ila dört hafta içinde, kendim hakkında biraz daha fazla şey öğreneceğim." Ayağa kalkıyorum ve bugün ikinci adımımı atmaya hazırlanmak için dolaba yöneliyorum.

Giyiniyorum, beyaz bir sütyen ve ardından bir zıbın giydikten sonra kalçalarımı saran ama aşağıya doğru bollaşan mavi bir kot pantolon giyiyorum.

asılı ceketlerden biri. Bir çift spor ayakkabı giymeden önce pas kahverengisini tercih ediyorum. Kutuyu çantama tıktırıp aşağıya iniyorum ve mutfağa doğru gidiyorum. İçeri girdiğimde Theo'nun geleceğini düşünerek gülümsüyorum ama Caleb'la yüz yüze geliyorum.

"Burada ne işin var?" Dudaklarının üzerimde nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışarak ona soruyorum ama vücudumun bazı kısımlarının karıncalanması bunu çok ama çok zorlaştırıyor. Meme uçlarımın bu konuşmanın bir parçası olmak istediğini görmemesi için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Çivi tabancasından başını kaldırıp bana bakıyor. "Sana da günaydın." Sırtarak ayağa kalkıyor ve elinin tozunu alıyor. "Diğer adamı kovdum." Saklamaya bile çalışmadan beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu yüzden işi kendim yapmaya geldim."

"Bugün cumartesi."

Başını salladı. "Evet ama bu işin bir an önce bitmesini istiyorsun, o yüzden önümüzdeki kısa süre boyunca hafta sonları çalışacağız. Çocukların saat 10'da gelmeleri bekleniyor." Sabahtan beri mutfağında çalıştığını bilmeme rağmen, sanki bir fotoğraf çekimi için modellik yapacakmış gibi duruyor. "Güzel görünüyorsun."

Başımı sallıyorum. "Bunu yapmayacağım." Ondan uzaklaşmak için dönüyorum. "Neden?" Sorusu beni odadan çıkarken durduruyor.

"Sen bekarsın, ben bekarım." Önce beni, sonra kendini işaret etti.

"Evet, ama sen en iyi arkadaşımla çıktın." Ona karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini anlamak için gözlerine bakıyorum.

Başını arkaya atıyor ve kahkahalar atarken ellerini çırpıyor. "Bence çıkmak biraz abartı olur."

"Onu randevulara götürdün mü?" Ben soruyorum, o gözlerini deviriyor. "Onu öpmedin mi?"

"O gizlice başka birine aşıkken iki ay çıktık," diye anlatıyor ve içimden bir ses geçiyor. Kızılmaktan kendimi alamıyorum. Onları birlikte hayal ediyorum.

"Ne olursa olsun, oraya gitmiyorum, gitmiyoruz. Bu benim geçmeyeceğim bir çizgi." Sesim gergin.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm," diye cevap veriyor, botlarına bakarak. "Böyle hissettiğin için gerçekten üzgünüm çünkü beni delirtiyorsun." Bana doğru ilerliyor ve ikimiz de ön kapının açıldığını duyunca duruyor.

"Hey," diyor Theo, bize bakıp durduğunda, "bir şeyi mi böldüm?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, "sadece gidiyordum." Evden çıkmadan önce ona son bir kez bakıyorum.

Postaneye gidip kutuyu resmi olarak postalamadan önce fırına gidip bir fincan kahve alıyorum. Tüm bu süre boyunca kalbim göğsümde küt küt atıyor. Beynimin bir tarafı bunu yapmamam gerektiğini söylerken, diğer tarafı yapılması gerekenin bu olduğunu söylüyor.

Dışarı çıkıyorum, doğruca sokağın sonuna gidiyorum ve itfaiye istasyonunu görüyorum. Gazete haberinde resmedildiğinden farklıydı. Sadece bir garaj kapısı vardı, şimdi ise önümdeki garajın iki kırmızı kapısı var.

İki yarım ay pencerenin üstünde, binanın karşısında Montgavin İtfaiyesi yazıyor. İtfaiye istasyonuna doğru yürüyüp kahverengi tuğlalı binanın kapısını açıyorum. Sol tarafımda boş bir masa var ve sağ tarafa baktığımda kahverengi kapı açılıyor ve bir adam içeri giriyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İtfaiye şefinizle konuşabilir miyim acaba?" diyorum endişeyle. "Eğer müsaitse tabii."

"Evet, onu görmek için kimin burada olduğunu söyleyebilirim?" Cevap vermemi bekliyor.

"Benim adım Sierra." Kapıya doğru yürümeden önce bana başını sallıyor. Gideli beş yıl olmuş gibi geliyor ama bu bana duvardaki resimlere bakma şansı veriyor.

İtfaiye merkezinin ilk açıldığı zamandan, genişletildiği zamana kadar olan resimler.

Arkamdaki kapı açılıyor ve bir adam içeri giriyor. Mavi bir kargo pantolonu, üzerinde Montgavin FD yazan mavi bir tişört ve üzerinde telsiz olan bir el telsizi giyiyor. "Sierra?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Ben Hudson." Bana elini uzattı.

"Merhaba Hudson." Elini sıktım. "Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Bir telefon almadığımız sürece seninle konuşabilirim." Gülümsüyor.

"Çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum endişeyle. "Size birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum."

"Elbette." Başımı sallıyor. "Beni ofisime kadar takip edin." Dönüp koridorda yürüyor ve sonra bir ofise girmek için dönüyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim." Başımı sallıyorum. "Fazla vaktinizi almak istemem."

Radyoyu masanın üstüne koyup ellerini birleştirirken masasının önündeki sandalyeye oturuyorum. "Bu kadar gergin olacağımı düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum çantamı açıp katlanmış gazeteyi çıkarırken. "Yirmi beş yıl önce," diyorum ona, "burada bir kutunun içinde bırakıldım." Oluşan yumruyu yutuyorum ve kuruluğu göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Bana o zamanki itfaiye şefinin kim olduğunu söyleyebileceğinizi umuyordum." Kağıdı ona uzatıyorum ve o da benden alıyor. Resimdeki çocuğun ben olduğumu fark edince gözleri büyüyor.

"Vay canına," diye tepki veriyor, "bu hikaye efsanevi." Başımı sallıyor. "Hatta çocukların yemek yediği alana astığımız fotoğraflardan birinde bile var."

"İşte buradayım," diyorum yutkunarak. "Öz ailemi aramaya karar verdim." Kaşları birbirine çarpıyor.

"Genellikle, onları bu şekilde bıraktıklarında-" Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım.

"Biliyorum, inanın bana, biliyorum. Ama ben sadece"-omuzlarımı kaldırıyorum-"Şefe ve hatta o gece burada görev yapan itfaiyecilerden bazılarına birkaç sorum olacak. Bana verebileceğiniz herhangi bir iletişim bilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Bir isim bile olsa, kendim halledebilirim. Gazetede Jane Doe olduğum ve birkaç saatlik olduğum dışında pek bir şey yazmıyordu."

"Size bunu veremem, ama yapabileceğim şey onu aramak ve gelip sizinle konuşup konuşmayacağını öğrenmek."

"Her şeyi kabul ederim," diyorum umutla. "Bana verebileceği her şeyi kabul ederim."

"Tamam, bana birkaç dakika ver." Ayağa kalktı, radyoyu aldı ve odadan çıktı. Masasının üzerine bıraktığı gazete makalesini alıp katlayarak çantama koyuyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup ayaklarımı gergin bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirerek onu bekliyorum.

Geri gelip yere bakıyor ve kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim," diyor bana. İçimi çekiyorum ve gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor, hemen siliyorum. "Son derece huysuz olduğu bir yaşa geldi." Gülmemeye çalışıyor ve gözlerindeki acıma duygusunu görebiliyorum.

Ayağa kalkıyorum, kimsenin bana acımasını istemiyorum. "Denediğin için teşekkürler." Nefes veriyorum. "Saçından çekileceğim." Uzaklaşmak için dönüyorum ama duruyorum. "Fikrini değiştirirse sana adımları ve numaramı bırakabilir miyim? Ya da o gece görevde olan diğer adamlardan herhangi biriyle konuşursan ve benimle konuşmaktan çekinmezlerse, her zaman benimle temasa geçebilirler."

"Elbette," diye kabul ediyor ve dönüp bana bir kâğıt kalem uzatıyor. Eğilip iletişim bilgilerimi yazıyorum, sonra dönüp ona geri veriyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim Hudson," diyorum usulca ofisten çıkıp ön kapıya doğru yürümeye başlamadan önce. Güneş ışığına doğru adım atarken, bir şeyler almak için fırına doğru yürürken aksiliklerin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum

yemek. Sandviçimle masaya oturuyorum ve telefonum bilinmeyen bir numarayla çalıyır.

"Alo." Telefonu kulağıma götürdüm.

"Sierra'yla mı görüşüyorum?" diye soruyor arayan.

"Benim," diye onaylıyorum, doğruluyorum.

"Bana bazı sorularınız olduğunu duydum." Kalbim hızlanıyor ve sonunda arayanın itfaiye şefi olduğunu anlıyorum.

"Evet, var." Aslında sakın olmaya ve çıldırmış gibi davranmamaya çalışıyorum ama içten içe çıldırıyorum. "Fazla vaktinizi almayacağım."

"Güzel," diyor, "işte adresim." Bana adresini veriyor, ben de kendime mesaj atıyorum. "Yemekten önce gel."

"Şu anda fırındayım. Buradan çıkar çıkmaz orada olabilirim." "Bayan Maddie'nin fırını mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Güzel, bana biraz çörek getir." İsteğı karşısında gülümsememeye çalışıyorum.

"Özellikle istediğın bir çeşit var mı?" Soruyorum ve telefonu yüzüme kapatıyor. "Yani her birinden bir tane." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Hadi bazı cevaplar alalım."

BÖLÜM 13

Sierra

"Hedefinize ulaştınız," diyor ses, "hedefiniz sağ tarafta." Arabayı kaldırımın kenarına park ettim ve küçük beyaz

karanlık pencereleri olan bir ev. İki salkım söğüt ağacı onu güneşten, yağmurdan ve dışarıdan gelen her şeyden koruyor. Açık ön kapının yan tarafında bir Birleşik Devletler bayrağı dalgalanıyor, ancak bir paravan kapı her şeyi dışarıda bırakıyor. "İşte başlıyoruz." Donut kutusunu ve telefonumu almak için eğildiğimde kendime moral veriyorum.

Arabamın kapısını kapatıyorum, arabanın etrafından dolaşıp kaldırıma çıkıyorum, kapıya giden patikadan yukarı çıkarken sağa sola bakıyorum. Bir basamak yukarı çıkınca dışarıda iki sallanan sandalye olduğunu görüyorum, rüzgârda usulca ileri geri hareket ediyorlar. Nihayet paravan kapıya ulaştığımda kapı zilini arıyorum. Olmadığını görünce elimi kaldırıp ahşap tarafa usulca vuruyorum. Geri çekilip endişeyle onun kapıya gelmesini beklerken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Bana yaklaşan ayak seslerini duyduğumda "Geliyorum," diye sesleniyor. Onun kapı aralığını doldurduğunu görüyorum. Bana ters ters bakıyor, sonra gözleri benden elimdeki çörek kutusuna kayıyor ve bakışları bir nebze yumuşuyor. "Hmm," diyor, "dinlemişsin."

İstmeden de olsa içimdeki gerginlikle biraz kıkırdıyorum. "Tabii ki," diye cevap veriyorum, o paravan kapısını iterek açarken.

fazladan bir adım atmak zorunda kaldım. "Her şeyden bir tane var," diyerek kutuyu ona uzatıyorum ama bir eliyle bastonu, diğer eliyle de kapıyı tuttuğunu görüyorum. "Senin için içeri taşıyayım."

"Böyle bir şey yapmana gerek yok," diye homurdanıyor, bastonlu kolunu kaldırıp kutuya uzanıyor. "İçeri gel." Dönüyor ve paravan kapı kapanmadan önce hızla içeri girmem gerekiyor.

Üç kişilik kahverengi bir kanepenin bulunduğu oturma odasının önünden geçerken onu takip ediyorum. Kahverengi La-Z-Boy'un hemen yanında üzerinde uzaktan kumandalar olan bir yemek tepsisi duruyor. Duvarda yıllar öncesinden kalma üniformalı fotoğrafları var. Sonra aynı üniformayla ama yanında gelinlik giymiş bir kadınla çekilmiş bir başka fotoğrafı. Sonra resimler siyah-beyazdan renkliye geçiyor. Önce çocukları, sonra da torunları olmalı. Küçük mutfığa giriyorum ve içinde buzdolabı ve ocak bulunan L şeklinde bir tezgah ve odadaki pencereye bakan bir lavabo görüyorum. Dört sandalyeli küçük yuvarlak bir masa neredeyse duvara yaslanmış, tezgâha bakıyor. Bastonu masaya asmadan önce bir sandalye çekiyor ve ardından kutuyu buzlu çaya benzeyen bir bardağın hemen yanına bırakıyor. "İçecek bir şey ister misin?" Bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum, ona katılıp masaya oturmalı mıyım yoksa ayakta mı kalmalıyım emin değilim. Masaya oturuyor ve sonra bana bakıyor. "Bütün gün orada durup bana mı bakacaksın yoksa oturacak mısın?"

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı yuvarlıyorum ve oturmadan önce bana en yakın sandalyeyi çekiyorum. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Bay -" diye başlıyorum, ona nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum çünkü lanet olası adını bilmiyorum.

"Bruce." Donut kutusunu açıyor ve bir tanesini seçmeden önce hepsine bakıyor, bir ısırık alıyor ve sonra ağzını silmek için bir peçeteye uzanıyor. "Sorularınız var, değil mi? Ne gibi sorularınız var?"

Elimi pantolonumun ön kısmına sürterek ağzımdaki kokuyu siliyorum. "Evet, sadece birkaç tane."

"Artık gençleşmiyorum. O yüzden başla." Çörekten bir ısırık daha alırken bana bakıyor.

"Gazetede beni bulduğun yazıyordu ama ne kadar zamandır orada olduğumu bilmiyordun." Başını salladı.

"Mürettebatın yemekhanesinde oturuyorduk. Birkaç kişi kâğıt oynuyordu. Birkaçı da oturmuş ateş ediyordu. Sakin bir geceydi." Çöreklerle bakar. "Sonra duydum..." Sesi kesiliyor. "Bir bebeğin ağlama sesi. Gece yarısından sonraydı, bu yüzden hepimiz birbirimize baktık, ses yükselene kadar ne duyduğumuzdan emin değildik." Bana bakıyor ve hatırladığını görebiliyorum. "Hepimiz ayağa kalktık ve kapıya doğru yürüdük. O zamanlar istasyon daha küçüktü." Çayını alırken gözlerini çeviriyor. "Kutuya ilk ben ulaştım ve içine baktığımda senin üzerinde sadece bir battaniyeyle orada olduğunu gördüm." Gözyaşlarına engel olamıyorum. "Bir an için şoka girdik ve sonra hemen harekete geçtik."

"Ne yaptınız?"

"Kutuyu içeri aldım," diye devam ediyor. "Birkaç adam istasyonun etrafında koşturarak gizlenen biri olup olmadığına baktı. Sonra birilerini görüp görmediklerine bakmak için birkaç kişi sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Ama kimse yoktu." Parmağıyla masaya vuruyor. "Sanki melekler tarafından bırakılmış gibiydin. Üşümüştün." Başını sallıyor. "Şerifi aradığımızda seni sıcak bir battaniyeye sardık ve sonra seni götürdüler."

"Ailemin kim olabileceği hakkında hiç konuşuldu mu?" Burada oturup nefesimi tutarak bekliyorum.

"Aklımıza tek bir kişi bile gelmedi. Olabileceğini düşündüğümüz herkes hâlâ hamileydi ya da yeni doğmuş bebekleri vardı." Ön kapı kapandığında duruyor ve koridorda elinde bir sepetle içeri giren kadına bakıyor. Beyaz saçları arkaya toplanmış ve ancak yaklaştığında uzun bir etek ve kolları yukarı çekilmiş bir kazak giydiğini görüyorum.

"Bruce," diye adını söylüyor, sonra bana ve tekrar ona bakıyor. "Burada kim varmış?" Adam ona dönüyor ama kadın ona bir şey söyleme fırsatı vermiyor.

çünkü nefesi kesiliyor. "Bunlar çörek mi?" Masaya doğru yürüyor, sonra ona ters ters bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Sana bunları getirmeni söyledi mi?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum ve bunu sadece benimle konuşmak için zaman ayırdığı için yapıyorum. "Ona birkaç soru sormaya geldim ve elim boş gelmeyi doğru bulmadım."

"Sana inanmıyorum," diye karşılık veriyor bana, sepeti masanın üzerine koyuyor ve çörek kutusunu kapatıyor. "İşte"- kutuyu uzatıyor

-"Bunları eve götür." Elimi kaldırıyorum ve kutuyu ondan alıyorum.

"Kadın," diye çıkıştı Bruce sonunda, "onlar benim çöreklerim. Onları bana hediye olarak getirdi ve hediyeleri geri vermek kabalıktır."

Kadın ona döner. "Dikkat etseniz iyi olur bayım," diye tıslar. "Yüksek tansiyonunuz var ve o şekerli şeylerin sizin için iyi olmadığını biliyorsunuz. Oturup kendini öldürmeni seyretmeyeceğim."

"O her zaman biraz dramatik olmuştur." Çayını eline aldı. "Yaşlandıkça daha da dramatikleşiyor."

"Gidebilirim," diye ısırtıyor ve adam onu görmezden geliyor. "İstediğin bu mu?" "Heloise," diye adını söylüyor, önce ona sonra bana bakıyor, "tanışmak Sierra." Bana baktı. "Bir karton kutuda bulduğumuz kimliği belirsiz kadın."

"Aman Tanrım," diye cevap veriyor, yanındaki sandalyeye oturup elini göğsüne koyarak. "Seni onun uzun zamandır kayıp olan torunu sanmıştım."

Gülmekten kendimi alamıyorum, kelimenin tam anlamıyla. "Kadın, sen neden bahsediyorsun?"

On altı yaşımızdan beri birlikteyiz."

"Donanma için gitmiştin," diye tersliyor. "Senin çapkınlık yapmadığını nereden bilebilirdim ki?"

"Ben onun uzun zamandır kayıp torunu değilim," diye onaylıyorum onu. "Evlatlık olduğumu yeni öğrendim." Ona hikayeyi anlatıyorum ve o da gözyaşlarını silmek zorunda kalıyor. "Şimdi öz ailemi bulmaya çalışacağım."

"Tatlım," diyor usulca, "belki de bu pek akıllıca bir fikir değildir."

"Onu rahat bırakın," diye araya giriyor Bruce. "Yapması gerekeni yapıyor."

"Sessiz ol"-Heloise onun kolunu tokatlıyor-"ve ben onu senden almadan önce o çöreği bitirmeye odaklan," diye onu uyarıyor. "Sen yapman gerekeni yap, biz de sana elimizden geldiğince yardımcı olalım."

"Teşekkür ederim," diyorum ona ve etrafıma baktığımda üçümüz birlikte akşam yemeği yiyoruz. Bruce içeri bir çörek daha sokuyor ve saat neredeyse yedi olduğunda, yüzümde bir gülümseme ve kolumun altına sıkıştırılmış çörek kutusuyla evden çıkıyorum. Arabaya bindiğimde, dönüp ikisinin de orada durup benim uzaklaşmamı beklediklerini görüyorum. Kaldırıma yanaşıp Lilah'nın evine doğru ilerlerken onlara el sallıyorum.

Oraya varmadan önce telefon etmiyorum, kutuyu alıp ön kapıya yöneliyorum. Merdivenlerden yukarı yürüyüp zile basıyorum, belki de onunla bu konuşmayı daha önce yapmalıydım diye düşünüyorum. Kapı açıldığında bu kararımın pişmanlık duyuyorum ve beni gördüğünde yüzünün aydınlandığını görüyorum. "Selam." İçeri girmeme fırsat vermek için kapıyı engellemekten vazgeçiyor. "Bu bir sürpriz." İçeri giriyorum. "Öğleden sonra seni aradım."

"Biliyorum," diyorum Bruce ve Heloise ile konuşurken cevapsız bıraktığım aramadan bahsederek, "Bruce ile birlikteydim."

Bruce'un kim olduğunu anlatırken bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu inanılmaz," diye soluk soluğa kaldı. "Bunu listeden çıkar."

"Biliyorum ama buraya gelmemin bir nedeni var." Etrafıma bakıyorum. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Evde tek başımayım," diyerek oturma odasına doğru yürüdü ve kanepeye oturdu. "Emmett ve Lucy gece gezintisine çıktılar." Battaniyeyi alıp üzerine örtüyor ve televizyonu kapatıyor. "Yani olabildiğince yalnızız."

Kanepenin diğer ucuna oturuyorum ve ona dönüyorum. "Tamam, sana bir şey söylemek zorundayım," diyorum sonunda, "benden nefret edeceksin ve bu tüm arkadaşlığımızı mahvedebilir." Ağzımın konuşmasına engel olamıyorum.

"Arkadaşlığımızı mahvetmek mi?" diye soruyor ve yüzü korku dolu bir ifadeyle dolup taşarak doğruluyor.

Midemin çukuru çok fena yanıyor ve sanırım kusacağım. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Cesaretimi toplamak için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken ona bakmaktan kaçınıyorum. "O yüzden sadece söyleyeceğim." Ona bakıyorum. "Caleb'ı öptüm," diye itiraf ediyorum ve sonra gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. "Biliyorum, biliyorum, yanlıştı ve yemin ederim sadece bir kez oldu. Ama çizgiyi aştım ve çok üzgünüm."

"Caleb'ı mı öptün?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum ve bana gelmiş geçmiş en boktan arkadaş olduğumu söylemesini bekliyorum. "Caleb Walker gibi mi?"

"Bir, kaç Caleb'la çıktın?" Neredeyse tıslayacaktım. "Evet, senin çıktığın."

"Çıkmak biraz abartılı," diye karşılık veriyor. "Onu iki kez öptüm ve bunun tek nedeni ilk seferin o kadar kötü olmasıydı ki her şeyin kafamda olduğunu düşündüm." Ona kelimenin tam anlamıyla aval aval bakıyorum. "Flaş haber. İğrençti. İkisinde de." İki parmağını kaldırıyor. "İğrenç," diye fısıldıyor.

"Caleb?" Şimdi onun adını söylüyorum çünkü benim öptüğüm adamı öpmüş olması mümkün değil, kesinlikle onun öptüğü adamı öpmüş olamaz.

"Aman Tanrım, bu yüzden mi birinin yavru kedisini çalmış ve yatak odanda saklıyormuş gibi görünüyorsun?"

"Lilah, onunla çıktın, bu da onun yasak bölge olduğu anlamına geliyor."

Sesim yükseliyor. "Tekrar söylüyorum, tarih biraz uzun. Belki üç kez çıktık ve sonra

arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar verdim. Onu öptüğümde kardeşimi öpüyormuşum gibi hissettim, iğrençti."

"Özür dilerim, farklı biriyle öpüşüyor olmalıydık çünkü"-başımı sallıyorum-"hayatım boyunca öptüğüm en iyi öpüşen kişi o."

Nefesi kesildi, "Bir saniye, ondan hoşlanıyorsun." Beni işaret ediyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye tekrar tekrar bağırıyor, sesi neşe ve kahkahayla dolu, "ondan hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum ve sonra gözlerimi deviriyorum. "Ondan biraz hoşlanıyorum. Seksi biri." Yan tarafa bakıyor ve sahte bir şekilde kusuyor. "Ben de Emmett hakkında böyle hissediyorum, yani bence bu normal."

"Emmett seksi," diye savunuyor ve ben yüzümü buruşturup başımı sallıyorum. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diye karşı çıkıyorum. "Beni affedebilir misin?"

"Sen hiçbir şey yapmadın bile," diyor. Ön kapı açılıyor ve sonra çarparak geri kapanıyor. Yerde gıcırdayan botların sesini duyuyoruz. Odaya önce Lucy giriyor. "Duş." Lilah yatak odasını işaret ediyor. "Sonra merhaba diyebilirsiniz."

"Peki." El sallayarak kanepenin yanından geçiyor.

"Selam," diye selamlıyor Emmett, odaya girip doğrudan Lilah'nın yanına gidiyor, buzdolabına yönelmeden önce kanepenin arkasına eğilip dudaklarından öpüyor. "Buraya geleceğini bilmiyordum." Kapağı açıyor ve bir bira çıkarıyor.

Lilah kıs kıs gülerek, "Caleb'le öpüşmüş," diyor.

onu

"Duydum" -başım ona doğru dönüyor- "dün gece barda."

"Kim söyledi sana?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Sonra gerçekten çok mutlu oldum.

Emmett'ten öğrenmesi yerine bugün buraya gelip ona söylemeye karar verdim.

"Biri sizi otoparkta görmüş," diyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Onunla çıkmasının sorun olup olmadığını sormaya geldi." Lilah onu bilgilendiriyor.

"Ben sormadım." Başımı sallıyorum, belki, belki de bundan rahatsız olup olmadığını anlamaya çalışmış olabileceğimi ona belli etmemeye çalışarak.

Başını yana eğiyor, gözleri Lilah'a kayıyor. "Neden umursuyorsun ki?" Kaşları yukarı kalktı.

"Umursamıyorum ama o umursayacağımı düşündü."

"Bir kural var," diyorum Emmett'e. O da gözlerini deviriyor. "Bilirsin, kankalar karılardan önce, karılar da kankalardan önce gelir." Sadece bana bakıyor. "Çıktıklarından beri

ne yapacağını bilemedi."

"Doğru ya, çıkmışlar." Kalçasını salladı.

"Yine başlama, Emmett." Lilah ayağa kalkıyor ve elini kalçasına koyuyor.

"Benden nefret ederdin."

"Senden hiç nefret etmedim." O bunu söylediğinde ayağa kalkıyorum, ikisi birbirlerine giriyorlar.

"Ben gidiyorum." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Eve git, güzel bir şişe şarap aç ve küvetimde ıslan." Ona doğru yürüyorum. "Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş olduğun için teşekkür ederim." Ona sarıldım. "Ayrıca, ödünç alabileceğim bir şişe şarabın var mı?" Gülen Emmett oluyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Yine başımın belası olacak..." diye mırıldanarak dolaba doğru yürüdü ve iki şişe çıkarıp bana getirdi. "İşte." İkisini de bana uzattı. "Bana iki şişe borçlusun."

"Bize hiçbir şey borçlu değil," diye karşılık veriyor Lilah. "Şimdi git buradan ve Caleb'ı ara."

Evden çıkıp arabama doğru yürürken, "Onu aramıyorum," diye alay ediyorum onunla. *Bugün kötü bir gün değildi*, diye düşünüyorum kendi kendime arabamı çalıştırırken. *Hiç de kötü bir gün değildi*.

BÖLÜM 14

Caleb

I Bir araba kapısının çarparak kapanma sesini duyduğumda mutfağın duvarlarını yamalıyordum. Yumuşak ışık mutfakta açık olan tek lambadan geliyor. Yemek odası ile mutfağı ayıran duvarı yıktığımızdan beri durduğum yerden ön kapıyı mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Alanı açtık ve kocaman bir mutfak yaptık. Adayı da koyduğunda olağanüstü olacak. Anahtarın kilide girdiğini duymadan önce silueti kapının camını dolduruyor, kapı açılıyor ve o içeri giriyor. Gözleri benimkileri bulana kadar odanın içinde geziniyor ve yüzünü şok kaplıyor. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Bu sabah gittiği zamanki kadar güzel görünüyor. Ki bu çok uzun zaman önceydi, saat başı saatime bakıp nerede olduğumu düşünmüyordum.

Öyleydi. Ama bütün gün nerede olduğunu merak ettim.

Bir elinde çörek kutusu, diğer elinde bir şişe şarap tutuyordu. Sonra koltuk altından ikinci bir şarap şişesinin çıktığını görüyorum. "Sana da merhaba güzelim." Kıkırdıyorum ve sorusuna cevap vermeden duvara dönüyorum.

"Saat neredeyse sekiz oldu." Benden uzaklaşmak için dönüyor, merdivenlere doğru gidiyor. Mutfağa geri dönmeden önce şişeleri yere bırakma sesini duyuyorum. "Gitmiş olacağından emindim."

"Bu yüzden mi eve bu kadar geç geldin?" Duvara derz macunu sürerken ona soruyorum. "Benden kaçıyor muydun?"

"Belli ki," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, sonra sesi değişiyor. "Bunun senin için şok edici olacağını biliyorum Caleb, ama benim dünyam senin etrafında dönmüyor."

"Bunu bilmiyor muyum?" diye karşılık veriyorum, ona bakmaktan kaçınıyorum çünkü ona bakarsam sürekli ona bakmak isteyeceğim. Ve zaten kendime kendimi bir daha ona atmayacağımı söylemişim. Bunu üç kez yaptım ve hiçbir şey olmadı.

"Ama cidden," diye homurdanıyor, az önce ona söylediklerimi görmezden gelerek, "hala burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeyi beklemek dışında mı?" Tekrar esrarın üzerinden geçmeden önce ona göz kırpmıyorum. "Boyacıların beni araya sıkıştırmasını sağlayabildim" - dönüp ona bakıyorum- "ama beni araya sıkıştırabilmeleri için eklemlerin tamamlandığından emin olmam gerekiyordu. Genelde bu iş için kullandığımız adam yedeklendi ve bunu üç hafta geciktirmek istemedim, bu yüzden işte bir Cumartesi gecesi sizin için çalışıyorum." Mutfağın etrafına bakıyor. "Boyacılar geldikten sonra, marangozlar da gelecek." Duvara dönüyorum, bütün gün durmadan çalışmaktan omuzlarım ağrıyor. "Onlara ulaşabilmen için adını ve numarasını sana e-posta ile gönderdim. Ayrıca fayans ve tezgah ustasının adını ve numarasını da gönderdim. Pazartesi günü aramanızı bekliyor. Her şeyi aceleyle getirebilir, yani önümüzdeki hafta bu zamanlar muhtemelen mutfağınız hazır ve çalışır durumda olacak gibi görünüyor. Beyaz eşya için ne seçtiğinize bağlı olarak."

Etrafına bakınıyor. "Bu çok hızlı." Sonra gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve yumuşuyor. "Acele ettiğin için teşekkür ederim."

"Herhangi bir planım yoktu," diye itiraf ediyorum, ama onunla vakit geçirmeyi ve belki de benimle çıkmayı yeniden düşünmesi için onu ikna etmeyi umduğumu söylemiyorum, "yani sorun değil." Odanın etrafındaki gelişmelere bakıyor, şüphesiz muhtemelen işlerin nasıl görüneceğini görüyor. "Bugün stresli miydi?"

Durdu, bana dönmek için odanın etrafına baktı. "Bunu neden sordun ki?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Merdivenlere bıraktığı eşyaları gösteriyorum. "Bir kutu çörek ve iki şişe şarap." Duvarı bitirirken kıkırdıyorum. "Eğer bu bugünün berbat geçtiğini göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum."

"Vay be." Başını iki yana sallıyor. "Bir kız gecenin tadını küvette bir çörek ve bir şişe şarapla çıkaramaz mı?" Kaşlarını kaldırıyor, cevap vermemi bekliyor, ben yürüyüp macunun geri kalanını kovaya koyarken.

"Elbette, ama iki şişe işlerin iyi gitmediği anlamına gelir." Aletleri bırakıyorum, sonra beze doğru yürüyorum ve parmaklarımı siliyorum. "Güven bana, bilmem gerekir." "Eski kız arkadaşın seninle çok içti, değil mi?" Şaka yapıyor ve

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

"Muhtemelen, ama benim de biri küçük biri büyük iki kız kardeşim var, bu yüzden iki şişenin ne anlama geldiğini biliyorum. Genellikle şu anlama gelir: Bir, bir adam hıyarın tekidir ya da iki, bir adam hıyarlık yaparak seni kirletmiştir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Benim yüzümden mi içiyorsun? Çünkü bebeğim, söylemeliyim ki, ben kesin bir şeyim ve seni asla kirletmem."

Gözlerini deviriyor. "Tekrar söylüyorum, dünya senin etrafında dönmüyor Caleb." Kahretsin, onu öpmek için neler vermezdim. Bunu düşünerek dudaklarımı yalıyorum. "Burada bekle," diyor, dönüyor ve ben de onun çantasına doğru yürümesini izliyorum. Çantasını açıyor, içinden bir şey alıyor ve sonra bana geri dönmeden önce şarap şişelerinden birini alıyor.

"Eğer bu şişeyi nasıl açacağını bulabilirsen sana bir şey göstereceğim," diye pazarlık ediyor elindeki şarap şişesini kaldırırken, "çünkü tirbuşonum yok." Şişeyi bana uzatıyor, ben de başımı sallıyorum ve dönüp siyah alet sandığıma doğru yürüyorum. Önüne çömelip üstünü açıyorum ve tirbuşon takılı İsviçre çakımı kapıyorum. "Bu biraz hile sayılır, değil mi?"

"Bana var mı diye sormadın. Olmadığını söyledin." Mantarı çıkardıktan sonra ayağa kalkıyorum ve şişeyi ona uzatıyorum. Benden aldı ve sonra

Etrafına bakınıyor, muhtemelen bir bardak arıyor.

Sonunda bir bardak bulamayacağını anladığında bana sırtıyor. "Oh iyi." Şişeyi havaya kaldırdı. "Şerefe." Şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum almadan önce sırtıyor. "Bu iyi bir şarap." Etikete bakıyor.

"Tamam, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim," diyorum. "Bana ne göstermen gerekiyordu?" Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Ve ona dokunabilecek miyim?" Sikim pantolonumun içinde kıpırıyor.

"Aman Tanrım." Başını sallıyor ve sonra bana ikiye katlanmış bir gazete uzatıyor. Siyah-beyaz gazete şimdi sarı ve siyah gibi görünüyor, bu yüzden çok eski olmalı. Gazeteyi yavaşça açıyorum ve makalenin ortasında bir resim görüyorum. Ortalarında çömelmiş iki itfaiyeci, içinde battaniyeye benzeyen bir şey olan küçük kare bir karton kutu ve büyük itfaiyecinin kollarında küçük bir çocuk görüyorum. Başlığı okumak için yukarı kalkan gözlerim ona baktığımda büyüyor ve o da şarabından bir yudum daha alıyor. "Merak ediyorsan diye söylüyorum" -eğiliyor- "o benim." Gazeteyi işaret ediyor, ben de dönüp bakıyorum, makaleyi okuyorum ve onu kollarıma alıp sarılmak istiyorum.

"Vay be." Resimdeki küçük bebeğe bakıyorum, sonra ona bakıyorum. "Sen her zaman çok güzeldin," diyorum usulca. Gözleri parlıyor, gülümsemesini gizlemeye çalışarak önce yere sonra tekrar bana bakıyor. Ama ne kadar çabalasa da buna karşı koyamıyor ve bana utangaç bir şekilde gülümserken tüm yüzü aydınlanıyor.

"Güzel." Şarap şişesini tekrar ağzına götürüyor ve birkaç yudum alıyor. "Bugün o adamla tanıştım." Soluk resimde kendisine sarılan itfaiye şefini işaret ederken yanıma geliyor.

"Bu inanılmaz." Ona bakıyorum. "Şanslısın."

"Şanslı benim kullanacağım bir kelime değil" -iç çekiyor- "ama sanırım bunu söyleyebilirsin." Omuz silkiyor. "Buraya taşınmamın tek nedeni bu." Şarabından bir yudum daha alıyor.

"Bunca yolu itfaiye şefiyle tanışmak için mi geldin ve bir ev mi aldın?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Kıkırdıyor. "Hayır, o kadar da deli değilim." Derin bir nefes alıyor. "Bunca yolu taşındım çünkü," diye derin bir nefes veriyor, "öz ailemi aramak istiyorum."

"Vay be." Kağıda bakıyorum, ona dönmeden önce okuduğumu anladığımdan emin oluyorum. "Onların buradan geldiğini düşündüren ne? Yani, buralı olduklarından emin misin yoksa şehre gelip sonra geri mi döndüler?" Kâğıdı katlayıp ona uzattım. Kağıdı benden aldığı anda parmaklarımız birbirine değiyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor şarabından bir yudum daha alırken, "ama buradan başlayıp beni nereye götüreceğini göreyim dedim."

"Sierra," diyorum. Bana baktığında, gözlerinin altının yaşlarla dolduğunu görüyorum ve ona sarılma ihtiyacı o kadar güçlü ki, onu tekrar kollarıma alıp dün gece yaptığım gibi öpmemek için kendimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.

"Bunun aptalca olduğunu biliyorum," diyor neredeyse fısıltıyla, sesi duygusallıktan titriyor, "Yani, beni bir karton kutuya attılar, Tanrı aşkına. Nerede olduğumu ya da ne yaptığımı umursadıklarını bana düşündüren ne? Eğer yıllar boyunca beni düşündülerse bile."

Elim yanağını okşamak için kalkıyor ve duruyorum. "Ellerim kirli," diyorum ona, üzerindeki beyaz pudraya ve macunun bir kısmına bakarak, "ve sana kirli ellerle dokunmak istemiyorum."

"Benimle gelip üst kattaki banyoda ellerini yıkayabilirsin" diye öneriyor. Merdivenlere doğru yürürken başımı sallıyorum ve bir elimde şişe, diğer elimde katlanmış gazete, onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

"Burası benim yatak odam." Bana şakayla karışık göz kırpmıyor, iki kapıdan birini açıp içeri giriyor. "Sanki yeniden düzenlememişsin gibi. Ama artık içinde mobilyalarım var. Gerçi henüz bitmedi." Omzunun üzerinden bakıyor. "Peluş bir halı ya da başka bir şey almayı düşünüyordum." İçeri girdim ve

Büyük gri başlıklı kral boy yatak. Yumuşak pembe yastıklarla yatağın üzerindeki kalın beyaz örtü, bir kez yattığınızda kalkamayacakmışsınız gibi görünmesini sağlıyor. Aynalı yan sehpa, antika avizeyle bile odaya modern bir görünüm katıyor. "Banyonun nerede olduğunu biliyorsun." Yan tarafı işaret ediyor ve ben de başımı sallayarak yatağının yanından geçip banyoya doğru yürüyorum.

Bir lavabonun etrafında eşyalarını görüyorum ve sabunu almadan önce suyu açmak için yanına gidiyorum. Ellerimi yıkayıp havlulardan birini alıyorum ve ona doğru yürümeden önce kuruluyorum. Onu yatağının önündeki küçük bankta otururken buluyorum. Ceketini yatağın üzerine atmış, üzerinde sadece bir atlet var, ayakkabılarını çıkarıp bankın kenarına atmış, bir ayağını altına sokmuş, diğerini sallarken şarabından bir yudum alıyor. "Ailemi aramamın kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor odaya geri döndüğümü duyduğunda.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bazen bazı şeyler olur ve onlara izin vermemiz gerekir. Uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek gibi bir şey. Bu da onlardan biri olabilir, tıpkı annem gibi." Yanına gittim ve bankta yanına oturdum. Kıvrılmış eli üst baldırıma değiyor. "Babamdan önce bu adamla evliymiş." Bana bakıyor. "Evlendikten kısa bir süre sonra bir araba kazasında ölmüş. Üzücü bir hikâye, değil mi?" Başını sallarken eli koluma gidiyor. "Daha da kötüsü, daha sonra onunla gerçekten evli olmadığını öğrendi. Adamın ayrı bir ailesi varmış ve annemle bir yalanın içinde yaşıyormuş. Kelimenin tam anlamıyla ikinci bir hayat yaşıyormuş ve annemin bundan haberi yokmuş." Nefes nefese kaldı. "Sonunda işe yaradı çünkü babamla tanıştı ve sonra beni doğurdu. Tüm bunların en tuhaf kısmını duymak ister misin?"

"Bundan daha garip bir kısmı var mı?" diye soruyor sesinde mizahla.

"Amcam Blake"- b e k l i y o r - "halamın karısıyla evlendi.

Samantha. Birlikte dört çocukları var, ikisi ölen adamdan ama bundan bahsetmiyoruz, ikisi de birbirlerinden."

"Kapa şu lanet çeneni." Omzumu itiyor, ben de gülüyorum.

"Theo onların oğlu," diyorum ve nefesi kesiliyor. "Neden ailenin kim olduğunu öğrenmek istiyorsun?" Ona usulca soruyorum.

"Bilmiyorum." Şarabından bir yudum alıyor. "Nedenini bilmek istiyorum. Beni neden verdiler? Neden beni istemediler? Neden beni dokuz ay boyunca taşıyıp sonra da bir kenara attılar?" Önce ellerine, sonra bana bakıyor ve yanağından süzülen tek damla gözyaşını görüyorum. "Neden?"

Elimi kaldırıp gözyaşının yüzüne doğru yuvarlanmasını engelliyorum ve başparmağımla yakalıyorum. "Bilmiyorum bebeğim," diyorum usulca, "ama bu onların kaybı." Eğilip dudaklarından öpüyorum. "Çok güzelsin, nefesimi kesiyorsun. Komiksin, zekisin, kibarsın, başımın belasısın, ukalasın ve seni çok az tanıdığımı biliyorum, ama lanet olsun, mükemmel olabilirsiniz."

Gülümsüyor. "Bunu sadece pantolonumun içine girmek için söylüyorsun." Bundan bir şaka çıkarmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum. "Pantolonuna girmeme izin verecek misin, yoksa aramızdaki bu şey olmayacakmış gibi mi davranacaksın?"

"Sadece-" diye söze başlıyor ve eğilip dilimi ağzına soktuğumda konuşmasını engelliyorum. Dudaklarında şarabın tadı varken, o da eğilip beni öpüyor. Dillerimiz birbiriyle hafifçe dans ediyor. Diğer elim diğer yanağını tutmak için kalkıyor ve sırtını büküp üzerine uzanmak istiyorum.

Ama elinde şarap şişesi olduğu için yapamıyorum, bu yüzden dudaklarını bırakıyorum. "Hazır olmadığın bir şey yapmadan önce gitmeliyim."

Ayağa kalkıyorum ve o bana bakıyor. "Peki sen buna hazır mısın?"

"Bebeğim," diyorum usulca, elim parmak uçlarımı yanağında gezdirmek için yukarı kalkıyor, "seni gördüğüm anda hazırdım." Dudaklarını öpmek için eğildim. "Yarın görüşürüz."

BÖLÜM 15

Sierra

"aby." Bu lakabı söylediğinde, aynı anda birkaç şey oluyor. Birincisi, **B**dizlerim neredeyse çöküyor, ikincisi ise

Midemde çırpınmalar oluyor. Elini kaldırıyor ve parmak uçları yanağımda geziniyor. "Seni gördüğüm an hazırdım." Dudaklarımı öpmek için eğilmesini izliyorum. Neyse ki gözlerim açık kalıyor çünkü o kadar yumuşak ki hissetmiyorum bile. "Yarın görüşürüz."

Odadan çıkmak için dönüyor, gözlerim onun mükemmel kıkına gidiyor. "Caleb," diye sesleniyorum ve omzunun üzerinden bakıyor. Dönerken ağzı bir sırtışa dönüşüyor ve ayaklarım kafam onlara yapmamalarını söyleyemeden hareket ediyor. İçtiğim yarım şişe şarabın verdiği cesaretle kalçalarımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum, göğsümü göğsüne bastırmadan önce elim göğsüne ve sonra saçlarına gidiyor. Dilimi ağzına sokmadan hemen önce alt dudağını ısıırıyorum. Ellerinden biri boynumun yan tarafına, diğeri de kıkıma gidiyor ve beni sıkıp kendisine daha da yaklaştırıyor. Aleti benim için sertleşiyor ve bir bacağımlı kaldırıp kalçasının üzerine koyuyorum. Beni ayaklarımdan kaldırırken kıkımdaki el şimdi belime sarılıyor. Yatağıma geri dönmeden önce bacaklarım beline dolanıyor ve istediğim gibi beni yatağa atmak yerine dönüp yatağın hemen önünde duran banka oturuyor. Açıyorum

Öpüşmeyi derinleştirmek için başım diğer tarafa dönerken bacaklarım belinden ayrılıyor ve dizlerimin üzerine çöküp ona sarılıyorum.

Kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettiriyorum, eli kıcıma gittiğinde ikimizi de inletiyor ve kalçalarımı sıkıp aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Tanrım," diye inliyorum bir an için ağzını bıraktığımda ama sonra geri istiyorum. Onu her şeyimle öperken ellerim saçlarına gidiyor. Kahretsin, bu adam öpüşebiliyor. Ben sanki ikimiz de lisedeymişiz gibi onun sikine sürtünürken o da beni deli gibi öpüyor. Elleri kıcımdan yanlarıma doğru hareket ediyor ve sonra göğüslerimi avuçlarının içine alırken yukarı çıkıyor. Meme uçlarım sütyenimden çıkmak için zorlanıyor. Sütyenimi de yanına alarak tulumumun bir tarafını aşağı doğru itiyor. Eli şimdi çıplak göğsümü yoğuruyor, meme ucumu yuvarlıyor, içime ve doğrudan klitorisime bir şok gönderiyor. Ağzımı bırakıp meme ucumu ağzına almak için başını eğdiğinde "Caleb," diye mırıldanıyorum. Diğer tarafı aşağı itip diğer meme ucunu ağzına alırken kalçalarım onun sikinde yukarı aşağı hareket ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım saçlarının arkasında, bir meme ucuyla oynarken diğerini ısıırıyor, sonra ağzına alıyor.

"Bebeğim," diyor, dilini bir meme ucundan diğerine geçirirken ben aşağı bakıyorum ve dilini etrafında döndürmeden önce ısırmasını izliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarımı ona doğru döndürürken başım geriye düşüyor. O da aynı anda kalçalarını hareket ettirirken inlemekten kendimi alamıyorum. Kapalı klitorisim onun sikinin üzerinde bir o yana bir bu yana ve yukarı aşağı hareket ediyor. Onu ten tene hissetmek istemek dayanılmaz bir şey.

Bir kolunu belime dolayarak beni daha da sert bir şekilde üzerine iterken, diğer kolunu sırtımdan yukarı ve saçlarıma doğru uzatıyor. Elini yumruk yapıp saçlarımı daha da çekerek boynuma erişmesini sağlıyor. Dilini köprücük kemiğime kadar götürüp öpmeden önce meme ucumun hemen yanını emiyor. Boynuma geçmeden önce kemiğimi ısıırıyor. Tüm vücudum onun dokunuşuyla patlayacakmış gibi hissediyor.

Dilini tenimde her hissettiğimde içim ürperiyor, sonra içimden fırlıyor ve kendini içime gömmesini istiyorum. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar kapıldığımı sanmıyorum. "Caleb," diye inliyorum, kalçalarım daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor.

"Evet bebeğim," diye yumuşakça cevap veriyor, saçlarımı bırakıyor ve iki elini kalçalarımı kavrayacak şekilde hareket ettirerek beni sikiğin üzerinde hareket ettirmeye yardımcı oluyor. Bana bakıyor ve ben de onunkini almak için ağzımı hareket ettiriyorum. Ben sırtımı eğerken dillerimiz dönüp duruyor.

Meme ucum gri tişörtünü sıyrıyor ve dokunulmak için can atıyor. Sanki vücudumu tanıyor gibi çünkü bunu düşündüğüm anda elleri kalçalarımın göğüslerime gidiyor ve her iki meme ucunu aynı anda yuvarlamadan hemen önce onları yoğuruyor. Başparmağı ve işaret parmağı onlarla oynuyor, çimdikliyor, yuvarlıyor ve bu beni o kadar sıcak ve rahatsız ediyor ki, nefes almak için ağzını bırakmak zorunda kalıyorum. "Oh Tanrım," diye inliyorum ve o kıkırdıyor.

"Caleb, bebeğim," diye düzeltiyor ve ağzına almadan önce dilinin bir meme ucunun etrafında yuvarlandığını hissediyorum. Her şey çok fazla - parmağı, dokunuşu, kollarında olmak. Ve aynen böyle, boşaldığımda onu izlemek için gözlerimi açıyorum. Serbest bırakıldığımı inliyorum, kalçalarım bitene kadar hareket ediyor, gözlerim çırpınarak kapanıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor ve gözlerim açılıyor, "İçine girip seni sikimin üzerine boşaltmak için sabırsızlanıyorum."

Kafamın bir tarafı *kızım, aynı diye* bağırırken, diğer tarafı *onu kuru kuru becerdiğimi* haykırıyor. "Kendimizi aşmayalım." Onunla göz göze gelmemeye çalışıyorum. Ama beni o kadar kolay bırakmıyor.

Yanağımı okşuyor, ona bakmam için başımı yukarı kaldırıyor. "Bu olacak amına koyayım." Gözleri şehvet ve küçük bir pırıltıyla kaplanıyor.

"Duyduğuma göre zombiler de dünyayı ele geçirecekmiş. Acaba ilk önce ne olacak?" Ellerimi memelerimi örtmek için yukarı kaldırıyorum.

"Bahis oynayan biri değilim" -boynumu öpüyor- "ama zombiler kapını çalmadan önce seni becereceğime emin olabilirsin. Şimdi, benim

eve git ve biraz uyu." Beni üzerinden kaldırmadan önce kırımın yanaklarından birine tokat atıyor ve ayağa kalkmadan önce beni yanına yatırıyor.

Gözlerim tam olarak onun paketinin hizasında. Bu gerçekten lanet bir paket. Kalın siki kot pantolonunu zorlarken görülebiliyor. "Sikime böyle bakmaya devam edersen, beyefendi olmayı unutup ağzını sikeceğim." Yutkunuyorum ve boynumun arkası utançtan ısınıyor. "Şimdi, çıkarken kapıyı kilitleyeceğim." Ona bakıyorum. "Yarın görüşürüz." Eğiliyor ve çıkmadan önce dudaklarımı usulca öpüyor. Bakışlarım kaybolana kadar tekrar mükemmel kırına gidiyor ve koşup ona geri gelmesini söylemek istiyorum. Ama botlarının evimin içinde yürüdüğünü duyduğumda tek yaptığım gözlerimi kapatmak oluyor. Gözlerimi ancak ön kapının çarparak kapandığını ve kamyonetin çalıştığını duyduğumda açıyorum.

İki ayağımı kaldırıyorum, dizlerimi göğsüme çekip sarılıyorum ve onun uzaklaşmasını dinliyorum. Gözlerim pencereden kapıya bakıyor ve gitmeden önce ışıkları kapattığını görüyorum. Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum ve banyoya girmeden önce yere bıraktığım şarap şişesini alıyorum. Banyo yapmak için suyu açıyorum, sonra leğene doğru dönüyorum ve dudaklarımın onun öpücükleri yüzünden dolgunlaştığını görüyorum. Parmağım dudaklarımın üzerinde gezinirken elim yukarı kalkıyor. Onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlarken kendime "Bu çılgıncaydı" diyorum. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, burada bulunan bardağı şarapla dolduruyorum ve hem şişeyi hem de bardağı küvete getiriyorum. Küvete girmeden önce şişeyi yanına koyuyorum, oturuyorum, arkama yaslanıyorum ve şarabı yudumluyorum.

"Çok güzelsin, nefesimi kesiyorsun. Komiksin, zekisin, kibarsın, başımın belasısın ve seni çok az tanıyorum, ama lanet olsun, mükemmel olabilirsiniz."

Sesi kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor, duyduğumda duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim sözler.

Yatağa girip tüm ışıkları kapattım ve başımı yastığıma koydum. Hiç bir erkekle yaşamadım. Şimdiye kadar yaşadığım en uzun ilişki yedi aydı ve o da iş için seyahat ettiği için biraz uzundu. Ben gittim.

evde yaşamaktan yurttan yaşamaya ve evime geri dönmeye kadar. Her zaman yalnızdım ama hiç şu anda hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim. Kendimi hep bir yere ait hissettim ama şimdi evlatlık olduğumu öğrendikten sonra sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en garip duygu. Uykuya dalmadan önce yastık gözyaşımı yakalıyor.

Ertesi gün, güneş gece vakti bir spot ışığı gibi yüzüme vurduğunda uyanıyorum. Yataktan kalkıp açık gri bir koşu kıyafeti giyerek kahve almak için dışarı çıkıyorum. Merdivenlerden inerken aynı anda kapı açılıyor ve elinde iki fincan kahveyle içeri giriyor. Yüzü bir gülümsemeyle doluyor. "Günaydın bebeğim," diye selamlıyor, merdivenlerin dibinde benimle buluşuyor.

Üzerinde sanki sadece onun için yapılmış gibi duran bir başka kot pantolon var. Grimsi siyah tişörtü göğsünü sarıyor ve dün gece ellerimle hissettiğim kadarıyla kaya gibi sert. "Günaydın," diye mırıldanıyorum.

"Dün gece hakkında konuşacak mıyız?" diye soruyor bana o gülünç, aptalca yakışıklı yüzünde bir sırtışla. Sorusu karşısında yüzümün ısınmasına engel olamıyorum. "Yoksa bana bunu yapamayacağını mı söyleyeceksin?" Bana daha da yaklaşıyor ve midemde başlayıp hızla güneye doğru inen çarpıntıya engel olamıyorum. "Çünkü yüzündeki ve boynundaki kızarıklık bana dün gecenin ne kadar iyi geçtiğini anlatıyor." Başını eğiyor ve dudaklarımı öpüyor.

"Biz değiliz." Başımı sallıyorum, o da kıkırdıyor ve beni kapıya doğru yürütüyor, daha doğrusu tepindiriyor.

"Sana kahve getirdim." Bir elini kaldırıyor.

"Ugh," diye homurdanıyorum, ona doğru yürüyorum ve kahveyi ondan alıyorum. "Teşekkür ederim," diye homurdanıyorum, "gerek yoktu."

"Zorunda olmadığımı biliyorum bebeğim," diye cevap veriyor usulca ve bana böyle seslenmeyi bırakmasını istiyorum ama içten içe bunu gerçekten istemiyorum. "Ben istedim."

"Bana bebek demeyi kes." Geri dönebildiğim tek şey bu. "Peki sen bir gün izin almıyor musun?"

"Önümüzdeki hafta sonu eve gidiyorum," diyor ve yemin ederim ki vajinam aw diyor, "o zaman izin alacağım."

"Güzel." Ağzım ona neden eve gideceğini sormaya karar vermeden önce kahveyi dudaklarıma götürüyorum.

"Hâlâ dışarı çıkıyor musun?" diye soruyor,
ben de başımı sallıyorum. "Evet."
Dönüyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Ben ona ters ters bakarken, "Dikkatli sür bebeğim," diye uyarıyor ve dönüp mutfağa giriyor. Tam harika bir karşılık vermek üzereyken kapı açılıyor ve Theo içeri girip bana çarpmadan önce duruyor.

"Özür dilerim," diyor, "seni orada görmedim."

"Sorun değil." Ona gülümsedim. "İyi günler." Etrafından dolaşıp evden çıkıyorum.

Arabaya binip çalıştırıyorum, kahvemi içtikten sonra nereye gideceğimden bile emin değilim. Yine de bir simit almayı tercih ederek fırına doğru ilerliyorum. İçeri girip siparişimi verdikten sonra yan tarafa geçip tek başıma oturuyorum. Telefonumda geziniyor, küçük bir buzdolabı ile ekmek kızartma makinesi siparişi veriyordum ki Lucy'nin adımı söylediğini duydum. "Sierra." Koşarak yanıma geliyor ve Lilah'nın da arkasından yürüdüğünü görüyorum.

"Merhaba," diyorum, koşarak yanlarına geldiğinde ona sarılmak için ellerimi uzatıyorum, "bu ne güzel bir sürpriz."

"Burada Saige'le buluşacağım," diyor bana, etrafına bakınarak ve Everleigh'in de içeri girdiğini görüyorum. "Bayan Maddie'yle birlikte kek pişireceğiz."

"Oh, eğlenceli. Birini benim için saklayacak mısın?" Başımı sallıyor ve Saige'i görünce ona doğru koşuyor.

Lilah masaya gelip önümdeki sandalyeyi çekerken kızların arka tarafa geçmesini izliyorum. "Selam." Oturdu. "Ne yapıyorsun?"

Everleigh simidim ve birkaç çörekle yanıma gelirken, "Kendime bir mini buzdolabı ve ekmek kızartma makinesi sipariş ediyorum," diye cevap veriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona,

tabağı alarak tezgâha geri dönüyor ve iki beyaz kahve fincanı alıyor.

"Sana çay getirdim." Fincanı, iğrençmiş gibi bakan Lilah'nın önüne koyuyor.

"Nasıl olur da paket servis fincanın olur?" Everleigh masadaki son boş sandalyeyi çekerken fincanı görünce bana soruyor.

"Kahveyi bana Caleb getirdi," diye itiraf ediyorum. Everleigh'in gözleri yuvalarından çıkmak üzereyken bana bakıyor, bir şey söylemesi gerektiğinden emin olamadan Lilah'ya bakıyor. "Ona söyledim," diye Everleigh'e bilgi verdim.

"Sana ondan hoşlandığını mı söyledi?" Everleigh, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını sallayan Lilah'ya soruyor. "İkiniz çıktığınız için korkuyordu." Çıktınız derken tırnak işareti kullanmak için ellerini kaldırıyor.

"Korkmadım," diye tısladım. "Sadece garipti."

"Nedenini bilmiyorum," diyor Lilah. "Sence onunla ciddi olsaydım sana söylemez miydin?" Soruyu düşündüm ve omuz silktim. "Kesinlikle, bu her zaman olduğu gibi haklı olduğunu söylemek gibi bir şey Lilah."

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum. "Ona onu öptüğümü söyledim" - gözlerimi kapatıyorum- "çünkü bu yüzden onunla olan arkadaşlığımı mahvetmek isteyeceğim son şeydi."

"Bekle." Everleigh elini kaldırdı. "Onu öptün mü?" Kahvesinden bir yudum alıyor.

"Öptü," diyor Lilah, yana doğru kusuyormuş gibi yaparak. "Barın dışında."

"Aferin sana." Everleigh bana beşlik çakmak için elini tekrar havaya kaldırıyor. Ben de karşılığında elimi kaldırıyorum. "Ayrıca dün eve geldiğimde," diye mırıldanıyorum, beni duymamalarını umarak.

"Pardon?" Lilah karşılık veriyor.

"Biliyorum." Başımı dramatik bir şekilde arkaya atıyorum. "Biliyorum ama ben oraya gittiğimde evdeydi ve şarap şişemi açtı."

"Açıkçası, bu bir öpücüğü hak ediyordu." Lilah başını yana eğiyor ve gözlerini kapatarak başını sallıyor.

"En kötü kısmı bu bile değil." Şimdi iki çift göz de benim üzerimde. "Onu gerçekten kuru kuru becerdim," diye utanarak itiraf ediyorum, ikisi de önce soluk soluğa kalıp sonra gülünce yüzümü onlardan saklıyorum.

"Bu yüzden bu sabah sana kahve aldı." Everleigh bana göz kırpmıyor.

"Çok utandım," diye itiraf ediyorum onlara. "Beni öptü ve gidiyordu, sonra şarap beni çarptı." Lilah'ya bakıp onu işaret ediyorum. "Bu senin hatan. Bana kötü şarap verdin."

Bir kahkaha patlattı. "Bence sen orgazm olduktan sonra sana bir şey değil demeliyim."

"Çok aptalım." diye inledim.

"Aptal değilsin. Adamdan hoşlanıyorsun ve karşılığında hiçbir şey almadan onunla sevişmene izin veriyorsa adam da senden hoşlanıyor demektir," diyor Everleigh kesin bir ifadeyle. "Brock'a bir orgazm yaşatırsam ve o da bana iki orgazm yaşatmazsa, bunu yapmam."

"Tamam, bu bebek yüzünden zaten midem bulanıyor"-Lilah karnını ovuşturuyor-"ve bir de bu Caleb'le öpüşüyor." Beni işaret ediyor.

Ona başımı sallıyorum. "Ayrıca, neden bahsettiğini bilmiyorum. O adam yarın yokmuş gibi öpüşebilir." Simidimden bir parça alıp bir ısırık alıyorum. "Gerçekten, hayatım boyunca yaşadığım en iyi öpücüktü." Aval aval bakıyor.

Everleigh yüksek sesle, "Eğer bu kadar iyi öpebiliyorsa," diye soruyor, "o ağızla başka neler yapabileceğini bir düşünsene." Sırıttıyor ve ben de elimde olmadan ellerimi yanaklarıma koyarak kızarıklığın artmasını engelliyorum.

"Muhtemelen beni diğer tüm erkekler için mahvedecek." İkisine de bakmadan önce gözlerimi kapatıyorum ve sonunda itiraf ediyorum, "Bu benim bingo kartımda yoktu." Elimi uyluğumun üst kısmına sürüyorum. "Hem de hiç."

Everleigh yumuşak bir sesle, "Bunlar en iyileri," diye açıklıyor. "Hiç beklemediğin bir anda sinsice yaklaşıyor ve bum, onu tanımadığın bir günü düşünemiyorsun." Bu sözleri paylaşıyor ve kalbim hızlanıyor çünkü

Caleb'a her ne oluyorsa, gerçekte onunla yeni tanışmış olmama rağmen sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum.

"İnsan bu kadar hızlı, bu kadar çabuk dűřmez," diye karşı çıkıyorum, ikisi de bana bakıyor. "Öyle değil mi?"

İkisi de aynı anda "Yanlış" diyerek beni sandalyeme yığarken bakışlarını ve sırtışlarını paylaşıyorlar.

BÖLÜM 16

Caleb

"Y Evde olacağın için heyecanlı mısın?" Montgavin'den evime giden yolun yarısını geçerken Theo kamyonun yolcu koltuğundan soruyor büyüdüğüm yer.

Bir elim direksiyonda, kolum kapının üzerinde, açık camdan içeri esinti giriyor. "Ailemi görmeyeli birkaç hafta oldu. Onları göreceğim ve sonra Mila ve ekibiyle takılacağım için heyecanlıyım. Çocuklar havalı Caleb amcalarını unutmasınlar."

"Eve gelmeyeli birkaç hafta olmadı." Benimle alay ediyor. "Sen eve gelmeyeli iki aydan fazla oldu."

"Evimin artık Montgavin'de olduğunu düşünürsek"-Yola bakıyorum -"Sadece ziyarete geldim." Kıs kıs gülüyor, Sierra ve benim içinde bulunduğumuz duruma güldüğüne şüphe yok, ki bu noktada bir çıkmaz söz konusu.

"Günün en önemli sorusu." Sesim titriyor, bana ne soracağını bekliyorum ama sormayınca devam ediyorum: "Sierra'nın evini bitirdikten sonra ne yapacağına karar verdin mi?" Theo'ya dönüp bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Emin değilim, gerçekten," diye yanıtıyor. "Beni burada tutan bir şey yok, o yüzden..." "Sen neden bahsediyorsun? Evin var, işin var. babamla birlikte. Ayrıca annene ve babana bir saat daha yakınsın."

Onu burada tutan birkaç şeyden bahsediyorum. "Evet, ama hepsi kendi işlerini yapıyor."

"Sakinleşmen gerek," diyorum ve kelimenin tam anlamıyla inliyor.

"Sakinleşmeye ihtiyacım yok," diyor, sesi gergin. "Bunu denedim. Neredeyse deniyordum ama o beni terk etti." Düşüncesine devam etmiyor, kadının adını da söylemiyor. Nişanlısının düğünden iki gün önce onu terk ettiğini düşünmek istediğinden emin değil. Bu onun kahrolası kalbini kırmıştı ve o zamandan beri asla ama asla bir yuva kurmayacağı konusunda kararlıydı. Tek gecelik ilişkilerle arası iyi ve sadece tek gecelik ilişkiler. Kimseye numarasını bile vermiyor ve sadece ilk isimle görüşüyor.

"Belki de manzara değişikliğine ihtiyacın vardır." Parmağımı direksiyona vuruyorum.

"Yaptığın bu mu?" Sanki beni rahatsız edecekmiş gibi lafı bana çevirmeye çalışıyor.

"Sanırım öyle," diye itiraf ediyorum. "Ailem vardı ama onun dışında beni burada tutan hiçbir şey yoktu. Ayrıca, iş yerlerine gittiğimde insanların 'bekle, baban gelmiyor' demesi ne kadar can sıkıcıydı biliyor musun?"

"Eskiden Amber vardı." Bana lise ve üniversite boyunca çıktığım ilk kız arkadaşımı hatırlatıyor. İkimiz de eve döndüğümüzde, o daha fazlasını istedi. Ona bağlılık göstermeye hazır değildim, bu yüzden yollarımızı ayırdık. Şimdi bir bankacıyla nişanlandığını duydum, belki de evlenmiştir. Onu sormuyorum ve kimse de bana bu konuyu açmıyor.

"Amber'la asla yürümeyecekti." Parmağımla direksiyona dokunuyorum. "Beni gerçekten istemedi bile. Sadece yüzüğü ve diğer şeyleri istiyordu çünkü birkaç kız kardeşi evleniyordu. Gerçek hayatı değil, Instagram hayatını istiyordu. Benim hakkımızda ne düşündüğünden çok başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüğü konusunda endişeliydi." Gerisini anlatmıyorum, kendime saklıyorum. Theo ile her şeyi paylaşıyorum ama Amber ve benimle ilgili kısım benim sırrım olacak.

"Onunla evlenmeden önce bilmen evlendikten sonra bilmenden daha iyi," diyor Theo, sokağına dönüp evini gördüğümde, kapının koluna uzanırken. Kapıyı omzuyla iterek açtı. "Pazar günü görüşürüz." Dışarı çıkıyor ve arka kapıyı açıyor. "Beni daha önce arama." Kapıyı çarpmadan önce arka koltuktan çantasını aldı.

Pencereyi açmak için düğmeye basmadan önce yürüyüş yolunun yarısına gelmesini bekliyorum ve "Bu tam anlamıyla yarın!" diye bağıriyorum. Ön kapısına doğru yürürken elini kaldırıp bana ters ters baktı. Burada bir günden az kalmak için beş saat araba kullanmak muhtemelen aptalcaydı ama eve gelip işleri kontrol etmem gerekiyordu. Ayrıca, ondan beş saat uzaktaysam, evine gidip hazır olmadığı belli olan bir şey yapmamın imkânı yok.

Üniversiteden döndüğümde ailemden devraldığım eve kendim gidiyorum. Onların evinden çok uzakta değil. Babamın ilk karısına evlendiklerinde aldığı ev. Karısı John Doe mektubuyla onu terk ettikten sonra, babam evi öylece bıraktı ve onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Annem şehre geldiğinde kiraladığı ev. Herkesin anlattığı hikayelere göre, adam kadından, kadın da babamdan nefret ediyormuş ve şimdi mutlu bir evlilikleri var.

Arabayı evin önüne çekiyorum, yan taraftaki sundurma salıncağının hafif rüzgârla hareket ettiğini görüyorum. Dışarı çıkıyorum, eve girmeden önce arkadan çantamı alıyorum. Kapıyı açıyorum, iki aydır kapalı olduğu için havanın durgunluğu yoğun. Çantamı kapıya bırakıp mutfağın oturma odasına bakan penceresine gidiyorum ve arka kapıya doğru yürüyüp onu da açmadan önce pencereyi açıyorum. Perdeli fırtına kapısı kapalı kalıyor ve sahile vuran okyanus dalgalarının sesini duyabiliyorum.

Buzdolabını açıyorum, içinde birkaç çeşniyle birlikte üç şişe bira görüyorum. Bir bira almak için eğilip kapağını kapatıyorum ve çöp kutusuna doğru yürüyorum, bir yudum almadan önce oraya atıyorum ve dışarı çıkıp okyanusa bakan arka güverteye doğru yürüyorum. Patikadan aşağıya doğru ilerliyorum.

Okyanus, kumların üzerinde oturmak ve uzaklara bakmak. Dalgaların yükselişini ve sonra kuma çarpışını izlemek neredeyse tedavi edici ve annemin neden oturup onları izlemeyi sevdiğini tam olarak biliyorum.

Güneş bulutların arasından çıkmaya çalışırken biradan bir yudum alıyorum ve aklım hemen ona gidiyor. Sierra'ya. Dün gece geç saatlerde mutfağını bitirdik. Theo ve ben bile bu kadar hızlı bitmesinden etkilendik. Daha önce hiçbir mutfağı üç haftadan kısa bir sürede bitirmemiştik ama onun için herkes seferber oldu.

Sanırım mutfakta aynı anda altı kişi çalışıyordu. Ama bitti diyebiliriz, odasında kahve içmek ya da masasında yemek yemek zorunda değil. Birayı yanıma koyup ellerime yaslanıp suyu seyrederken, yeğenim Mackenzie'nin su botlarıyla sahilde koştuğunu ve köpeğinin de yanında koştuğunu görüyorum. "Bu Caleb Amca!"

diye bağılıyor omzunun üzerinden, görmek için elini alnına götüren kız kardeşime ve yüzünü bir gülümseme kaplıyor. Ayağa kalkıp Mackenzie için çömelıyorum ve kollarımı ona doğru açıyorum. "Anne, gerçekten o."

"Hayalet olduğumu mu sandın?" Köpeği ayaklarımın etrafında havlarken yanağına bir öpücük konduruyorum. Mila o sırada bana doğru geliyor, yüzünde bir gülümseme var. "Hey, Squirt." Ona bakıyorum ve bana gözlerini deviriyor.

"Senden altı yaş büyüğüm." Kaburgalarımı dürtükledikten sonra uzanıp kolumun alt tarafını çimdikliyor, bundan nefret ettiğimi biliyor. "Kardeşin nerede?" Mackenzie'ye eğilip boynunu tekrar öperken soruyorum ve sonra ona uzun uzun sarılıyorum.

Daha önce.

"Mathias uyuyor," diyor bana, "ve babam ona bakıyor çünkü annem bütün hafta boyunca bizimle kalacak." Son kelimelerin altını çiziyor ve Mila'nın söylediği şekilde tekrarladığını biliyorum.

"Mackenzie," diye azarlıyor Mila onu, "ben sana ne dedim?" diye soruyor ve Mackenzie neden bahsettiğinden emin olmadan ona bakıyor. "Yetişkinlerin söylediklerini tekrarlamayız." Yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

"Sen de eve dönüp biraz kestirmek ister misin?" Mila'ya bakıyorum. "Onu alıp büyükbabamın evine kadar yürüyebilirim."

"Evet." Mila tereddüt bile etmedi. "Sonra annem ve babamlarda görüşürüz." Dönüp evine doğru yürümeden önce eğilip Mackenzie'yi öpüyor. Köpek onun yanına gidiyor, sonra Mackenzie ve benim yanıma gelip tekrar ona dönüyor.

"Köpeğini al!" Mackenzie'yi yere bırakırken bağıyorum ve o da köpeğin kendisiyle gelmesi için bağıyor.

"Tamam Squirt," diyorum ona Mila'ya taktığım lakapla, bira şişemi kapıyorum. "Hadi gidip büyükannemle büyükbabama uğrayalım." Elimi uzatıyorum ve evlerine doğru yürürken o da kendi elini benimkinin içine sokuyor.

Kıyıya vuran bir tahta parçası yüzünden elimi bıraktığında ona "Suya girme," diye tembihliyorum.

"Koşmam Caleb Amca," diye beni temin ediyor, ona koşmamasını söylediğim suda koşuyor ama botları sayesinde fazla ıslanmıyor.

Ailemin evine vardığımızda, patika yoldan arka kapılarına doğru yürüyorum. Kapıyı açıyorum ve o benden önce içeri koşuyor. "Büyükanne!" diye bağıyor, babamın onun için yaptığı ağaç evin yanından, annem dört tane aldığı ve tıpkı bir parkta olduğu gibi hepsini bir arada istediği için kurmamız dört gün süren oyun yapısının yanından koşarak geçiyor. Hava yüzmek için çok soğuk olduğundan havuzun üzeri bir muşambayla örtülmüştü. "Büyükbaba!" diye bağıyor. Arka kapı açılıyor ve babam yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor.

Gözleri Mackenzie'den bana kayıyor ve hem gözleri hem de gülümsemesi daha da büyüyor. "Tatlım," diyor kollarını beline dolayan ve başını öpmek için eğilen Mackenzie'ye, "bu güzel bir sürpriz."

"Baban evde hiçbir şey yapmıyor." Kısa bir süre önce bana anlattığı hikâyeyi değiştiriyor.

"Eminim yapmıyordur," diye mırıldanıyor. "Botlarını çıkar. Büyükannen elmalı kek yapıyor."

"En sevdiğim!" diye ciyaklıyor, botlarını tekmeleyerek çıkarıyor ve kapının dışındaki paspasın üzerine güzelce yerleştiriyor. "Büyükanne!" diye bağılıyor, kapıyı açıyor ve arkasından kapanmadan içeri giriyor.

"Şu haline bak," diyor babam, yanıma gelip bana sarılıyor, "elinde birayla sahilde yürüyorsun."

"Bir bira içiyordum," diyorum masanın üzerine koyarak, "kızın ve torunun sahilde yürürken."

"Çok yorgun," diye mırıldandı. "Kocasının daha fazla katkıda bulunması gerekiyor." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Biliyorsun o çalışıyor ve eve geldiğinde çocuklarla ilgileniyor," diye hatırlatıyorum ona. "Ona tapıyor."

"Yeterince değil." Onu savunmaya çalıştığım da bana ters ters bakıyor.

Annem arka kapıya geliyor. "Burada olduğunu söyledi ve ben ona inanmadım." Ellerini belindeki önlüğe sildi. "Şu haline bak." Bana sarılıyor. "Aklında çok şey varmış gibi görünüyorsun." Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Bir kadın mı?"

"Hayır," diye karşı çıkıyorum ve babamın kaşları havaya kalkıyor.

"Bu hızlı bir hayırdı, öyleyse evet olmalı." Gülüyor. "Kim o kadın?"

"Hiç kimse." Başımı sallıyorum, henüz Sierra hakkında konuşmaya hazır değilim. Gerçekten ne diyebilirim ki? Bu kadından hoşlanıyorum, gerçekten hoşlanıyorum ve o benden vebalı gibi kaçıyor. Bütün hafta boyunca, yatak odasına tek başına taşımaya çalıştığı ama her yedi saniyede bir oflayıp puflayarak durduğu kocaman bir beyaz tahta alması dışında benden tamamen uzak durdu. Kapı pervazına yaslanmış, büyük kutuyu kaldırmaya çalışmasını izliyordum. İzlediğimi biliyordu, tek yapması gerekenin benden yardım istemek olduğunu biliyordu. Ama tabii ki neden istesin ki? Her şeyi kendi başına yapacaktı. Ta ki beşinci merdivene varıp her şeyin yolunda gideceğini düşünürken kutu elinden kayıp tüm merdivenlerden aşağı düşene kadar.

"Orospu çocuğu," diye tısladı, kutuya doğru basamakları tepinerek iniyordu ve sonunda kapı pervazından uzaklaşıp yanına gittim.

"Yardıma ihtiyacın var mı, bebeğim?" diye sordum. Bakışları mutfığa dönüp işime bakmam için yeterliydi ama tek düşünebildiğim onu öptüğümde dudaklarının tadının nasıl olacağıydı.

Kutuya gittim ve o aşağı inerken kenarından tuttum, kutuyu kapığı gibi ayaklarını basamaklara vurdu ve onu yatak odasına taşıdık. "Nereye koymamı istersin?"

"Diğer odada ama henüz bitmedi." Başını yana eğdi, ben de başımı sallayıp güldüm.

"Boş bir yatak odası ya da ofisten önce bir mutfığa ihtiyacın var," diye hatırlattım ona, kutunun yanına gidip kapağını açarken. "Kutuyu açmak için yardıma ihtiyacın var mı, yoksa bu sendeymiş gibi mi davranacaksın?"

"Numara yapmıyorum." Ofisine gidip bir maket bıçağı aldı. "Üstünü kapatmıştım."

"Öyle görünüyordu." Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kutuyu önce üstten, sonra da yandan keserek yana doğru açılmasını izledim.

"Gördün mü?" Kutuyu işaret etti. "Her yeri kapladım."

"Mükemmel," dedim ona ve odadan çıkmak için döndüm. Bana bir şey söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

"Sakinleşmelisin," diye anılarımı böldü annem, "ve bana torun vermelisin."

"Diğer kız kardeşimle konuştun mu?" Meadow'dan bahsettim. "Evinizi torunlarla doldurma projesinde o da yardımcı olabilir."

"O meşgul," diyor babam, "ve ihtiyacı yok" - bana ters ters bakıyor - "Herhangi biri."

Mackenzie annemi almak için dışarı çıktığında kız kardeşimi korumalarına gülüyorum. Gün, onlar elmalı kek pişirirken ikimizin kanepede uzanmasıyla geçiyor. Sonunda konsantre bile olamadığım bir film izliyoruz çünkü tek yapabildiğim Sierra'nın ne yaptığını düşünmek.

Akşam yemeğimizi yedikten sonra eve dönüp duş aldım ve yatağa girdim, keşke yanımda olsaydı diye düşündüm. Daha önce bir kadına karşı böyle hissettiğimi hiç sanmıyorum. Sürekli onun yanında olma ihtiyacı bana yabancı. Televizyon beni izlerken uykuya dalıyorum, telefonum başucumdaki sehpadan çaldığında uyanıyorum. Elimizi uzatıp bir gözümü açıyorum ve Sierra'nın aradığını görüyorum. Yüzümün gülümsemeyle dolmasına engel olamıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Hey, bebeğim," diye mırıldanıyorum, "beni özledin mi?"

BÖLÜM 17

Sierra

"Ey, bebeğim," diye mırıldanıyor uyku dolu bir sesle ve ben gözlerimi kapatıyorum, "beni özledin mi?"

Elimin tersiyle ağzımı silmeden önce önümdeki duvara odaklanmaya çalışarak yatakta yuvarlanıyorum. "Neden bu kadar ateşlisin?" Kıkırdıyor ve tüm vücudum titriyor. "Cidden, o kadar ateşli olamazsın." Odanın bu kadar hızlı hareket etmesini durdurmak için gözlerimi kapatıyorum. Belki de o kadar şarap içmek iyi bir fikir değildi.

"Sierra, neredesin?" diye soruyor ve telefonun ucundaki örtülerin hışırtısını duyuyorum.

"Evde yataktayım, tek başıma," diyorum ona, banyodan sonra giydiğim beyaz bornozun içindeki halime bakarak. Bacağımı salladığımda pembe bir terlik hala ayağımda ve odanın kenarına uçuyor. "Bu gece yatağa girdim ve çok azmıştım, tek düşünebildiğim seni düşünürken kendimle oynamaktı. Ama hiçbir şey bana yardımcı olmuyor."

"Bu gece neredeydin?" Sesi biraz yükseliyor ve gerginlikle olduğunu hissedebiliyorum.

"Kızlarla birlikteydim." Dirseğimin üzerinde doğrulmaya çalışıyorum ama bu benim için çok zor oluyor. "Kitap kulübü yapmamız gerekiyordu ama onun yerine hepsi buraya geldi ve mutfağımı boşaltmama yardım etti. Bulaşıkları yerleştirirken kitabı tartıştık falan ama..."

"Ama ne bebeğim?" diye soruyor usulca ve ben inliyorum.

"Ama tek konuşabildiğim sendin. Ve senin aptal öpücüklerin," diye itiraf ediyorum, eğilip onu öpebilmeyi dileyerek. "Ne kadar iyi öpüştüklerini, senin dünyadaki en iyi öpüşen kişi olduğunu." Konuşmayı kesiyorum, odanın dönmesini durdurmaya odaklanmak için bir saniye ayırıyorum. "Bugün neredeydin?"

"Eve geldim," diye cevap veriyor ve yatakta doğruluyorum.

"Eve mi?" Odanın etrafına bakıyorum. "Ev nerede? Burada yaşadığını sanıyordum."

"Ailemi ziyarete geldim," diye kelimeleri yeniden düzenliyor. "Eğer bu hafta benden kaçmasaydın, sana hatırlatırdım. Belki benimle gelmeni isterdim."

"Senden kaçmıyordum," diye hızla sözünü kestim, cümlemin geri kalanına dokunmadım. Tekrar yatağa uzandım. "Meşguldüm."

"Benden kaçmakla meşguldün."

"Belki de." Gözlerimi kapatıyorum. "Çok ateşlisin."

"Yani arkadaşlarınla benim hakkımda mı konuştun?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Onlara beni ne kadar delirttiğini söyledin mi?" Sesi alçalıyor. "Onlara bütün hafta boyunca tek yapmak istediğimin seni öpmek olduğunu söyledin mi?" Sözleri bir yanıma, aslında bir yanıma değil, her yanıma onun için acıtıyor. "Söyle bana bebeğim, onlara benim hakkımda ne söyledin?"

"Onlara seni öpmenin bana her şeyi unutturduğunu söyledim," diye fısıldıyorum. "Onlara senin üstüneyken tek istediğimin içimde olman olduğunu söyledim. Onlara-"

"Yeter." Sesi gergin, neredeyse bir tıslama gibi. "Şu anda ne giyiyorsun?"

"Hiçbir şey," diye açıklıyorum, kendime bakıyorum ve o inliyor. "Üzerimde beyaz bornozum var. Seni aramadan önce banyo yaptım. Denedim-"

"Ne yapmaya çalıştın?"

"Denedim. Oyuncağımla ve-" Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Oyuncağın nerede?" diye soruyor ve elimi yatak örtülerinin üzerinde gezdirip küvette kullandığım mor vibratörü alıyorum. Beni oraya götürdü ama bir şey eksikti.

"Burada," diyorum ona, "mor." "Bana neye benzediğini söyle."

"Senin aletinden daha küçük olduğu kesin" dedim. "Yakında bana sikini gösterecek misin?" Bana cevap vermesini beklemiyorum. "Yakında sikini görmek istiyorum." Sesim canlanıyor ve kıkırdıyorum.

"Burada olduğum ve evimde olmadığım için şanslısın, yoksa şu anda kapıda olurdum."

"Bu çok yardımcı olurdu," diyorum ona, "o zaman bana sikini gösterebilirsin. Sikini hissettim. Büyükmüş." Kıkırdıyorum. "Bahse girerim hepsini ağzıma alamam."

İnliyor. "Islak mısın?" diye soruyor. "Bir parmağını kedi dudaklarından geçirmeni ve ıslak olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum."

"Kontrol etmeme gerek yok," diye haykırıyorum, "Senin için ıslanıyorum." "Bu doğru mu?"

"Evet," diye tıslıyorum.

"Birinin boşalmaya ihtiyacı var gibi görünüyor," diye alay ediyor. "Beni dinlemeni istiyorum." Nefes nefese kaldım. "Sana ne söylersem onu yapacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Evet. Caleb, bir sırrım var," diye fısıldıyorum.

"Evet, sırrın ne?" diye soruyor.

"Çok azgınım," diyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum.

"Sana bu konuda yardım edeceğim bebeğim." O göremese de başımı sallıyorum.

Ben.

"Oyuncağın ucunu emmeni istiyorum." Bana söylediği şeyi yapıyorum, ağzıma getiriyorum.

"Keşke senin sikin olsaydı," diye bilgilendiriyorum onu ve onun da benim kadar istediğini biliyorum.

"Şimdi sikimi yumrukluyorum, keşke senin elin olsaydı" diye itiraf ediyor. "Şimdi vibratörü en düşük ayarda aç ve ucunu meme ucunun üzerine sürmeni istiyorum."

Yatağa girdiğimden ve onu düşünmeye başladığımdan beri çakıllı ve ağırlı olan meme ucuma doğru hareket ettiriyorum. Vibratörün ucunu bir meme ucunun üzerinde gezdirirken gözlerimi kapatıyorum. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Ağrım var," diye cevap veriyorum ona, bir meme ucundan diğerine hareket ettirerek. "Çok ağrım var, Caleb. Kendimi daha iyi hissetmemi sağla."

"Vibratörü hareket ettir bebeğim," diye talimat verdi, "yavaşça karnından aşağıya, klitorisine kadar."

"Evet." Tam olarak bana söyleneni yapıyorum ve vibratör klitorisimde hareket ettiği anda sırtımı yukarı kaldırıyorum.

"Bacaklarını benim için aç." Bacaklarım onun için açılıyor. "Bir dahaki sefere orada olduğumda, sen durmam için yalvarana kadar o amını yiyeceğim ve o zaman bile yalamaya, emmeye ve sonra sikmeye devam edeceğim."

Vibratörü girişime doğru hareket ettirirken "Evet," diye nefes alıyorum. "İçime doğru kaydırmak üzereyim."

"İçine kaydır," diye yumuşakça rehberlik ediyor. "Kahretsin, keşke benim sikim olsaydı." "Ben de," diye kabul ediyorum yarısına kadar içime kaydırırken.

"Beni hoparlöre ver bebeğim, klitorisinle oynamak için elini kullanmana ihtiyacım olacak." Onu hoparlöre aldım, kelimeler biraz bulanıktı, yanımdaki yastığın üzerine yerleştirdim. "Tamam bebeğim, o siki içine sok." Tekrar içime sokuyorum. "Seni bir daha gördüğümde," diye başlıyor ve elim vibratörü içime sokup çıkarıyor, diğer elim klitorisimle oynuyor, bir o yana bir bu yana. "Seni soyacağım" -başımı sallıyorum- "sonra seni oturtacağım ve bacaklarını açacağım. Amına sokmadan önce dilimin ucuyla klitorisini yalayacağım. Sana ziyafet çekeceğim." İkimiz de inliyoruz. "Aynı anda hem parmaklarımı sokacağım hem de seni yiyeceğim. Seni sikmeden önce yüzüme boşalmanı sağlayacağım."

"Evet." Sırtımı eğiyorum.

"Seni nasıl becermemi istersin bebeğim?" diye soruyor ve sesinin gerginleştğini duyabiliyorum. "Sırt üstü, bacaklarını omuzlarıma atarak mı?"

"Hmm." Gözlerimi kapatıyorum, sözlerini dinliyorum.

"Amının derinliklerine gir, onu benim yap. Sonra seni ellerinin ve dizlerinin üzerine çevireceğim, seni becerirken o mükemmel kıcını tokatlayacağım." Kendimi sınıra yaklaşmış hissediyorum. Nefesim artık pantolonumdan çıkıyor. "Sikimden döllerin damlarken kıcını kıpkırmızı yapacağım. Ama asıl soru şu bebeğim" -sesi kısık- "amına mı boşalacağım yoksa gırtlığına mı?" Sadece bu düşünce bile beni uçurumun kenarına itiyor. "Boğazını kaplayana kadar sik."

"Caleb," diyorum vibratörün üzerine boşalırken.

"Kahretsin," diye inlerken tıslıyor, "lanet elimin her tarafına boşaldı." Yatakta gevşek bir şekilde yatıyorum. "Bebeğim?"

"Hmm," diyorum, vibratörü içimden çıkarıp kenara koyuyorum. "İyi misin?"

"Oh evet." Yanıma yatıyorum ve iç çekiyorum. "Gerçekten çok iyi." Gülüyor. "Teşekkür ederim."

"Yarın görüşürüz." Bundan sonra başka bir şey söyledi mi bilmiyorum çünkü yavaşça uykuya dalıyorum.

Gece boyunca, yatağa geri kaymadan önce yatağımın yanındaki su şişesinden su içmek için kalkıyorum. Ertesi sabah başımın çarpması beni uyandırana kadar üzerimi örtüyorum. Yan masadan telefonumu almak için uzandığımda elim boş dönüyorum. Başımı kaldırıyorum ama ağrı hemen başıma vuruyor. Yorganı üzerimden atıp bornozumu arıyorum, yatağın yanında bir su birikintisinin içinde mor vibratörümle birlikte buluyorum. Önce bornozu, sonra vibratörü alıp yan sehpaye koyuyorum ve yastığın üzerinde telefonumu görüyorum. Yepyeni mutfağıma giden merdivenlerden inmeden önce onu kapıyorum.

Doğruca buzdolabına yöneliyorum, çift kapılı, paslanmaz çelik buzdolabına doğru yürürken elim adadaki mermeri takip ediyor. Çekip açtığımda görüyorum ki

Kristal bir sürahinin yarısı suyla dolu, ben de onu alıp bardak bulmak için dönüyorum ama bulaşık makinesinde oldukları için boş bir dolap buluyorum. Bulaşık makinesini açıyorum, bir bardak alıyorum ve kendime kahve yapmadan önce i  ine biraz su dolduruyorum. Kahvem i mutfakta içmeyi düşünüyorum ama başımda ağrısından dolayı üst kata çıkıp doğruca banyoya gidip ba   a  rım için bir şeyler alıyorum. E-postalarımı kontrol etmek için iPad'imi açtığımda, birkaç hafta önce yaptırdığım DNA testinden bir e-posta aldığımı görerek yatağıma geri dönüyorum.

"Tahmin et ne oldu Sierra? Yeni bir DNA akraban var." E-postayı tıklayıp açarken kahve fincanını komodinin üzerine bırakıyorum.

Gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor, her şeyimle bana bir ebeveyn-  ocuk eşleşmesi vermesini umuyorum, ama bu çok kolay olurdu ve görünüşe göre iyi şeyler kolay değil. E-postanın devamını okuyorum, Gloria Beale'in üçüncü ya da dördüncü dereceden kuzenim olduğu yazıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Hiç yoktan iyidir," diye hatırlatıyorum kendime, iPad'i kenara koyup kahvem i alıyorum.

Tam bir yudum alacakken Caleb'dan bir mesaj geliyor.

Caleb: Günaydın güzelim. Birazdan eve gidiyorum. Acaba d  n geceyi de görmezden gelecek miyiz?

iPad'ime bakıyorum, d  n gecenin anıları önce yavaş yavaş aklıma gelirken mesajın Ő imdi yukarı doğru kayarak kaybolduğunu görüyorum. Sonunda buzdolabını ve ocağı kurmaları. Sonra kapı çalınıyor ve Lilah mutfağın tamamlanmasına kadeh kaldırmak için birkaç Ő i  e Ő ampanyayla içeri giriyor. Ardından Everleigh, Autumn'un getirdiği pizzaların hepsi yendikten sonra yemeleri için bir kutu çörekle çıkageldi. Harmony son ürünü görmek için gelip bizimle buluşmaya bile karar verdi. Eşyaları kaldırmaya başlamadan önce ayın kitabını seçtik ve ardından Lilah hariç herkes için Ő arap serbestçe akmaya başladı. Brock, Everleigh'i almaya geldiğinde Lilah ona diliyle dudaklarını yaladığı bir fotoğrafını gönderdi. Mektubu gönderdi ve on dakikadan kısa bir süre içinde orada olacağına dair yüz dolar bahse girdi. Kimse onun gerçekten

ama kelimenin tam anlamıyla yedi buçuk dakika sonra kız omzunda taşınıyordu. Sanırım çıkmadan önce bize teşekkür bile etti. Kapı kapanmadan hemen önce kızın kışını tokatlama sesi hepimizi gülmekten kırdı geçirdi.

Lilah Autumn'u sürdü ve hepsi gider gitmez ve mutfakımı temizlenir temizlenmez, doğruca yukarı çıktım ve mor oyuncağımı çıkardım. Nefes nefese kaldım ve yatağında öyle hızlı doğruldum ki, yatağımdan fırlamamam bir mucize. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Başımı sallıyorum, telefonumu elime alıp arama kayıtlarımı açıyorum. Gözlerim en üstte onun adını ve on beş dakika boyunca telefonda konuştuğumuzu görüyor. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım." Gözlerimi kapatıyorum ve telefonu alnıma koyuyorum. "Bir daha asla içmeyeceğim. Asla," diye yemin ediyorum ve tekrar yastıklarına gömülüyorum. "Belki de bu konuyu açmayacaktır." Elimdeki telefona bakıyorum, tekrar vızıldıyor ve iPad'ime ping atıyor. "Ugh, senin neyin var?" Sonra vajinama bakıyorum. "Ve sen, kontrol edilemez misin? Tanrım, iki yıl seks yapmadın ve şimdi aniden canavar serbest kalmış gibi." Yatak odamın tavanına bakıyorum. "Bunu görmezden geleceğim ve ben değilmişim gibi davranacağım."

Mesajı görmezden gelip kalkıyorum, odamı temizleyip yatağıma hazırladıktan sonra gecenin yorgunluğunu atmak için duş alıyorum. Gözlerimi kapatıp suyun yüzümü yıkamasına izin verdiğimde onun sesini duyuyorum.

"Boğazından aşağı gel." Sanki her şeyi unutturacakmış gibi ellerimi yüzüme götürüyorum.

Masamdaki sandalyeyi çekip bilgisayarımı açıyorum, kalemimi ve kâğıdımı almadan önce ancestry'den gelen e-postayı tarıyorum.

Hesabıma giriş yapıyorum, ellerim sürekli titriyor. Birinin hayatına burnumu sokuyormuşum gibi hissediyorum ama bu benim hayatım. Kullanıcı adı ve şifremi kabul ederken küçük dairenin dönmesini izliyorum, her bir saniye sanki bir saatmiş gibi geliyor. Adım ekranın üst kısmını doldurana kadar elimle klavyenin yanına dokunuyorum.

Gözlerim DNA raporuma gidiyor, orada bana atalarımın bölgelerini gösteriyor. En üstte eşleşmeler için bir tane olduğunu gösteren sekmeleri görene kadar atlıyorum. Gloria'nın eşleşmesi en üstte ve onun adına tıklıyorum. Bu da beni başka bir ekrana getiriyor ve orada mesaj düğmesi var. Nefesimi tutarak tıklıyorum.

Merhaba Gloria,

Bu mesajı alıp almayacağınızdan emin değilim. Adım Sierra ve aile ağacımdan emin değilim. Size ağacınız hakkında sorular sormak isterim.

Sierra

Detaylı bir mesaj değil ve tabii ki soy ağacımı bulmaya çalıştığım konusunda ona yalan söyledim. Ama yapmam gerekeni yapacağım. Bana başka bir eşleşme gösterdiğinde geri tıklıyorum, ancak bu sefer, iki kez çıkarılmış üçüncü bir kuzen. Bu noktada başım dönmeye başlıyor. Ağacın yan tarafında, potansiyel soyumuzun bizi William Samuel Nortcutt ve Nancy Sally'ye, yani dördüncü büyük büyükbabamın ebeveynlerine bağladığı yazıyor.

Şimdi elime bir kağıt kalem alıyorum ve William ve Nancy'ye uzanan tüm soyağacını takip etmeye başlıyorum. William'ın adına tıkladığımda Samuel adını kullandığını, bin sekiz yüz yılında doğduğunu ve on sekiz on dokuz yılında Sally ile evlendiğini öğreniyorum.

Ayağa kalkıp beyaz tahtaya doğru yürüyorum ve bir sonuca varıp varmayacağından emin olmadan soy ağaçlarını dolduruyorum. Tam bilgisayara geri dönecektim ki kapı çalındı. Merdivenlerden iniyorum, gözlerim cam kapıda. Kişi orada ve başını öne eğmiş. Kapının kilidini açıp çekiyorum ve onu orada dururken görüyorum. İki elini yana açmış, kapının pervazını tutuyor. Başını kaldırıyor ve ağzı sırtmaya başlamadan hemen önce altın sarısı, neredeyse ela gözlerini görüyorum. "Hey, bebeğim."

Gözlerimi deviriyorum ve sanki onun varlığı benim için hiçbir şey yapmıyormuş gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sanırım iyi bir poker oyuncusuyum çünkü içimdeki her şey onun burada olduğunu haykırıyor. "Burada ne işin var?"

Bir adım atıyor ve benim de geri adım atmaktan başka çarem kalmıyor. Bir eliyle kalçamı kavlıyor, ayağı kapıyı çarpmak için dışarı çıkıyor ve diğer eli katlanmış kollarımdan birini tutarak beni kendisine çekiyor. "Seni özledim," diye cevap veriyor ve ben ona başka bir şey söylemek üzereyken ağzı ağzıma yapışıyor ve tıpkı diğer tüm zamanlarda olduğu gibi kendi lanet adımı unutuyorum.

BÖLÜM 18

Caleb

("Seni özledim," diye cevap veriyorum, onu kollarıma aldığımda ve vücudu yarı yarıya içimde eridiğinde. Başka bir şey söylemek üzereydi, ama daha söylemeden

Bunu yapınca, kalçasında duran elimi yüzüne götürdüm ve ağzım onunkine çarptı. Dilim ağzının içine kayıyor ve onunkine değdiği anda kollarımın arasında eriyor. Kolları göğsünden çözülüyor ve birini omzuma dolamak için hareket ettirirken diğeri kalçamı kavlıyor. Buraya gelir gelmez onu öpmeyi planlamıyordum. Ama ona bir kez baktım ve kendime engel olamadım. O yanımdayken tüm sağduyu kapı dışarı oluyor ve içimdeki her şey o yanımdayken sakinleşiyor. Kahretsin, gelip onu görmek dışında hiçbir planım yoktu.

"Caleb," dudaklarımı bıraktığında adım haykırıyor ve gözlerinin yavaşça açıldığını izliyorum.

"Evet, bebeğim?" Başparmağımla alt dudağını okşayarak söylüyorum. Bu konuyu kapatmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığını görebiliyorum. "Seni özledim."

"Şunu söylemeyi kes," diye fısıldıyor ve gözlerimden ağzıma ve tekrar yukarı bakıyor.

"Ama özledim." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Seni özledim" - omzumdaki kolu göğsümün önünden aşağı inerken hiçbir şey söylemiyor- "ve sen de beni özledin sayılır."

"Hayır, yapmadım" diye hızla ekliyor, kollarımdan kurtulmaya çalışıyor ama onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Bir saniye sonra pes ediyor ve gözlerimden kaçarak "Nereye gittiğini merak etmiş olabilirim" diyor.

"Demek ki beni özlemişsin." Gülüyorum, sırtını okşuyorum.

"Demek ki nerede gizlendiğini merak ediyordum." Kollarımdan kurtulmaya çalışıyor, ben de ona izin veriyorum ama elim ona uzanıyor ve parmaklarımız birbirine geçiyor. Eğildim ve parmak uçlarını öptüm. "Bir baltalı katil gibi ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum." Başımı geriye atıp gülüyorum. "Hani şu kadının yatmaya hazırlandığı, adamın evin içinden izlediği ve herkesin dışarı çıkmak için çılgılık attığı korku filmleri var ya."

"Güven bana, sen soyunurken ben saklanıp gizlenmeyeceğim. Önde ve ortada oturup her hareketini izliyor olacağım." Ona göz kırpıyorum.

"Bu kulağa hiç de ürkütücü gelmiyor." Başını sallıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sana gösterecek bir şeyim bile olabilir." İnliyor. "Görmek istediğin bir şey."

"Hayır." Elini benimkinden çekip alıyor ve iki eliyle yüzünü kapatıyor. "Sarhoştum. Bu yüzden sayılmaz."

"Sen söyledin, demek ki söylemek istedin. Sadece birazcık itilmeye ihtiyacın vardı." Parmağımla burnunun ucuna dokunuyorum. "Sarhoş bir kadının sözleri, ayık bir kadının düşünceleridir derler."

"Kim demiş bunu?" Başını diğer tarafa doğru eğiyor. "Kim? İsimlerini söyle."

"Bir sürü insan." Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum. O da iki yanımı tutuyor. Tişörtüm ellerinin arasında. "Çok güzel görünüyorsun" - dudaklarını öpmek için usulca eğiliyorum- "ve seni özledim." Onu tekrar öpüyorum. "Ve beni aradığın için gerçekten çok mutluyum."

"O telefon konuşmasını unutmak istememin bir önemi var mı?" Derin bir nefes alırken bana bakıyor.

"Deneyebilirsin," diye başlıyorum ve yüzü umutlu görünüyor, "ama unutmayacağım ve muhtemelen her ihtimale karşı sana hatırlatacağım."

"Caleb." Başı geriye gidiyor ve gözlerini kapatıyor.

"Adımı söylemene bayılıyorum bebeğim." Burnunu öpüyorum. "Şimdi bana mutfağa ne yaptığını gösterecek misin?"

Gözleri parlıyor "Evet." Kollarımda dönüyor ve elimi tutarak beni arkasından sürüklüyor.

Her şeyi bir arada gördüğümde olduğum yerde kalakaldım. Dolapların neye benzediğini, hangi fayansları seçtiğini ve hatta tezgahı bile biliyordum ama hepsini bir arada gördüğümde aklım başımdan gitti.

"Bu hoş bir dokunuş," diyorum yaptığı kahverengi renkli dolaplar için. "Krem dolaplarla iyi görüneceğinden emin değildim ama ortaya çıktı." Yanına gidiyorum ve parmağım açık gri damarları olan beyaz mermer tablanın üzerinde geziniyor. "Ve bar tabureleri"- adanın altına sıkıştırdığı dört bar taburesini gösteriyorum- "taburelerin ayakları aydınlatma armatürleriyle uyumlu." Adanın üzerinde asılı duran iki kare pirinç aydınlatma armatürünü gösteriyorum. "Mükemmel uyuyorlar."

Adanın diğer tarafına doğru ilerliyor. "Tıpkı senin gibi," ellerini adanın üzerine uzatıyor, "işimde iyiyim."

"Bunu görebiliyorum." Koyduğu ocağa bakıyorum. Dört gözü, yanında bir ızgarası ve iki gözü daha var. "Yemek yapmayı seviyorsun." Altında iki fırın kapağı olan aşçı ocağını gösteriyorum.

"Pek sayılmaz." Tezgâha tutunmak için ellerini iki yana açıyor. "Ama burası benim sonsuza dek yaşayacağım evim olabilir" -omuz silkiyor- "o yüzden ihtiyacım olanı şimdi alayım da iki yıl sonra değiştirmek zorunda kalmayayım."

"Sonsuza dek eviniz," diye tekrarlıyorum. "Ne kadardır şehirdesin, iki hafta mı?"

"Buraya taşınmadan önce olmak istediğim yerin burası olduğunu biliyordum sayılır," diyor. "Bu hafta sonu eve gittin."

"Ailemi ziyarete gittim," diye düzeltiyorum onu. "Onlara hâlâ hayatta ve iyi olduğumu göstermeye gittim." Adanın kendi tarafımda duruyorum. "Yeğenlerimle vakit geçirdim."

"Eğlendiniz mi?" Parmağıyla adanın tepesine vurduğunu görebiliyorum.

"Yanımda biri olsaydı daha çok eğlenirdim" -arkamdaki iki kapılı, paslanmaz çelik buzdolabına bakıyorum- "yatağında."

"Sorun ne Caleb? Yatağını ısıtacak liseli kız arkadaşların yok mu?" Kelimeleri söylüyor ve onu rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye çalışıyor, ama yüzünde rahatsız olduğunu görebiliyorum.

"Kız arkadaş biraz abartılı ama cevabım hayır." Gözlerinin içine bakıyorum. "Lisede ve üniversite boyunca bir kızla çıktım," diyorum, "ama o artık evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordu." Yeri işaret ediyorum. "Sanırım onda bunu göremedim ve ayrıldık."

"Ayrıldık mı?" Başını yana eğiyor. "Yoksa sen ona bağlanamadığın için mi seni terk etti?" Yüzündeki sırtışı görüyorum. "Bağlanmaktan korktuğun için mi? Bu kırmızı bir bayrak."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bağlanmaktan korkmuyorum ve bilmen gerekiyorsa, ondan ayrıldım ama iyi şartlarda ayrıldık." Bu kadarla bitiriyorum, yapmak istediğim son şey eski sevgilimi ve buraya taşınmamın gerçek nedenlerinden birini tartışmak.

"Sana inanmıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Kimsenin eski sevgilisiyle arası iyi olmaz."

"Lilah ile iyi arkadaşız." Yüzümü kaplayan sırtışa engel olamıyorum. "Yanıldığını kanıtladığım zamanları seviyorum."

"İşte bu yüzden seninle çıkamam." Kalbim sıkışıyor. "Kız kuralı." Bana gözlerini deviriyor ve o kadar da ciddi olmadığını görebiliyorum, en azından öyle olmadığını umuyorum. "İçecek bir şey ister misin?"

"Kalmamı mı istiyorsun?" Beni geçip buzdolabına doğru yürümesini izliyorum.

"Sana git dersem gidecek misin?" diye soruyor omzunun üstünden, gözlerinde bir parıltıyla ve benimle dalga geçtiğini anlayabiliyorum.

"Yani, eğer istersen." Onu izlemek için dönüyorum, tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Doğruca buraya geldim."

"Doğruca buraya mı geldin?" Buzdolabını açıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor.

"Yani kasaba sınırlarını geçtikten sonra doğruca buraya gelmedim. Theo'yu bıraktım. Sanırım onu kamyondan atmadan önce yatıp yuvarlanmasını söyledim ve doğruca buraya geldim." Ağzı açıldı. "Çok daha erken gelebilirdim ama ailem aile kahvaltısı yapmak istedi, ben de onlara vermek zorunda kaldım."

"Henüz alışveriş yapacak vaktim olmadığı için fazla bir şeyim yok" -sesi bir dakika öncesine göre daha yumuşak- "o yüzden sadece birkaç şişe biram ve bir şişe kırmızı şarabım var."

"Ben bir bira alayım," diyorum, o da başını sallayıp birayı alıyor ve benim için kapağını kapatıyor.

"Bir bardak ister misin?" Başımı sallıyorum ve birayı ondan almak için uzanıyorum.

"Yemek yedin mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Bu sabah kahve içtim," diye itiraf ediyor, "ama sonra..." Sözüünü kesiyor. "Aç mısın?" diyerek konuyu değiştiriyor ve ben de bu oyunu oynamasına izin veriyorum. Şimdilik.

"Yemek yiyebilirim," diyorum ona, "ama kendim için endişelenmiyorum." Biramdan bir yudum alıyorum. "Ben senin için endişeleniyorum. Ne yemek istersin, bebeğim?"

"Ne olursa olsun, pişirmek istiyorum. Lilah'nın evine gitmediğim sürece iki haftadır ev yemeği yemedim. Dün bile kızların hepsi buradayken pizza yedik."

"Birlikte yemek yapabiliriz."

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Parmağıyla beni işaret ediyor.

"Tek başıma yaşıyorum ve yemek yemeyi seviyorum, yani bir nevi zorundayım, bilirsiniz. Yemek programlarını izliyorum, yani aslında bir şefim." Bira şişesini yanımdaki tezgâha bırakıp buzdolabına doğru ilerliyorum. "Ayrıca kendi kıyafetlerimi ve bazen yıkıyorum"- omzumun üzerinden ona bakıyorum

-"Bazen yatağı ben yaparım."

"Mükemmel olmadığını biliyordum." Başını sallıyor, tezgâha doğru yürüyor ve biramı alıp dudaklarına götürüyor. "Kim her gün yatağını toplamaz ki?"

Buzdolabına bakarak, "Daha yeni yeni alışıyorum," diyorum. "Patates ve biraz mısırla limonlu tavuğa ne dersin?"

"Limonlu tavuk yapabiliyor musun?" Kaşları havaya kalktı. "Eğer bunu yapabilirsen, söz veriyorum yatağını toplamadığın için sana bir şey söylemeyeceğim."

"Nasıl yani, yatağıma gireceksen" diyorum, raftan tavuk göğsünü alıp, "Yatağı ben yaparım bebeğim." Tezgâha doğru yürüyorum ve malzemeleri oraya yerleştiriyorum. "Şimdi soru şu: Ne zaman yatağımda olacaksın?" O inerken ona göz kırpiyorum, çekmeceleri açıp tokmak aramaya başlamadan önce ellerimi yıkamak için dönüyorum. "Bana gününü anlatsana."

"Yemek yapmana yardım edeyim mi?" diye soruyor, bira şişesini yere bırakarak. "Patatesleri ben yaparım."

"Tamam." Tokmağı yere bırakıp üç küçük kase alıyorum. Tabaklarının çoğunu hazırladığını görüyorum. Çekmecelerin bazıları boş ve sadece bir avuç tencere ve tavası var.

"Eşyalar her yerde," diye mırıldanıyor kendi kendine bir şeyler bulmaya çalışırken.

"İçerken bavulları boşaltırsan böyle olur." Tavuğu ortadan ikiye böldüm.

"Sana söylemiştim diyenleri kimse sevmez Caleb." Patatesleri önce ikiye sonra da dörde bölerken yanıma geliyor.

Kilere gitmeden önce ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürürken, "Kime sorduğuna bağlı," diye şaka yapıyorum. "Bütün gün yatakta yatıp beni mi düşündün?"

"Evet." "Bütün gün yatakta yattım, ne zaman geleceğini merak ettim. Dakikaları ve saatleri sayıyordum." Unu ve ekmek kırıntılarını alırken gülmekten kendimi alamıyorum. "Düşündüm de"-Kollarımda malzemelerle kilerden çıkıyorum ve onu bıçağını kesme tahtasının üzerine koymuş bana bakarken buluyorum

-"Sensiz bir günü nasıl atlattım bilmiyorum."

"Bunu bilmek güzel." Eşyaları yere bıraktım ve sonra eğilip boynunu öptüm. "Beni özlemenin dışında ne yaptın?"

"Bir e-posta aldım." Patateslerine geri dönüyor ve ben de ona bakıp bekliyorum. "Bu yüzden bütün gün hiçbir şey yemedim," diyor, sesi temkinli. "İki kuzenim olduğunu öğrendim."

"Gerçekten mi?" Ona bakıyorum.

"Yani birinci dereceden kuzenler gibi olağanüstü bir şey değil. Ama dördüncü kuzenler" -yüzünde bir gülümseme beliriyor- "ben de onların soy ağacını oluşturmaya başladım" diyor. Yaptığım işi bırakıp ona bakıyorum.

"Nasıl?"

"Bu uzun bir süreç. Büyük-büyük-büyük-büyükannemin oğlu John'u doğurduğunda on üç yaşında olduğunu ve üç yıl sonra evlendiğini öğrendim. Şimdi, bu tabii ki yanlış olabilir çünkü on sekiz on üçte kim gerçekten takip ediyordu?" Şu anda paylaştığımız biradan bir yudum alıyor. Hikâyesine devam ederken sesi hareketleniyor. "Ben de düşündüm ki, 'oh, bu kolay, değil mi? Sadece bir çocukları vardı. Yanlış, John tohumlarını yaymayı ve ilçeyi doldurmayı seviyordu çünkü tahmin edin ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"On iki çocuğu vardı." Gözleri büyüyerek bana baktı. "On iki." Sesi daha da yükseliyor. "Oğlu William Şubat ayında, kızı ise Mart ayında doğdu. Bu çok garip çünkü

İkisinin de annesi aynı, bu yüzden birisi kötü bir gün geçiriyorsa tarihlerde yine hatalar olabilir. Ya da Pazartesi günü işe gittiğinizde Pazartesi olduğunu unutur ve bir önceki Cuma gününün tarihini yazmaya devam edersiniz. Bu 'deftere yazalım' olayı ne kadar doğru bilmiyorum ama elimdeki tek şey bu."

Bu son sözüne gülüyorum ama bulduğu her şey çok ilgimi çekiyor. "Bu inanılmaz," diyorum ve omzunu silkiyor.

"Yemekten sonra sana beyaz tahtayı göstereceğim."

"Odadaki beyaz tahta mı?" diye soruyorum. Tavuğu önce yumurtaya, sonra una, sonra tekrar yumurtaya, sonra da galeta ununa batırıp kızartma kabına koyarken gözlerini deviriyor.

"Sen yukarı çıkıp bakarken ben burada mutfakta kalacağım." "Beni yatak odanda yalnız mı bırakacaksın?" Tavayı almak için döndüm. "Burnumu sokabilirim." Ona yaklaşıyorum, göğsünün birkaç dakika öncesine göre daha hızlı inip kalktığını görüyorum. Gözleri önündeki patateslere bakıyor, bana dikkat etmemeye çalışıyor. Ama ben görebiliyorum Ne kadar etkilendiğini. "Mor bir şey bulmaya bile çalışabilirim."

BÖLÜM 19

Sierra

"Beni yatak odanda yalnız mı bırakacaksın?" Benden uzaklaşıyor ve ben
Y onu izlemek istiyorum, ama kendimi neye odaklanmaya zorluyorum

Önümde yapıyorum. "Burnumu sokabilirim." Bana yaklaşıyor, ön tarafı yanıma çok yaklaşıyor ve artık duyularımı dolduran kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kesilmeyi bekleyen patateslerin olduğu kesme tahtasına bakıyorum ama onun bir dokunuşuyla her şeyi unutacağımı biliyorum. "Mor bir şeyler bulmaya bile çalışabilirim."

Ona bakıyorum, gözleri benimle şakalaşmaktan ısıldıyor. "Onu attım," diye yalan söylüyorum.

"Yalan söylüyorsun." Başını yana eğiyor ve arkasını dönmeden önce dudaklarımı usulca öpüyor. "Yalan söylediğinde, yalanı söyledikten sonra nefesini tutarsın."

Nefesimi tutuyorum, "Tutmuyorum." Ocağa doğru yürüyüp yağı aramadan önce tavayı üzerine koyarken yüzümü ona dönüyorum. Yağı bulup tavanın yanına koyduktan sonra tekrar yanıma geliyor ve benimle burun buruna duruyor.

"Benimle bir randevuya çıkmak ister misin?" diye soruyor. Kalbim göğsümde yükseliyor, "Evet!" diye bağıyor.

"Hayır," diye reddediyorum ve burnumdan ağır bir nefes alıyorum. "Gör-"

"Cumartesi," diye bastırıyor ve başımı sallıyorum.

"Daha beş saniye önce seninle çıkmayacağımı söyledim."

"Evet, ama yalan söylüyordun." Ocağa doğru yürürken gözlerimi deviriyorum ve ona cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü yalan söylüyordum.

Patatesleri yapmayı bitiriyorum ve fritözü çıkarmak için kilere gidiyorum. O ocakta tavukla uğraşırken patatesleri baharatlıyorum, fritözü çalıştırdığımda birayı alıyorum ve işim bitiyor. Onu tavukla uğraşırken izliyorum. "Güzel kokuyor," diyor aptal ağzım, ben durduramadan.

"Tadına bakana kadar bekle." Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde bir sırıtma. Tekrar tavaya baktığını hissedene kadar yan tarafa bakıyorum. Geri dönüp kışını izliyorum ve kendimi elimle kavrayıp tırnaklarımı geçirirken görebiliyorum. "Şu anda ne düşünüyorsun?" Sözleri düşüncelerimi bölüyor ve başımı sallıyorum. "Her neyse, yanakların pembeleşti."

"Sana nasıl yemek yaptırabileceğimi ve yemekten önce seni nasıl kovabileceğimi düşünüyordum." Gülüyor. "Sadece kafamda farklı senaryoları gözden geçiriyordum." Şişeyi ağzıma götürüyorum ki bu yalanı söyler söylemez nefes almayı bıraktığımı görmesin.

O limonlu tavuk pişirirken ben mutfakta dolaşıp adaya iki tabak yerleştiriyorum. Ben limonlu tereyağı soslu tavuğu keserken yan yana oturuyoruz. Dilime değdiği anda uzanıp ön kolunu tutuyorum ve inliyorum. Limonun ekşiliği ile tereyağının zenginliği inanılmaz. "Bu gerçekten çok iyi." Tavuğu kontrol ederken ona sırtıyorum.

"Bundan sonra yapacağımız sevişme seansı kadar iyi değil." Tavuğuna geri dönmeden önce eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Beyaz tahtanızı gördükten sonra." Dik oturuyor. "Bekle, bu 'yatak odama gelmeni ve benimle sevişmeni istiyorum'un şifresi miydi?"

Çatalımı yere attım. "Nereden bildin?" Taburemi adadan uzağa itiyorum. "Yukarı çıkıp üzerime çıkman için hazırlanayım mı?" Kelimeleri söylediğim anda yüzü buruşuyor.

"Bir daha asla bana bin deme" -başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor
-"Sırt üstü yatıp sikimi senin için kaldırmadığım sürece, o zaman üzerine çıkabilirsin."

Sözleri beni rahatsız ediyormuş gibi yapmak için derin bir nefes alıyorum, ama yemin ederim vajinam onu yatakta çıplak ve sikini tutarken düşünerek kasılıyor. Görüntüler kafamın içinde bir film gibi dönüp duruyor. Ona bakmamak için çatalımı elime alıyorum, yanaklarımın gerçekten pembeleştiğini görmesinden korkuyorum çünkü kafamda görebildiğim tek şey onun çıplak hali. "Demek ev ziyaretine gittin?" Konuyu değiştirmek için şarap kadehimi alıp ağzıma götürerek soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Aileme hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğumu göstermeye gittim."

Gülüyorum. "Peki neden taşındınız?"

Bana doğru bakıyor. "Um."

"Bu çok mu derin bir soru?" Onu itiyorum. "Tamam, yavaştan başlayalım. Eski sevgilinle gerçekten ne oldu? Bana daha önce anlattığın hikayenin sadece şekerle kaplanmış olduğunu biliyorum, bu yüzden bana gerçek nedeni söyle." Ona soruyorum ve bana cevap vermiyor ve nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım, bu yüzden mi buraya taşındın? Onu en iyi arkadaşınla mı buldun?" Elimi koluna koyuyorum. "Senin değil de onun olduğunu mu söyledi?"

Gülüyor. "Hayır, gerçekten öyle bir şey değildi." Bunu söylediği anda midem sıkışıyor. "Biz lise aşıklarıydık."

"Ayy," diyorum, "ve sonra seni terk etti." Ters ters bakıyor. "Tamam, tamam, iyi, bana hikayeyi anlat."

"Anlatacak pek bir şey yok. Futbol takımının kaptanıydım."

Nefesim kesildi. "Futbol mu oynadın?"

Başını salladı. "Oynadım. Burs falan kazandım." Çok önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyor ama sesindeki bir şey kalbimin tellerini titretiyor.

"İmkânı yok mu?" Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Evet."

"İyi miydin?"

Gülüyor. "Olmayana kadar iyiydim ve işler böyle yürüyor." Sesi yumuşuyor. "Eve döndüm ve sanırım yerleştiğimi söyleyebilirsin." Bana bakıyor. "Ya da en azından Amber bana sürekli bunu söylüyordu."

"Peki sence öyle mi yaptın?" Tabağıma bakıp yemeğin etrafında dolanarak ona soruyorum. Bilmek istediğimden pek emin değilim.

"Gerçekten bilmiyorum. Futbol oynayamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım, hayalim olduğundan değil ama en azından profesyonellere girebileceğimi düşünmüştüm. Sonra evdeydim ve işletme diplomam vardı ve babam ona yardım etmemi söyledi. Onun yerine geçmeye çalışmamı. Belki de sonum hep böyle olacaktı. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz. Ama sonunda yapacağım şeyin bu olduğu gerçeğine karar verdiğinde, evlenmek konusunda ısrar etmeye başladı. Muhtemelen aslında evlenmek bile istemiyordu; sadece tüm kız kardeşlerinin izinden gidiyordu. Ben"-omuz silkiyor-"onunla sonsuza kadar birlikte olamayacağımı ve sadece bir kez evleneceğimi biliyordum. Bu yüzden."

Onun için üzüldüğümü belli etmemeye çalışarak boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hey, en azından bir yedek planın vardı."

"Yedek planım olduğundan emin değilim," diye itiraf ediyor arkasına yaslanarak, "ama ona uydum."

"Peki buraya nasıl geldin?"

"Bayan Maddie aradı. Telefona cevap verdim, buraya geldim ve bilmiyorum. Kendi kişiliğimi hissettim." Bana bakıyor. "Babanızın yerine geçtiğinizde ve insanlar sizi sürekli onunla kıyasladığında bu dünyadaki en iyi duygu değil. O en iyisi. Ama."

"Anlıyorum." Şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Peki," diyor, "ya sen? Evde seni bekleyen bir erkek arkadaşın yok mu?"

Homurdanıyorum. "Hayır. Evde beni bekleyen tek şey sevgi dolu iki ebeveyn." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sesimi alçaltıyorum. "Kendimi gerçekten suçlu hissediyorum."

"Ne için?" diye soruyor ve ilk kez bunu ona, benden başka birine itiraf ediyorum.

"Beni seven ve benim için ölebilecek iki harika ebeveynim var." Yutkunuyorum, konuşmanın bu noktaya varacağını düşünmemiştim. "Ve ben burada beni bir kutuya atıp giden iki insanı arıyorum." Şaka yapmak için ona gülümsemeye çalışıyorum ama eli kalkıp yüzümü tutuyor.

"Görünüşe göre ikimiz de buraya bir şey aramaya gelmişiz." Eğiliyor ve dudaklarımı usulca öpüyor.

"Senin haftan nasıl geçiyor?" Su bardağına uzanıyor, bir yudum alıyor ve konuyu değiştiriyor.

"Kesinlikle bitirmem gereken bir müşterim var. Hareket halindeyken onu bir kez ittim bile." Kendi tavuk parçamı kestim. "Sonra şerifin karakoluna gitmek istiyorum." Bana doğru baktı.

"Ne için?"

"Dosyalarını benimle paylaşıp paylaşmayacaklarını öğrenmek istiyorum."

"Bebeğim," diyor usulca, "bu yirmi beş yıllık bir faili meçhul. Dosyanın onlarda olduğunu bile sanmıyorum."

"Peki, öğreneceğim." Ona bakıyorum. "Tamam, iyi, seninle geleceğim."

"Ne?" diye sordum. "Neden?" diye.

"Çünkü istiyorum," diyor tavuğunu bitirirken. "Sadece ne zaman gideceğini söyle."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben de şerife gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, duyduğuma göre-"

"Kasaba dedikodusu demek istiyorsun." Son lokmamı da bitirdim.

"Adına ne dersen de. Oraya tek başına gitmiyorsun ve eğer gittiğini öğrenirsem seni dizlerimin üzerine yatırırım" -soluk soluğa kalıyorum- "hem de iyi anlamda değil."

"Bunu bana az önce söylemedin," diye suçluyorum onu, şok olmuş bir halde.

Adadan uzaklaşıyor. "Oh, söyledim bebeğim." Tabağını kapıyor. "Şimdi bunları temizlemeliyiz ve sonra seni yukarı çıkarmalıyım" -tabağını büyük derin lavaboya koyuyor- "ve beyaz tahtanıza bakmalısınız." Bunu söylerken tırnak işareti kullanıyor. "Sonra seninle öpüşeceğim. Sonra eve gitmem gerek. Yarın ahır projesine başlıyoruz, o yüzden erkenden orada olmalıyım. Emmett başıma bela olacak." Tam bir şey söyleyecektim ki elini kaldırdı. "Lilah'la çıktığımdan bir kez daha bahsedersen..."

"Sadece söylüyorum, belki o da senin onunla çıkmandan hoşlanmamıştır." Kendi tabağımı aldım.

"Onu bir kez öptüm." Bu düşünce ense mi ısıtıyor.

"Biliyorum." Tabağımı lavaboya, onunkinin üstüne koyuyorum. Bir adım öne çıkıyor ve eli kalçamı kavırıyor. "Ayrıca, onu iki kez öptün."

"Ve bizim öpüşmelerimize hiç benzemiyordu." Beni kendine doğru çekti. "Seninleyken seni öpüyorum ve asla durmak istemiyorum. Odaya giriyorum, seni görüyorum ve düşünebildiğim tek şey, *seni ne zaman* öpebileceğim? Kahretsin, sana bakıyorum ve tek istediğim senin yanında olmak." Midemden bir şekilde yukarı çıkan yumruyu yutuyorum. "Bir dahaki sefere kendini Lilah ile kıyasladığında bunu bir düşün."

"Kendimi Lilah'la kıyaslamıyorum," diye savunuyorum kendimi.

"İyi, karşılaştırmamalısın çünkü her seferinde sen kazanırsın." Başını eğiyor ve beni öpüyor. Yumuşak bir öpücük olacağını düşünüyorum ve öyle de başlıyor. Sonra dili ağzından çıkıp dudaklarıma değiyor ve ağzım hemen onun için açılıyor. Bedenim onunkinin içinde erirken dili benimkiyle yuvarlanıyor. "Eğer benden uzaklaşmazsan, bu mutfakı temizlemeyi unutacağım."

"Bunu yaparsak kızar mıyım bilmiyorum." Kollarımı boynuna doladım.

"Bebeğim, bu mutfak daha yeni aldın. Temizlemek yirmi dakikanı alır." Etrafına bakıyor. "İstersen beni izleyebilir ve sana dilimle yapacağım şeyleri düşünebilirsin."

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye inliyorum. "Ya sen gittikten sonra kalkıp ortalığı temizlersem?"

"Gideceğimi kim söyledi? Belki de fikrimi değiştirdim ve kalıyorum." Bu sözleri söylediğinde yutkunuyorum. "Seni düzgün bir randevuya götürene kadar seks yapmayacağız, ama bu yatıya kalamayacağım anlamına gelmiyor."

"Seninle bir randevuya çıkacağımı kim söyledi?"

"Bebeğim," der yumuşak bir sesle, "Cumartesi gecesi süslenip püsleneceksin. Seni akşam yemeğine çıkaracağım. Sana şarap içirip yemek yedireceğim ve sonra"-sesi alçalıyor-"sonra seni eve getireceğim ve canına okuyacağım."

"Peki." Gülümsememeye çalışıyorum. "Eğer böyle söylersen, seninle çıkarım." Gülüyor. "Güzel. Şimdi, mutfak temizlememe izin verecek misin?"

"Ugh." Ondan uzaklaşıyorum. "Bana tutunan sendin, tam tersi değil."

"Bana hep küstahlık ediyorsun." Başını sallıyor, ocağa doğru yürüyor ve tencereyi kapıyor. "Ağzını doldurmanın yollarını düşünmek zorunda kalabilirim."

"Caleb," diye adını söyleyip ayağımı yere vuruyorum, "mutfak çıplak mı temizlememi istiyorsun?"

"Hayır," diye karşılık veriyor ve ben hakarete uğramış gibi bir adım geri çekiliyorum, "bu lanet evde hiç perden yok ve gece vakti ve ışıklar açık. Herkes içeriye görebiliyor. Perde sipariş et, sonra da çıplak yaparsın. Bir ricam olacak, çıplak ve eğilerek yapmanı istiyorum. Kıçın ya da yüzün bana dönük olsun, ikisi de bana uyar." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Ağzımı açıyorum, kapatıyorum ve sonra tekrar açıyorum. Yapabildiğim tek şey dönüp ondan uzaklaşmak oluyor. "On dakikaya kalkıyorum!" diye bağılıyor mutfaktan ve ben başımı sallıyorum,

Kapıyı çarpıp onu dışarıda bırakabilir miyim diye düşünüyorum. Sonra onunla sevişmeyi bir şeyi kanıtlamaktan daha çok istediğimi anlıyorum.

Ellerimi yıkarken, on dakika sonra botlarını çıkarmış, başı öne eğik ve ensesini ovuşturarak yanıma geliyor. "Hey," diyor, yanımdan geçip dolabıma doğru yürüyor.

Onu takip ediyorum ve elleri kalçalarında onu izliyorum. "İstersen hafta içi biraz araştırma yapabiliriz." Bana doğru bakıyor.

"Bunu yapar mısın?"

"Bir, seninle vakit geçireceğim, o yüzden her şeyi yaparım, iki, bu işe yatırım yaptım, o yüzden evet, yaparım."

"Tamam, iyi, seninle öpüşeceğim," diye şaka yapıyorum ama bana doğru geliyor, kolunu belime doluyor ve beni ayağımdan kaldırıp yatağıma geri götürüyor. O ağzıma saldırırken ikimiz de yan yatıyoruz.

Gecenin çoğunu öpüşerek geçirdik. Kahretsin, öpücükleri, tüm sorunlarımı ya da en azından bir kısmını çözebileceğinden oldukça eminim. Saat on birde kalkıyor. "Ben eve gidiyorum." Yatakta doğruldum. Beni okşarken gömleğim yarıya kadar yukarıdaydı, en fazla beni okşamıştı. İkimiz de birbirimizi soymak için o çizgiyi geçmedik. "Kapıyı arkamdan kapatacağım." Bana baktı. "Ve seni sabah ararım."

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde "Tamam," diye cevap veriyorum. Yatak odasının kapısına doğru yürümesini, botlarını alıp giymesini ve ön kapı kapanmadan önce yumuşak bir el sallayarak dışarı çıkmasını izliyorum. Yatağa yığılıyorum, her tarafımı kokluyor ve geri gelip geceyi geçirmesini istiyorum.

Tam bunu yapmayı düşünürken telefon çalıyor ve arayanın o olduğunu görünce aceleyle masama gidip telefonu alıyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma götürerek.

"Hey, bebeğim, beni özledin mi?" diye soruyor, sesi yumuşak ve içimi ürpertiyor.

"Hayır." Yatağa doğru yürüyorum ve bacağımı katlayıp kenarına oturuyorum.

"Ben seni özledim."

"Bu yüzden mi arıyordun?" Yatağa uzanıyorum.

"Hayır, harika bir gece için teşekkür etmek için aradım ve yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yarın görüşecek miyiz?" Beni göremeyeceğini bildiğim için gülümsüyorum.

Yan dönüp pencereden dışarı bakıyorum. "O tatlı kışına bahse girerim ki yarın beni göreceksin."

Elimde olmadan sessizce gülüyorum. "Bunu göreceğiz," diyorum telefonu kapatmadan önce ve mesajı geldiğinde kahkahayı patlatıyorum.

Göreceğiz bakalım.

BÖLÜM 20

Caleb

I ön kapıya doğru koşar ve içeri girer. Çekiç ve matkap sesleri boş odaları dolduruyor. Theo kafasını kaldırıp oturma odasında ne işi var? "Burada ne halt ediyorsun?"

"Patronla böyle mi konuşulur?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. Burada çalışmayalı üç gün oldu. Burada olmadığımdayan değil. Hayır, her gece onunla yemek yapmak ve sonra da yatağında sevişmek için buradaydım. Ta ki kendimi ondan uzaklaştıranaya ve ilk randevumuza çıkmadan önce onunla sevişmeyi unutmadan önce kendimi eve gitmeye zorlayanaya kadar. Her gece bu kuralı koyduğum için kendi kışımaya tekmeyi basmak istiyorum. Ama oraya bir kez girdiğimde, buna pek çok farklı şekilde değeyeğini biliyorum.

"Patronun bir ahırdaya olması gereken zaman, çatının birini öldürmeden çıktığından emin olmaktır." Çivi tabancasını rafın ucuna götürür ve raf boyunca vurmaya başlar. Şöminenin montajını bitirirken silahtan çıkan tıslama, botlarının çıkardığı sesi bastırıyor. "Çatı kapalı," diye onaylıyorum ona, "ve herkes tek parçaya halinde." Ona bakıyorum

Sierra'nın ilk seferinde bahsettiği gömme dolapları bitirmek üzere olduğunu görünce odaya baktım. Yan taraftaki adamımla temasa geçtim ve ona ölçüler ve duvarın bir resmiyle ne istediğime dair kısa bir fikir verdim,

ve gerisini o yaptı. Umarım sonunda gördüğünde beğenir, çünkü ona sürpriz yapıyorum.

"Yani gelip iş sahalarından birini ziyaret etmeye mi karar verdin, yoksa başka bir şey için mi geldin?" diye soruyor, kaşları havaya kalkıyor.

"Sierra'yı dışarı çıkaracağım," diyorum ve o da kıkırdıyor. "Bu iyi görünüyor." Yaptığı şeye doğru çenemi salladım. "Sence bu haftaya kadar biter mi?"

"Muhtemelen." Yaptığı işe bir göz atıyor. "Zaten planladığım da buydu. Yarın yatak odalarına başlıyoruz, umarım zamanlamayı doğru yapmışımdır."

"Tamam, kulağa hoş geliyor," diye onaylıyorum, merdivenlere doğru bakarak. "Ben-"

"Evet, evet, defol git buradan. Bazılarımız gerçekten çalışmak zorunda ve sadece rol yapmıyor," diyor kıkırdayarak ve işine geri dönüyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve kapısını kapalı buluyorum. Kapıyı açmadan önce bir kez tıklatıyorum ve kafamı içeri uzatıp onu masasında otururken görüyorum. Beyaz sandalyesinde bana doğru dönüyor, yüzü kocaman bir gülümsemeye doluyor.

"Bu işi tek başıma yapmama gerçekten izin vermeyeceksin." Bir bacağını diğerinin üzerine atıp dirseklerini kol dayanaklarına yerleştiriyor. Başını yana eğiyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Oraya yalnız gitmene gerçekten izin vermeyeceğim," diyerek onu onayladım. "Çok güzel görünüyorsun." Gülümsemeden önce ona ne düşündüğümü söyledim. "Şimdi, hazır mısın?"

"Evet." Ayağa kalkıyor ve dar siyah bir kot pantolon ile önü kıvrık ama yanlardan taşan yanık turuncu uzun kollu bir kazak giydiğini görüyorum. "Ben hazırım."

"Bir şey mi unuttun?" Yataktan çantasını alıp bana doğru yürüdüğünde ona soruyorum.

"Ceket alayım mı?" diye soruyor, ben de sırtıyorum. Pencereye bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Dışarısı güzel gibi görünüyor. Güneş aldatıcı mı?"

"Bana bir merhaba öpücüğü vermeyi unuttun," diyorum ve başımı yana eğip onu öpüyorum. Bir elim çenesini kavlıyor, diğer elim ise onu kendime yaklaştırmak için etrafını sarıyor.

Ağzını bırakmadan önce dilimi ağzına sokuyorum. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu şimdi bir şey mi?" diye soruyor, elimi belinden çekip eline koymadan önce dudaklarımdaki parlaticıyı siliyor ve odasından çıkmak için dönüyorum.

Oturma odasının önünden geçerken merdivenlerden el ele iniyoruz. "Biz çıkıyoruz," diyorum Theo'ya, onu kapıdan çıkarırken bana başını sallamakla yetiniyor. Onu kamyonetime götürüp kapıyı açıyorum.

Kamyonete binerken bana "Randevumuzda böyle bir şey mi bekliyorsun?" diye soruyor. "Bütün bu centilmenlik olayı?"

"Ben her zaman bir centilmenim," diye hatırlatıyorum ona.

"Pek sayılmaz," diye karşılık veriyor ve ben ellerimi kalçalarımaya koyarak soluk soluğa kalıyorum, "dün bütün işi bana yaptırdın."

"Üzerime atladın ve beni domalttın. Aletim pantolonumun içinde patlayacak sandım." Onu işaret ediyorum. "Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun?"

"Pantolonumu çıkarmama izin verseydin böyle olmazdı." Kapı koluna uzanıyor ve kapıyı yüzüme çarpıyor.

Başımı iki yana sallayıp gökyüzüne bakıyorum, sonra etrafta dolaşıp kamyonete biniyorum. "Ayrıca, bil bakalım bugün kim bir maç daha yaptı?" Ona bakıyorum. "İkinci bir kuzenim ve o da genç, yani muhtemelen e-postası vardır, dördüncü kuzenimin aksine onun çocukları muhtemelen onun için yapmıştır."

"Dua edelim," diyorum ona. Son iki gün içinde yaptığımız bir başka şey de John'un on iki çocuğunun hepsini elemek oldu. Tüm nüfus kayıtlarını ve ardından evlilik belgelerini kontrol etmek kesinlikle harika. Ayrıca pes etti ve ona yardım edip edemeyeceklerini görmek için bir soybilimci tuttu.

Şerifin karakoluna yanaşıyoruz ve iniyorum, kamyonun etrafında dönüyorum ve onun kamyonun kapısını çarptığını görüyorum. "İyi misin?" Her iki elini de sanki bir şey fırlatıp atmaya çalışıyormuş gibi salladığını gördüğümde ona soruyorum.

"Evet ya da hayır. Bilmiyorum" "-derin bir nefes alıyor, ellerini kot pantolonunun önüne siliyor- "hadi içeri girelim ve şu işi bitirelim."

"Ya da gideriz ve bu hiç olmamış gibi davranırız?" Ona arkasını dönmesi için bir şans veriyorum ama o sadece başını sallıyor, ben de elimi onunkinin içine sokuyorum ve o elini çekmiyor, ben de boştaki elimle cam kapıyı açmadan önce dudaklarıma götürüyorum, o içeri girerken kapıyı üstten açık tutuyorum.

Resepsiyon görevlisinin iki yanında kapılar bulunan odanın ortasındaki masaya doğru yürüyoruz. "Merhaba," diye neşeyle selamlıyor Sierra onu ve ben de elini daha sıkı tutuyorum. "Yirmi beş yıl önceki bir dava hakkında konuşabileceğim biri olup olmadığını merak ediyordum."

"Belki sizin için birini bulabilirim." Resepsiyonist elindeki telefonu almak için dönüyor ve sallanmaya bırakıyor. "Ne tür bir vaka olduğunu biliyor musunuz?" "Yangında terk edilmiş bir çocuk olabilir. İstasyon." Gözlerinde bir şeylerin kıpırdadığını görüyorum ama sonra hemen saklıyor, bize başını sallayıp başka tarafa bakıyor.

"Şerif Hadley," diyor telefona, "burada yirmi beş yıl önceki bir Jane Doe davasıyla ilgili biri var." Tekrar Sierra ve bana baktı. Sierra ayaklarına bakıyor ve ben de onun başparmağını benimkiyle ovuyorum. "Hemen gelecek," dedi bize.

Birkaç saniye sonra kahverengi bir kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, silahı yanında kılıfında Şerif dışarı çıkıyor. Başında krem rengi bir kovboy şapkası, boncuk gözleri bize dikilmiş. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi hırçındı ve topluma yardım etmekle ilgili hiçbir çağrışım yapmıyordu.

"Benim adım Sierra," diye söze başlıyor, elimi bırakıp şerife uzatıyor, şerif elini tutmadan önce bir anlığına ona bakıyor ve şimdiden ondan hoşlanmıyorum. "Size bu dava hakkında bir şey sormak istiyorum," diyerek çantasını açtı ve gazete kupürünü çıkarıp

Ona. Dosyayı ondan alır ve tekrar ona bakmadan önce okur. "Bu benim ve okuyabileceğim bir dava dosyası olup olmadığını merak ediyordum."

"Yok," diyerek kâğıdı ona geri verdi ve arkasını dönüp ofisine gitmek üzereydi.

"Dava dosyası olmadığını nereden biliyorsun?" Ona soruyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. "Şimdiye kadar sahip olduğun her dava dosyasını biliyor musun?" Sadece ona bakmasını izliyorum. "Nasıl dava dosyası olmaz?" Şaşkınlıkla soruyorum, "Bir çocuk kutuya bırakılmıştı."

"Bu vakayı çok iyi hatırlıyorum. Çocuk bir kutunun içinde *zarar görmeden* bırakılmıştı." Boncuk gözleri benimkilere bakıyor.

"Zarar görmemişti çünkü ağladığını duymuşlardı ama hava soğuktu." Kendisine cevap verilmesinden hoşlanmadığını görebiliyorsunuz.

"Bak" -iç geçirdi ve sonra sesi alçalıp kısıldı- "yapmamız gerekeni yaptık, seni sağlık kontrolü için hastaneye götürdük ve sonra Çocuk Koruma Hizmetlerini aradık. Soruşturma yapmaya gerek yoktu."

"Yani kimse hastanelere birinin çocuk doğurup doğurmadığını ve sonra da çocuğunu öylece bırakıp bırakmadığını sormadı mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla, evde doğum yapmış ve sonra seni oraya atmış olabilirler." Ses tonu gergin.

"O atılmadı," diye araya giriyorum ve kaşları kalkıyor. "Yani temelde, o ölmediği sürece, bir soruşturma yapmıyordun." Başımı salladım ve Sierra'nın elini tuttum. "Pekâlâ, bu sorularınızı cevaplıyor. Hiçbir şey için teşekkürler." Resepsiyon görevlisine dönüp başımı salladım ve arkamda onunla birlikte dışarı çıktım.

"İşte bu yüzden benimle gelmeni istemedim." Elini benimkinden çekti.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bana karşı korumacı davrandın ve buna ihtiyacım yoktu." Başını sallıyor ve makaleyi çantasına yerleştiriyor.

"Çok haklısın, sana karşı korumacı davranacaktım. O adam tam bir aptaldı ve senin tek bir soruna bile cevap vermeyecekti."

"Bunu bilmiyorsun," diyor usulca.

"Bebeğim," diye yatıştırıyorum onu kollarıma çekerek, "senin hiçbir soruna cevap vermeyecekti."

"Beni kimin terk ettiğini bulmaya bile çalışmadı." Başını göğsüme yaslıyor ve kollarını belime doluyor. "Sanki kimsenin umurunda değildi." Sesi duygusallıkla titriyor. "Sanırım kimsenin umurunda değildi." Burnunu çektiğini duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ailesinin kim olduğunu bilseydim muhtemelen babasının ağzını burnunu dağıtırdım.

"Bebeğim, beni öldürüyorsun," diye itiraf ediyorum ona. "Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum ama bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım."

"Pislik olmak bir sebep mi?" Uzaklaşıyor ve bana bakıyor. Kirpiklerinin gözyaşlarıyla ıslandığını görüyorum.

"Seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum," diyorum elimi yanağına götürerek. "Aslında, bunun tüm dünyada en az sevdiğim şey olduğunu söyleyeceğim."

"Lütfen tüm doğru şeyleri söylemeyi keser misin?" Gözlerini deviriyor ve işaret parmağını gözüne götürüp gözyaşını silmek için kullanıyor. "O zaman sana duygularını incitecek şeyler söylemek zorunda kaldığımda kendimi kötü hissediyorum."

Elimde olmadan küçük bir kahkaha attım. "Bildiğim iyi oldu." Dudaklarından öpüyorum. "Şimdi sana biraz yemek yedireyim, sonra da seni eve götüreyim."

"Tamam," diye usulca kabul ediyor, fırına doğru yürüyoruz ve öğle yemeğimizi dışarıdaki piknik masasında yiyoruz.

"Özel dedektif tutmayı düşündün mü?" Çöreklerimden bir ısırık aldığımda ona sordum.

"Pek sayılmaz."

"Neden bir tanesine ulaşıp ne diyeceklerini öğrenmiyorsun?" Omuz silkiyor.

"Sanırım bunu yapmanın bir zararı yok," diye kabul ediyor. "Bir özel dedektif nasıl aranır?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum ve başını geriye atıp gülüyor.

"Bu ağzınla yaptığın en seksi ikinci şey," diyorum ve gülmeyi bırakıp gülümsüyor. "Aslında pek sayılmaz. Dördüncü olabilir."

"Dördüncü mü?" Dirseklerini masaya dayıyor. "İlk üçü ne?"

"Ağzınla yaptığın en seksi ilk şey adımı inleyerek söylemen olmalı." Başını sallayarak masaya bakıyor. "O ağızla yaptığın en seksi ikinci şey öpüşmek."

"Peki, üçüncüsü ne?"

Sadece o ve ben olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Ağzınla yapacağın en seksi üçüncü şey sikimi yutmak olacak." Yanakları pembe bir renk alıyor. "Aslında bu bir numaraya kadar yükselebilir." Gözlerimi kapatıyorum. "Kahretsin, düşündükçe sertleşiyorum."

"Caleb," diye tıslıyor ve etrafına bakınıyor, "değilsin."

"Bu tarafa gelip kontrol etmek ister misin?" Ona göz kırpıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Randevumuz için sabırsızlanıyorum."

"İlk randevumuzda seks yapacağımızı kim söyledi?"

Ona doğru eğildim. "Teknik olarak, o zamana kadar altıncı randevumuz olur." "Bunu nasıl sayıyorsun?"

"Birincisi Pazar günü sana yemek pişirdiğim zamandı. İkincisi Pazartesi günü sana geldiğimde yine benim pişirdiğim akşam yemeğiydi. Dün de hamburger getirdim."

"Ama benim için yemek yapmadın."

"Yine de bir randevu, yemek getirdim. Bu akşam yemek yiyeceğiz, yani dört eder."

"Anladım, sayabiliyorum ama Cuma günü meşgulüm."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten, randevuya hazırlanıyorum, bu yüzden bazı şeyleri yapmam gerekiyor."

"O şeyleri Cumartesi sabahı yaparsın. Sen bacaklarını tıraş edeceksin diye öpüşme seansından vazgeçecek değilim."

"Caleb, bu bacaklarımdan daha fazlası." Gülüyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Evet, başka hangi yerlerini tıraş etmeyi planladığını söyle." "Tıraş etmeyeceğim."

"Tahmin edebilir miyim?" Fısıldıyorum. "P ile başlayıp y ile mi bitiyor?"

"Hayır."

Ona ters ters baktım. "Yalancı." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Tamam, artık gidebiliriz, sikim indi." Ayağa kalkıyorum ve o yine gülüyor.

"Sönmesini beklediğimizi bilmiyordum."

"Sikim ve sönmek kelimelerini aynı cümle içinde kullanmasak olmaz mı?"

"Senin sikin hakkında konuşmak zorunda değiliz." Omzunu koluma sıkıştırıyor ve ben de elimi boynuna doluyorum. "Sürekli ondan bahsedersen."

"Çünkü sürekli onun hayalini kuruyorsun." Elini karnıma vururken gülüyor.

"Bu gece tişörtlerimiz olmadan öpüşebilir miyiz?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve kamyonetime geldiğimizde duruyorum.

"Ne oldu? Neden?" diye soruyor kapıyı açtığımda. "Sadece tenim var."

"Benim aletimin de teni var ve eğer üstünü çıkarırsan, tek yapmak istediğim o meme uçlarını çimdiklerken göğüslerini sikmek olacak." Gözlerim gömleğine, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Eminim sadece onlarla oynayarak bile seni boşaltabilirim."

"Tutamayacağın sözler verme Caleb," diye tersliyor öfkeyle.

"Pazartesi sabahına kadar Cumartesi gecesi için herhangi bir plan yapmasan iyi edersin çünkü tüm zaman boyunca çıplak olacaksın." Kapıyı kapattım,

Şok olmuş yüzü pencereden dışarı bakıyordu. "Tüm zaman boyunca!"
Bağırıyorum.

BÖLÜM 21

Sierra

T Siyah deri mini eteğimi giyerken telefon çalıyor ve Lilah'nın aradığını görmek için aşağıya bakıyorum. Neden bilmiyorum ama Onun adını görüyorum. "Hey," diye cevap veriyorum, yeşil düğmeye basıp hoparlörü açıyorum.

"Yaşıyor," diye homurdanıyor Lilah.

"Yaşıyorum," diye onaylıyorum onu. "Ya da ikimiz de ölüyüz ve hayaletlerimiz birbirini buldu."

"Eğer hayalet arkadaşsak hiç şaşırman. Ama hayatının geri kalanında Emmett'e musallat olmam gerekecek, o yüzden bir süre burada benimle takılıp kalman gerekebilir."

"Neden Emmett'e musallat oluyoruz?" Eteğimin fermuarını çekip aynadaki yansıma bakarken ona soruyorum.

"Çünkü onu seviyorum," diyor, sesi sanki az önce en aptalca soruyu sormuşum gibi çıkıyor. "Her neyse, nerelerdeydin sen? Bütün hafta boyunca seni aradım."

"Biliyorum, özür dilerim." Başımı öne eğdim. "Bu hafta biraz çılgıncaydı ve..."

"Ve sen de tüm boş zamanını Caleb ile geçiriyorsun." Kıs kıs gülüyor. "Neyin var senin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, "sadece hissediyorum-"

"Aman Tanrım, sadece birkaç randevuydu. Buzdolabımda onunla çıktığımdan daha uzun süredir yemek var," diye homurdanıyor. "Bu yüzden bu saçmalığı kesip bana söylemelisin, siz ikiniz işi yaptınız mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve aynada kendime bakıyorum. "Ama bu gece o gece, beni bir randevuya götürecek." Derin, derin bir nefes alıyorum. "Gerçek bir randevu." Birdenbire tüm gücüyle ortaya çıkan kelebekleri susturmak için elimi karnıma koyuyorum.

"Ohhhh, çay sıcak," diye dalga geçiyor benimle.

Ona gülüyorum. "Bu o anlama gelmiyor. Çay, karşıdakinin bilmediği bir dedikodun varsa sıcaktır."

"Senin Caleb'la çıkman benim bilmediğim bir dedikodu. Her gece senin evinde olduğuna dair bir dedikodum var."

"Kimden?" Şok olmuş bir şekilde aval aval bakıyorum, sonra ayakkabılığımaya doğru yürüyorum ve bu gece büyük silahları çıkarmaya karar veriyorum. Ayaklarımı öldüren ve parmaklarımı sıkıştıran ama bacaklarımı çok seksi gösteren ince topuklu ayakkabılar.

"İzleyen herkesten," diye anons ediyor, ayağımı bir ayakkabının içine sokup seçimimden şimdiden pişmanlık duyarken.

"Bu çok ürkütücü. Ama evet, her geceyi birlikte geçirdik, seviştik ve başka hiçbir şey yapmadık." Hayal kırıklığı içinde inlememeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bu hayatın en uzun ön sevişmesi olmalı."

"Bunu bana sen mi söylüyorsun? Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım." Diğer ayakkabıyı giyiyorum. "Ama bu gece o gece ve ben şanslı olacağım."

"Peki, bunu yarın konuşabiliriz. Kahve içmek için buluşalım."

"Gelemem," diyorum ona üzülerek. "Görünüşe göre, Pazartesi sabahına kadar çıplak olacağım. Onun sözleri, benim değil, ama"-iki elimin parmaklarını çapraz yapıyorum

-"Umarım ciddidir."

"Bu iğrenç." Kusacakmış gibi davranıyor.

"Bunu konuşmak için yarın bir araya gelmek istemiştin."

"Evet, ama o sadece bir geceydi. Şimdi tüm hafta sonu boyunca süreceğini biliyorum."

Kapı zili çaldığında ona "Parmaklar çapraz demiştim," diye hatırlatıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Gitmem gerek. Randevum geldi."

"Anladım, kovboy." Lilah gülüyor.

"Hamilelik bütün havalı yanlarını da beraberinde götürdü."

"Biliyorum" -ağlıyormuş gibi yapıyor- "çok üzücü. Dün Lucy'ye vajinaya kaka dedim, bana baktı ve ayakkabılarıma kusacak sandım."

"Oh, Tanrım." Kapının açıldığını duymadan önce kendime son bir kez bakma fırsatı bulamadan yatak odamdan aceleyle çıkıyorum. "Pazartesi seni arayacağım ve havalı kartını geri almak için acil bir toplantı yapabiliriz."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Bu gece iyi eğlenceler ve dikkatli ol."

"Teşekkürler anne, şimdi gitmeliyim. O burada ve ona dilini yedirecek büyük bir giriş yapmalıyım, ya da o deyim her neyse," diye fısıldıyorum ve sonra telefonu yüzüne kapatıyorum.

"Bebeğim!" diye bağırıyor kapıdan. Kapıya doğru yürümeye başlamadan önce derin bir nefes alıyorum. Büyük girişimi yapmadan önce son bir kez gözlerimi kapattığımda topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tıkırtılar parke zeminde yankılanıyor. Telefonu, içinde sadece kimliğim ve dudak parlatıcım olan çantama sokuyorum.

"Hazırım," diyorum U şeklindeki merdivenlerin başına geldiğimde, ona bakarak. Ne kadar seksi olduğunu görünce ağzım sulanıyor. Siyah bir kot pantolon giyiyor ve bu kot ona en az diğerleri kadar yakışıyor. Adımlarımı ona doğru atıyorum, gözlerim paketine gidiyor ve daha sonra açmaktan zevk alacağım bir şey olduğunu görüyorum. Uzun kollu siyah düğmeli gömleğinin yakası açılıyor ve bana boynunu gösteriyor. Kolları kollarının ortasına kadar kıvrılmış, bana dövmelelerini ve onu sadece bir kez daha takarken gördüğüm gümüş Rolex'ini gösteriyor.

En alt basamağa inip ona doğru yürüdüğümde "Lanet olsun," diye küfrediyor, "bu şekilde dışarı çıkamazsın." Beni işaret ediyor ve ben de kendi kıyafetime bakıyorum. Her şeyi yapmış mıydım? Evet. Kendime uygun olduğunu düşündüğüm şeyi mi seçtim?

iç çamaşırı olmayan en seksi kıyafet? Ayrıca evet. Beni randevuya götüreceğini söylediğini unutup sadece ayakkabılarla çıplak bir şekilde aşağı inmek ister miydim? O da evet. Kafayı yiyene kadar ona işkence edecek miydim? Emin ol yapacaktım. "Bununla dışarı çıkamazsın."

Bir süre önce aldığım siyah deri mini eteğe bakıyorum, muhtemelen tam da bu anı bekliyordum. Yandaki yırtmaç daha da fazla bacak gösteriyor. Beyaz dantel üst kısmı hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve eğer evde kalıyor olsaydık, onu gerçekten zorlamak için altına sütyen giymezdim. Ancak beni dışarı çıkaracağı için beyaz saten bir sütyenle eşleştirdim. Uzun kolları bileklerden kelepçeli ve parmaklarımın etrafından dökülüyor. "Giydiğim şeyin nesi var?"

"Hiçbir şey, ama insanların eve gittiklerinde seni aletlerini dövmek için kullanmalarından hoşlanmıyorum." Başını sallıyor ve dudaklarını yalıyor. Bana doğru bir adım atıyor, uzanıp beni kendine çekiyor. "Ben seni becerirken o lanet ayakkabıları daha sonra da giyeceğiz."

"Sözler, sözler," diye homurdanıyorum onunla aynı hizaya geldiğimde. Topuklu ayakkabılarım sayesinde onu görmek için başımı geriye atmama gerek kalmıyor. Kolonyasının misk kokusunu alırken ellerimi göğsüne koyuyorum. Elleri kıcıma gidiyor ve beni ona daha da yaklaştırıyor, sert aletini karnımda hissediyorum. "Cebindeki bir şey mi yoksa beni gördüğüne sevindin mi?" Çenesini ısırmadan önce öpüyorum.

"Gitmeliyiz, yoksa yapacağımı söylediğim her şeyi unutacağım ve seni burada tozlu lanet zeminde becereceğim." Benden uzaklaşıyor, elimi tutuyor ve beni kelimenin tam anlamıyla evin dışına sürüklüyor, ben de yol boyunca gülüyorum.

Dönüp merdivenlerden aşağı inmeden önce kapıyı kilitledi, eli hala benimkini tutuyordu. Kamyonun kapısını açtı ve ben tam kabine girmek için bir adım atacakken beni çevirip kamyonun yan tarafına yapıştırdı. Şok içinde soluk soluğa kaldım, ona bir eliyle yüzümü kavrayıp diğer eliyle kığımın yanaklarından birini kavrayacak ve dilini

Ağzımın içine. Öpücük yumuşak değil, sert ve tutku dolu. Birbirimize saldırıyoruz, öpücüğü olduğumuzdan daha da derine götürmeye çalışırken başlarımız bir o yana bir bu yana gidiyor. Bu ana kadar geçen bütün hafta hayatımın en uzun haftasıydı. Bana her dokunduğunda patlayacakmışım gibi hissediyordum. Birlikte yemek yaparken ya da yatağında öpüşürken bile yumuşak dokunuşlar olurdu, ki bunu çok yaptık. Çok daha fazlasını istediğim noktaya kadar devam etti, ama sınırdı sallanıyordu ve bununla işim bitmişti.

Ağzımı bıraktığında "Hadi bu randevuyu yola koyalım," diye ısrar ediyor ve gözlerimi açmakta zorlanıyorum.

"Hadi şu siki pantolonundan çıkarıp içime sokalım." Arsızca dönüyorum, pantolonunun üzerinden sikini avuçluyorum ve yukarı aşağı ovuyorum. İlk kez dokunuyordum ve düşündüğüm kadar büyüktü. "Gidelim mi?" Taksiye binmeden önce yolcu tarafındaki kapının kolunu tutarken göz kırpiyorum. "Ne bekliyorsun?"

"Bunu daha sonra hatırlayacağım" - sesi hırlar gibi çıkıyor
-"Gelmene izin vermem için bana yalvardıktan ve seni reddettikten sonra." Kapıyı çarpıyor ve kamyonun önünden geçip içeri girmesini izliyorum. "Hazır mısın?"

"Hazır mısın?" Emniyet kemerimi takarak soruyorum.

"Bebeğim, sanki hayatım boyunca bugünü beklemişim gibi hissediyorum," diyor gözlerimin içine bakarak. Keşke iğneleyici bir cevabım olsaydı ama yok. Kulaklarımı dolduran kalbimin çarpıntısından başka hiçbir şeyim yok.

Evimden uzaklaştığında yutkunuyorum. "Peki beni nereye götürüyorsun?"

"Seni nereye götürmediğimi söyleyeyim," diyor sokağın sonuna geldiğinde dönerek, "ve bu da insanların benim olanı ve sadece benim olanı göremeyeceği bir yer."

"Caleb." Başımı sallıyorum, yorumuna gülmeye çalışıyorum ama nefesimin ağırlığından başka bir şey çıkmıyor.

Pencereden ağaçların geçişine bakıyorum. "Daha sonra sana söylemeyi unutursam diye" -ona dönüyorum- "bilirsin, çünkü pantolonuna girmekle meşgul olacağım..." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Bu şimdiye kadar çıktığım en iyi ilk randevu."

Arabayı durduruyor. "Bundan daha fazlası gelecek, bebeğim." Kamyonu park ediyor ve bakışlarından o kadar b y leniyorum ki gözlerimi kaıramıyorum. "şu anda nasıl hissediyorsan, bunu sana her zaman hissettireceğim." Başımı sallıyorum, sesim titremeden kelimelerimin çıkacağından emin değilim.

O kamyonu iniyor ve ben pencereyden bir eve bakıyorum. Kendi kapımı açarken gözlerim büyüyor ve tam inmek üzereyken elimi tutmak için yanına geliyor. Hiçbir şey bu randevuyu benim yüzüstü d şmem kadar mahvedemezdi. "Seni bir randevuya g t recekimi söylediğimi biliyorum. Ve bu bir randevu. Ama bunun samimi olmasını istedim ve kabul edelim, nereye gidersek gidelim tanıdıkımız biri orada olacaktı ve bu gece sadece seninle ilgili olmasını istedim."

Başımı sallıyorum. "Sadece ağzının bu randevuyu mahvetmediğinden emin olmak istiyorsun."

"Bebeğim" -kolunu belime doluyor- "ağzım seni inletmekle o kadar meşgul olacak ki, bu randevuyu mahvetmesine imkân yok." Beni öpüyor ve planladığı her şeyi atlayıp doğrudan yatak odasına gitmek istiyorum.

Evine giden beton yolda yürürken elini benimkinin içinde kaydırıyor. Üç basamak çıkarak iki büyük penceresi olan taba rengi çift kapısına varıyoruz. Perdeleri kapalı olduğu için içeriye göremiyorsunuz ama aık bıraktığı ışığın parıltısını görebiliyorsunuz. O anahtarlarını çıkarırken sol tarafa bakıyorum ve büyük pencerelerin önünde iki sallanan sandalye görüyorum, perdeleri de kapalı, ama onlardan gelen karanlığı görüyorsunuz. Kapıyı açıyor. "Evime hoş geldiniz." İçeri girmem için elini uzatıyor, ben de gülümseyerek evine giriyorum ve parıltının ne olduğunu görünce duruyorum.

Duvarın sağ tarafı boyunca farklı büyüklükte cam vazolar mumlarla dolu. "Aman Tanrım," diyorum arkamdan içeri girip kapıyı kapattığında.

Eli belime dolanıyor, beni kendine çekerken başını eğiyor ve kulağıma fısıldıyor: "Senin için romantik olmasını istedim." Yüzünü boynuma gömüyor ve ben de elimi belime doladığı koluna koyup ona bakıyorum. Mumların giriş yolunu aydınlatması gözlerine ev hissi veriyor. "Benimle randevuya çıktığın için ne kadar onur duyduğumu hissetmeni istedim."

"Başka seçeneğim yoktu." Ona gülümsüyorum, kalbimin atışını dizginlemeye çalışıyorum ve bunun benim için şimdiye kadar yapılmış en romantik şey olduğunu görmesine izin vermiyorum. Hiç kimse benim için bu kadar zahmete girmemişti. Elbette, ilk buluşmalarda bulundum ama kimse bunu yapmadı.

Elini benimkinin içine kaydırđı. "Her zaman bir seçeneğin vardır." Elimi ağzına götürüyor ve eğilip beni dudaklarımdan öpmeden önce dudaklarına götürüyor. Beni koridordan aşağı çekiyor ve büyük odaya adım atıyoruz ve ben nefesimi tutamıyorum.

Mevcut her yüzeyde çiçekler var. Beyazın tüm farklı tonları, her çeşit çiçek. Bir çiçekçi dükkânı gibi kokuyor. Işıklar çok loş, ama arka planda yumuşak bir müzik çalarken odaya romantik bir parlaklık veren de etrafa dağılmış mumlar. "Bu biraz-" diye başlıyorum, elini bırakıp U şeklinde büyük bir kanepenin bulunduğu odada bir daire çizerken sesimin titremesine izin vermemeye çalışıyorum. Üzerinden çiçekler sarkan ve yanlarından aşağı sarkan şömineye, su dolu vazolara ve mumlara bakarken çok rahat görünüyor. Şöminenin üzerindeki büyük televizyon kapalı, ama kanepeye uzanıp film izlediğinizi hayal edebiliyorsunuz.

"Bu çok fazla, değil mi?" O gülüyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Öyle olduğunu düşündüm ama sonra belki de yeterli değildir dedim."

"Yeterli." Gülümsüyorum. "Mükemmel."

"Bu odada mükemmel olan tek şey sensin," diyor. Yanıma geliyor ve saçlarımı yüzümün kenarından itiyor, parmak uçları elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. "Sen tanıdığım en güzel kadınsın."

Ellerimi kalçalarına koyuyorum, başka bir şeyden çok kendimi sabitlemek için. "Bunu bütün kızlara söylüyorsun," diye şaka yapıyorum ve gülmeye çalışıyorum ama kalbimin atış şekli ve göğsümün sıkılaşması, pantolondan çıkıyor.

"Bunu senden başka kimseye söylemedim," diye beni temin ediyor. Dudaklarını yalarken gözleri benimkilere bakıyor ve beni öpmesini her şeyden çok istiyorum. "Aç mısın?"

Başımı sallıyorum ve o da dönüp benimle birlikte kanepede ile mutfaktaki büyük ada arasına kurulmuş masaya doğru yürüyor. "Otur." Bir sandalye çekiyor. "Şarap ya da şampanya ister misin?"

"Bence şampanya içmeliyiz, sence de öyle değil mi?" Ben soruyorum. "Bütün hafta boyunca beni oyaladıktan sonra nihayet D'yi almamı kutlamak için."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Ayağa kalkıyorum çünkü boynunun açıkta kalan tarafını öpmek istiyorum. Ayağa kalkıp onu öptüğümde gözleri açılıyor. "Bütün hafta boyunca, Caleb," diye mırıldanıyorum, dönüp onu az önce çıktığım sandalyeye geri itiyorum. "İşkence gibiydi." Sandalyeye çöküyor ve bacakları aralarında durmam için açılıyor.

"İşkence gören tek kişi sen değilsin," diye cevap veriyor bana bakarken. Ellerimi kalçalarımın yanlarına koyuyorum, eteğimi biraz yukarı kaldırıyorum, böylece onun üzerine oturabiliyorum. Üzerine oturduğumda elleri kıcıma gidiyor. Altımda onun sert aletini hissedebiliyorum ve beklemekten bıktım.

"Ne kadar işkenceydi?" Elimi yüzünün yan tarafına koymadan ve onu öpmek için ağzımı açıp sözlerini yutmadan önce soruyorum. Öpüşürken dilim onunkine karışıyor. Öpüşme yavaş başlıyor ama iki saniye sonra her zaman olduğu gibi ısınıyor. Elleri kıcımdan çıkıp sırtıma doğru ilerliyor ve içine soktuğu gömleğimi çekip çıkarıyor. Sıcak elleri sırtıma dokunuyor ve kalçalarımın ona doğru bastırmasını sağlıyor.

Dudaklarını bıraktığımda inliyor, elimi yüzünden çekip önümde çaprazlıyor ve tişörtü üzerimden sıyrıyor. Beni gerçekten hiçbir şeyi gizlemeyen beyaz dantelli yarım kuplu bir sütyenle bırakıyor. "Siktir," diye tıslıyor, ellerinden biri kıcıma giderken diğeri kupu aşağı itiyor ve başını eğip bir meme ucunu ağzına almadan önce mememi tutuyor. Ona sürtünmeden önce elimi arkamda kalçasına koyuyorum. "Acele etmek istemedim," diyor meme ucumu yuvarlamak için bıraktığında.

Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum. "Bence yeterince yavaş gittik, sence de öyle değil mi?" Diğer fincanı aşağı çekerken eli kıcımdan diğer tarafa doğru hareket ediyor, başparmakları meme uçlarımin üzerinde gezinirken memelerimi yanlardan tutuyor yumuşakça, onları ağrıtarak. "Seni acele ettirmek istemiyorum."

Örtülü sikiinin üzerinde aşağı yukarı gidip gelirken nefes nefese kaldım. "Beni aceleye getirmiyorsun."

Ellerimi göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum, kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissediyorum. "Bunu anladığını sanmıyorum Sierra. Benden sonra başka kimse olmayacak." Sözleri ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. "Başka hiç kimse sana bir daha böyle dokunamayacak."

Gömleğini ellerimle kavradığımda tüm vücudumla birlikte ensem de karıncalanıyor. Göğsüne doğru çekip başının üzerinden geçiriyorum ve gömleğimin olduğu tarafa atıyorum. "Seni hiç gömleksiz görmedim," diyorum az önce söylediklerini duymazdan gelerek, "ama parmaklarım her santimini biliyor." Göğsünü öpüyorum, sonra yavaşça kucağından iniyorum. "Benim için ayağa kalk," diyorum, o da kalkıyor ve sonunda Caleb'ın her şeyini, vücudunun tüm çıkıntılarını içime çekiyorum. Göğsü belirgin ama çok fazla değil. Tıpkı onun gibi mükemmel. Kolları birbirine bağlı dövmelerle kaplı. Ön kolunda bir melek, diğer tarafında ise üniversitedeyken yaptırdığı futbol topu resmi. Göğsünün sağ tarafındaki dövmesinde şu söz yazılı: "Bir insan yenildiği zaman bitmez. Bıraktığı zaman biter." Tırnaklarım göğsünden kemerine doğru iniyor. Bir adım geri atıyor. "Caleb," diyorum, "beni istiyor musun?"

"Bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum," diye fısıldıyor ve parmaklarım kemerinde gezinirken ona bakıyorum. Göğsümüz sanki yarışıyor muyuz gibi inip kalkıyor. "Sanmıyorum-"

"Neyi düşünmüyorsun?" Pantolonunun fermuarını açarken soruyorum, ellerimi ve ağzımı onun üzerinde gezdirmek için can atıyorum.

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Parmak uçlarım boxer'ının lastiğinin üzerinden geçtiğinde sözünü kesiyor.

"Benden sonra kimse olmayacak," diye tekrarlıyorum kısa bir süre önce bana söylediği sözleri. "Bir daha kimse sana böyle dokunamayacak. Sadece ben olacağım." Ona doğru adım atıyorum ve burnumu sakallı çenesinde gezdiriyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Ne istersen al, bebeğim." Boxerını ve kot pantolonunu kalçalarına doğru iterken sırtıyorum.

"Arkana yaslanmanı ve aletini emerken beni izlemeni istiyorum." Pantolonunu yere kadar itiyor, botlarını tekmeliyor ve sonra onlardan çıkıyor, onu çırılçıplak bırakıyor. Bütün hafta sonunu çıplak geçireceğimize karar verdim. "Aman Tanrım." Gözlerim kalın kalçalarını sikine kadar takip ediyor ve ağzım sulanıyor. "Otur." Oturdu ve ben de ona doğru süründüm. Siki dibini elime alıp tıslıyor. "Cevap ver bana" -elimi aşağı yukarı hareket ettiriyorum, siki o kadar kalın ki elimi kapatamıyorum- "bu hafta beni düşünerek kaç kez boşaldın?" Siki ucunu ağzıma alırken onu izliyorum ve başı geriye gidiyor.

"Her lanet gün, günde iki kez," diye tıslıyor ben onu dibinden ucuna kadar yalarken. "Bugün iki kez."

"İki kez mi?" Siki yarısını ağzıma almadan önce ona soruyorum, bırakıyorum ve elimi yukarı aşağı hareket ettiriyorum.

"Yüzümü sürdüğünü düşünerek sert bir şekilde uyandım," diyor bana horozunun yarısını tekrar yutarken. Ağzım onun etrafında açılmak için zorlanıyor. "Sonra seni almaya gelmeden önce duş aldım ve sikimi ağzına sokmayı düşündüm."

içine." Aletinin etrafında inliyorum, titreşim kalçalarını yukarı kaldırıyor ve aletini ağzımın derinliklerine itiyor, boğazımın arkasına çarpıyor. "Boğazının arkasına dokundum," diyor ben elimi ve ağzımı çalıştırırken. "Açmalıyım ki aşağıya doğru kayabileyim."

"Seni tamamen içime alabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, "ama deneyeceğim." Onu ağzıma daha derin almaya çalışıyorum, kalçaları benimle birlikte hareket ederken olabildiğince geniş açıyorum.

"Aferin kızıma, yut beni." Elimle sikinin tabanını daha sıkı kavırıyor, çılgınca aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Dayanamayacağım," diye geveliyor ve ben de ona bakıp çenesinin gerilmesini izliyorum. "Eğer boğazından aşağı boşalmamı istemiyorsan, kımıldasan iyi edersin." Hareket etmediğimde gözlerinin parladığını görüyorum. "Şimdi boğazından aşağı boşalacağım ve sonra bütün geceyi seni dölleriyle kaplayarak geçireceğim." Kukum kasılırken gözlerini kaybediyorum. "Her santiminde dölüm olacak," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanırken, dölünün ilk ipi boğazımın arkasına çarpıyor ve bana vermek zorunda olduğu her şeyi yutuyorum. Sadece işi bittiğinde sikini bırakıyorum ve vücudu sandalyede gevşiyor. Ayağa kalkıp bacaklarının arasına giriyorum, ama o beni itiyor, sadece ayağa kalkıp kolunu belime doluyor, beni kaldırıp çeviriyor. "Yemeğimi yeme vaktim geldi" -gülümsememeye çalışıyorum- "yatak mı masa mı?"

Üzerinde tüm süslemeler olan masaya bakıyorum. "Yatak daha kolay olur."

"Evet," diye kabul ediyor, evin içinde yürürken, "Seni sonra masada beceririm."

"Bana tutamayacağın sözler verme Caleb." Büyük odaya ve yatak odasına doğru yürürken damarına basıyorum. Omzunun üzerinden bakıyorum ve nefesim kesiliyor.

Yatak odası, ortasındaki büyük boy yatağıyla erkeksi ama yatağın etrafında tavandan sarkan peri ışıkları var. "Seni yıldızların altında becermek istiyordum," diyor bana, "en kolay yol buydu." Yapmak üzereydim

Ona bir Şey Őöyledim ama beni yataĝa fırlattı. "Bacaklarını aç. Sana bir sürü yıldız göstereceĝim bebeĝim."

BÖLÜM 22

Caleb

"Seni çıplak istiyorum," diyorum yatağın kenarına gelip dirseklerinin üzerinde doğrulduğunu gördüğümde, "ya da eteğin belindeyken, ya da şekilde."

"Her şeyini üzerimde hissetmek istiyorum." Ayağa kalkıyor ve elini geriye doğru sütyeninin kopçasına götürüp açıyor, sırt üstü uzanmadan önce sütyenini kenara fırlatıyor. Yan tarafa uzanırken kalçalarını kaldırıyor ve atmadan önce eteğinin fermuarını açıyor. "Her ne kadar sikini içime almak istesem de" -aynı şeyi dantel külotuna da yapıyor, onları da fırlatıp atıyor ve sonunda yatağında çıplak kalıyor- "Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum."

"Kahretsin," diye inliyorum, onu yorganımın üzerinde yatarken izliyorum, ayakları yatağın üzerinde ve bacakları benim için açık.

"Paranı ağzının olduğu yere koy, Caleb." Bir kolunu büküyor ve başının altına koyuyor. "Bana yıldızları göster."

Bacaklarının arasına geçmeden önce bir dizimi yatağa koyuyorum. Elim dışarı çıkıyor ve yarığından geçiyor. "Benim için çoktan ıslanmışsın." Parmaklarım klitorisini sıyrırken gözlerinin kapanışını izliyorum. "Beni düşünerek kaç kez kendinle oynadın?" Orta parmağımı klitorisinin etrafında yavaş daireler çizerek hareket ettiriyorum.

"Hiç." Kalçalarını biraz yukarı kaldırıyor, daha fazlasını istiyor. "Hepsini bu geceye saklıyordum."

"Yani kendinle oynamadın mı?" Parmağımı aşağı doğru sürterek ve orta parmağımı içine kaydırarak soruyorum. Islaklık parmağımı eklemlerime kadar sokmamı kolaylaştırıyor. "Bir kere bile beni düşünerek kendini becermedin mi?" diye haykırıyor.

"Bu hafta değil." Bacaklarını daha da açıyor. "Beni boşaltmanı bekliyordum."

"Öyle mi?" Parmağımı içinden çıkarıp ağzımda emerek soruyorum. "Tadın cennetin tadı gibi." Başımı eğiyorum ve dilimin ucu klitorisine değene kadar dilimi yarığının içinde kaydırıyorum. "Lanet olası cennet." Karnımın üzerine çöküyorum ve amını ağzıma alarak yalayıp yutuyorum. Amını yalarken yüzünü izlerken bacaklarını tutuyorum, ta ki klitorisini ağzıma alana kadar. Sırtını yataktan kaldırıyor. "Seni ağzımla ve parmaklarımla boşaltmamı izleyeceksin," diyorum ona iki parmağımı içine kaydırmadan önce, "sonra amının sikimi alışını izleyeceksin."

Klitorisini emerken parmaklarımı onun içinde ve dışında hareket ettirirken "Evet," diye pantolon giyiyor. Beni izlemek için dirseklerinin üzerine kalkıyor.

"Amın parmaklarımın amını kavırıyor." G noktasını hissediyorum. "Sikimi boğacak." Yukarı doğru hareket ediyorum, dilim meme ucuna doğru ilerliyor, tekrar aşağı inmeden önce parmaklarımla onu becerirken ağzıma alıyorum. Dilim parmaklarımla birlikte içeri kayıyor, dilimin üzerindeki ıslaklığını tadıyor. Bacaklarını geri çekip kalçalarını bana doğru eğerken klitorisini ısıyorum.

"Caleb," diye inliyor ellerini göğüslerine götürüp meme uçlarını sıkarken, "Sanırım yapmayacağım-"

"Parmaklarıma boşalacaksın," diye emrediyorum, amının daha da sıkılaştığını ve ıslandığını hissediyorum. "Bileğimden aşağı damla." Parmağım G noktasının üzerinden geçiyor. "Boşalacaksın ve sonra seni becereceğim." İkimiz de inliyoruz. Dilim klitorisini okşuyor. "Sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum." Parmaklarımın üzerinde patlamadan önce ona söylediğim son şey buydu.

Elimden aşağı damlarken parmaklarımın etrafında titreşen kedi. "İşte benim kızım." Parmaklarım, dirsekleri pes edene ve arkasına yaslanana kadar orgazmını sürdürüyor. Dizlerimin üzerine çökmeden önce onu bir kez öpüyorum. "Prezervatif."

"Hap kullanıyorum ve temizim" -sikimi kavırıyor- "lütfen söyle bana-"

"Şehre gelmeden önce muayenemi oldum," diye sıkılmış dişlerimin arasında gıcırdatıyorum, o da sikimi yarığında aşağı yukarı sürtüyor. "Gerçi hiç muayenesiz kalmamıştım."

"Güzel, ikimiz için de ilk kez." Beni girişine yerleştiriyor. "Becer beni, Caleb."

Bacağını omzumun üzerinden geçirerek inliyorum. "İçine derinlemesine girmek istiyorum." Sikime bakarken ellerimi onun yanına koyuyorum. Gözleri aramızda uçuşurken ona "Aminin sikimi alışını izle," diyorum ve ikimiz de sikimi ona o kadar yavaş sokuşumu izliyoruz ki acı veriyor. "Kahretsin, beni bir mengene gibi tutuyorsun."

"Bu kadar alay yeter" -kalçalarını oynatıyor- "ve beni becermeye söz verdiğin gibi becer."

"Çok açgözlüsün." Çekiliyorum ve ağzım onunkini kapatırken tekrar içine giriyorum. "Amin benim için yaratılmış," diyorum ve tek yapabildiği nefes nefese kalmak oluyor.

"Güzel, şimdi iyi becer onu," diye talep ediyor ve ben kontrolümü kaybediyorum. Yavaş gitmek istedim, acele etmek istemedim ama yapmadım. Ona olabildiğince sert bir şekilde tekrar tekrar çarpıyorum, tenin tokat sesi odayı dolduruyor. "Boşalacağım," diyor sanki onu hissedemiyormuşum gibi.

"Biliyorum." Amına bakıyorum, parmağı şimdi klitorisiyle oynuyor. "*Klitorisime* dokunmak için benden izin istemen gerekiyor," diye azarlıyorum onu.

"*Klitorisine* dokunabilir miyim, böylece horozunun her yerine gelebilirim?" Her tarafımda patlamadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyor.

"Siktir, boşalacağım," diyorum ona, sikimi içinden çıkarıp iniş şeridine boşalmadan önce işi bitene kadar onu uzak tutmaya çalışırken. Onun

Ona boş boş bakarken gözlerim kocaman oldu.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor bana bakarak.

"Böylece bunu yapabilirim," diyorum ona, dölümü alıp amının her yerine sürüyorum. Bir yandan diğer yana, aşağıya ve içine, sonra tekrar yukarı çıkıp ikimizi de içine sürüyorum. "Bir dahaki sefere, senin göğüslerin." Ağzını öpmek için eğildim ve onu yana çevirdim. Dilimi ağzına kaydırırken göğsü benimkine çarpıyor. Bacağı kalçama asılıyor ve amının sıcaklığını hissedebiliyorum. Kalçalarımı hareket ettiriyorum ve tekrar içine giriyorum.

"Şimdiden" -dudaklarımı bırakıyor- "umm, bu normal mi?" Kendimi onun içine gömüyorum. "Bir şey aldın mı?" Boynuma sokulurken gülüyorum.

"Bütün hafta boyunca bunu bekledim." Çekiliyorum ve sonra tekrar içine giriyorum. "Seni nasıl becereceğimi düşünüyordum."

"Bu ilginç" -itişimi karşılıyor- "ben de." Sırt üstü yatmam için beni itiyor. "Ve bu da onlardan biriydi." Dizlerini yanıma koyuyor, ellerim kışına gidiyor ve sonra bana binerken meme ucunu ağzıma almak için eğiliyorum. "Çok iyi," diye inliyor, yükselip sonra üzerime düşerken, "Çok dolu hissediyorum," diye inlediğinde ikimiz de inliyoruz.

"İhtiyacın olanı al bebeğim," diye onu teşvik ediyorum. Ellerini arkasına götürüp dizlerimin üzerine koyuyor ve ayağa kalkıp ayaklarını yatağın üzerine koyuyor.

"Şimdi izle," diyor kalçalarını sikimin üzerinde yukarı aşağı kaldırırken.

Ellerimden biri yukarı kalkıyor ve klitorisile oynamak için hareket ettirmeden önce başparmağını ağzıma alıyorum. "Sikimi alırken aynı zamanda seninle oynamam için aç." Elimi yarığına doğru hareket ettiriyorum, klitorisine geri dönmeden önce ıslaklığından daha fazlasını alıyorum. "Klitorisine her dokunduğumda, amın beni sıkıyor." Bana bir şey söylemek istiyor ama çok ileri gitmiş durumda. Sanki hayatı boyunca yapacağı son şeymiş gibi sikime biniyor. Yukarı ve aşağı, her yükselişte amı daha da daralıyor ve ıslanıyor.

ve düşüyor. Onu kalçalarından tutup sikimden çıkarmadan önce iki kez boşaldı. "Sırt üstü yat," diye emrediyorum ve dediğimi yapıyor. Göğsüne yaslanıp meme uçlarını sıkarken bacaklarım göğüslerini birbirine bastırıyor, böylece onları sikebiliyorum. "İşte benim kızım." Ona sırtıtıyorum. Göğüslerini hedef alıp üzerlerine boşalana kadar beceriyorum. "Bu çok ateşliydi," diyorum, ellerim yukarı kalkıyor ama döllerimi alıp tenine sürerken onları kenara itiyor. "Kahretsin, az önce iki kez boşaldım ve sikim hala taş gibi sert."

Bacaklarımın arasından kayarak çıkmadan önce parmaklarını döllerimden temizliyor. "Biraz yemeğe ihtiyacım olacak." Yataktan kalkıyor, üstünü örteceğini sanıyorum ama doğruca kapıya yöneliyor.

"Bornoz ister misin?" Soruyorum ve durup omzunun üzerinden Ben.

"Üzerimde bir elbise varken eğilirsem beni nasıl sikeceksin? bornoz?" Göz kırıyor ve sonra odadan çıkıp gidiyor.

"Evet," diye bağıriyorum, "nasıl yani?" Kahkahasını duyunca yataktan kalkıp temizlenmek için banyoya gidiyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken onun mutfakta dolaştığını görüyorum. "Benim evimde çok güzel görünüyorsun."

"Çıplak olduğum için öyle." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Eminim giyinik olsaydım..."

Yanında durup saçlarını omzunun üzerinden itiyorum ve eğilip köprücük kemiğini usulca öpüyorum. "Daha önce mutfağımda hiç kadın olmamıştı." Bana gözlerini deviriyor.

"Buna inanmakta zorlanıyorum." Bir elini göğsüme koyuyor.

"Öyle değil. Evimde daha önce de kadınlar oldu. Ama yemek yapmak istediğim bir kadın değil," diyorum ve elini tutup bileğinin iç kısmını öpüyorum. "Bu samimi bir şey. Aile içi. Mutfağa girdiğimde seni gördüm ve sanki hep buradaymışsın gibi hissettim. Sanki burada olmak için doğmuşsun gibi. Sanki bunu uzun zamandır yapıyormuşuz gibi geliyor." Bir elimi

beline doladım ve onu kendime çektim. "Evimde daha önce de kadınlar oldu. Asla böyle olmadı. Asla böyle olmadı."

"Hiç kimse için yemek yapmadın mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Her zaman dışarıda bir geceydi. Ya da sonra gelirlerdi."

"Yani bir seks çağrısı." Gülüyor. "Bu çok, çok romantik."

Elim belinden kıkına doğru ilerliyor. "Belki de düşündüğümde daha kapalıydım."

Boynumu öpüp benden uzaklaşırken ona sırtıyorum.

"Seni açabildiğime sevindim." Bana göz kırıyor, üzümlerden birini alıp ağzına atıyor.

"Peki kaç erkek için yemek yaptın?" Ona ters ters bakarak soruyorum ve bana cevap vermesini isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. "Hep benim hakkımda konuşuyoruz. Peki ya sen?"

Gülüyor. "Bir keresinde bu adam için yemek yapmıştım." Elini kaldırıyor ve bakışları daha da parlıyor. Gözlerim öyle yarıyor ki, zar zor görebiliyorum.

"Yaklaşık altı haftadır çıkıyorduk. Beni hep dışarı çıkarırdı ve sonunda benden yemek yapmamı istedi."

"Onun için yemek pişirmeni istemek zorunda mı kaldı?" İlğimi çekti.

"İstedi." Başını salladı. "Sanırım yirmi yaşındaydım. Bilmiyorum bile ama iki şeyi mükemmel pişirmeyi bildiğimi biliyorum. Ramen noodle."

Gülmekten kırıldım. "Suyun içine koyup lezzet paketini boşalttığın eriştelere mi bahsediyorsun?"

"Bazen ona donmuş sebzeler eklerdim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Her neyse, ikinci şey." Biftek ve fırında patates gibi gurme bir şeyler söylemesini bekliyorum. Söylemesini beklemediğim şey ise "peynirli makarna".

"Ev yapımı gibi, göğsü rendeleyip roux yapmak mı yoksa mavi kutu gibi, içine erişte döküp floresan peynirle tereyağı ve süt eklemek mi?"

Elini tezgâha vuruyor. "O peynirli makarnada hiçbir sorun yok," diyor öfkeyle. "Her neyse, ona göre bir kadının mutfakta gözlerini kamaştırması gerekiyordu ve diyelim ki hiç göz kamaştırmadı, bu yüzden beni hayaletledi." Ağzımı açtım. "Üç hafta boyunca, ta ki bir barda karşılaşp onunla ve yeni kız arkadaşıyla yüzleşene kadar."

"Tabii ki yaptın." Kalçalarından tutup onu kendime çektim.

"Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremezdim Caleb!" diye haykırıyor. "Kalbimi kırdı."

"Kalbini mi kırdı?" diye soruyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Hayır, ama egomu zedeledi." Benden uzaklaşıyor. "Yani aynı şey." Dönüp buzdolabına gidiyor.

"Hiç de aynı şey değil." Onu izliyorum. "Peki yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

"Birkaç yemek dersi aldım." Omuz silkiyor ve gözlerim kışına gidiyor. Ayaklarım ona doğru hareket ediyor, kışını avuçlarımın arasına alıyorum ve gözlerinin şehvete kapıldığını görüyorum. "Bana öyle bakmayı kessen iyi olur yoksa yemeğe ihtiyacım olduğunu unuturum, sonra da sevişiriz," diyorum.

"Zaten şu anda o kadar aç olduğumu sanmıyorum," diyor ve mutfağının ortasında dizlerinin üzerine çöküyor.



Ertesi gece kamyonetimden indiğinde Sierra, "Eğer bu utanç yürüyüşünün ılgılığı değilse," diye mırıldanıyor, "ne yapar bilmiyorum." Bir gece önce onu buradan aldığımda üzerinde ne varsa aynısı vardı.

Başımı sallıyorum, dışarı çıkıp ona doğru ilerliyorum ve elimi onun elinin içine sokuyorum. Son otuz saati mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla seks yaparak geçirdik. Eğer sevişmiyorsak uyuyorduk ya da tam tersi. Sadece ben değil, o da en az benim kadar istiyordu. "Yarına kadar benim evimde kalsaydın bunlar olmazdı."

"Oh, çünkü Pazartesi sabahı eve deri etek ve dantel bluzla gelmek bütün hafta sonu boyunca seviştiğimi göstermez." Kapısının önündeki kağıt yığını almak için çömelirken bana bakıyor.

"Sevişen tek kişi ben değildim." Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve boynunu öpüyorum, vücut yıkamamın kokusu hoşuma gidiyor. "Sen de beni birçok kez becerdin."

"Yaptım, değil mi?" Evine girmemize izin veriyor. "Yine de söylemeliyim ki, bir kereden sonra vajinamı buzlamak zorunda kalacağımı düşündüm."

"İyi olduğunu söylemiştin." Mutfığa doğru yürüyüp kâğıtları yere bırakırken ellerimi kalçalarıma koydum.

"İyiydim ama sakin minyatür bir beyzbol sopası gibi." Kâğıtlara bakarken kıs kıs gülüyor ve ortasında kalın siyah harflerle adının yazılı olduğu beyaz bir zarf görüyor. Zarfı ters çevirip bana baktıktan sonra parmağını kapağın altından geçirip yırtarak açıyor. Üç katlanmış beyaz kâğıdı çıkardı, zarfı açmadan önce tekrar yerine koydu ve bana baktı.

"Nedir bu?" Soruyorum ve zarftaki aynı harflerin yazılı olduğu kâğıdı bana doğru çeviriyor. "Bakmayı kes."

Önce mektuba, sonra ona bakıyorum, gözlerinin tekrar mektuba döndüğünü görüyorum, "Görünüşe göre bulunmak istemiyorlar." demeden önce.

BÖLÜM 23

Sierra

I Bana bakmadan önce gözlerinin az önce okuduğum mektubu okumasını izliyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak hızla mektuba geri dönüyorum. "Bu

Bulunmak istemiyorlar gibi görünüyor."

"Bebeğim," diyor usulca ve ben mektubu katlayıp zarfa koyduktan sonra ikiye ayırıp çöp kutusuna doğru yürüyorum ve içine atıyorum.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak, "hayır, lanet olası hayır, Caleb." "Ama-" Sesi alçalıyor ve ben ona bakıyorum.

"Kim olduğumu bilmeyi hak ediyorum," diyorum ona.

"Sen güzelsin, harikasin, bağımsızsın"-Gözlerimi deviriyorum ona

-"Şımarık ve bazen de başımın belası." Yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. "Sen güçlü ve vahşisin ve çok kötü emiyorsun-"

Ellerimi ağzının üzerine koydum. "Bana hangi konuda iyi olduğumu sorduklarında bunu kimseye tekrarlayabileceğimi sanmıyorum."

Ters ters bakıyor. "Eğer bunu yaparsan, seni omzuma atıp adliyeye götürmek ve evlendirmek zorunda kalırım." Burnumu öperken gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oluyor. "Tabii benimle gelmek istemezsen."

"Delirdin mi sen?" Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ama o kollarını daha da sıkıyor.

"İşte bu yüzden seni omzumda taşımam gerekecek," diye benimle şakalaşıyor ve yüzünü boynuma gömüyor, ben de onun sıcaklığını her yanımda hissederek içine gömülüyorum.

"Durmayacağım."

"Biliyorum." Boynumu öpüyor. "Muhtemelen huysuz şeriftir." "Kim olursa olsun, durmayacağım." Yanağımı başına koyuyorum, Mektubu görmezden gelmeye çalışıyorum ama içten içe çıldırıyorum.

"Hadi yatmaya hazırlanalım," diye mırıldanıyor, elimi tutuyor ve ışığı kapatıyor.

"Yatıya mı kalacaksın?" Ben onu takip ederken merdivenlerden çıkarken soruyorum.

Elimi bırakarak yatak odamın ışıklarını yaktı. "Seni eve bırakıp 'utanç yürüyüşü' yaptırdıktan sonra gitmeyeceğim." Parmaklarını tırnak işareti yapmak için kullanıyor. "İnsanlar seni utandıracaksa, geceyi de geçirebilirim, böylece gerçekten seviştiğimizi anlayabilirler."

Ellerimi birbirine vurup gülüyorum. "Sadece uyuyor olabilirdik."

"Uyuyabilirdik" -ayakkabılarını tekmeliyor- "ama uyumayacağız." Bir kolunu bükmeden önce bana göz kırpmıyor, gömleğinin arkasını tutuyor, başının üzerinden yırtıyor ve yana fırlatıyor. Göğsünü ve dövmesini gördüğüm anda midemde bir çarpıntı oluyor. İlk başta gerçekten yemek yemediğim için olduğunu düşündüm ama sonra her gördüğümde aynı şey oldu. O, hiç şüphesiz, şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Ben ona doyamıyorum ve son bir buçuk gündür aramızdaki ilişkiye bakılırsa o da doyamıyor.

"Bu gece şanslı olacağımı bilmek güzel." Ona doğru yürüyorum, bir elimi karnına koyuyorum, onu öpmeden önce sıcaklığı içimde yükseliyor. "Ve belki yarın sen gitmeden önce." Gömme dolabıma girmeden önce boynunun yan tarafını öpüyorum. Soyunup kuru temizlemeye gidecek eşyalarımı bir kenara koyduktan sonra koyu allık-pembe saten bir şort ve ona uygun bir atlet alırken beni takip etmiyor.

Banyoya geri dönüyorum, musluğu açıyorum ve cilt bakım rutinimi yapıyorum. Yatak odasına geri döndüğümde kıyafetlerini yatağın önündeki sehpa atmış, sırtını yatak başlığına dayamış oturuyor ve televizyonda kanalları çeviriyor. "Rahat mısın?" Yorganı geri çekip yatağa girerek soruyorum.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Yatmak için yastıklarımı kabartırken ona bakıyorum.

"Pijamalarım." Televizyonu izlemek için arkamı döndüğümde neyi durdurduğuna bakıyorum ve uzanıyorum.

"Neden?" Tekrar ona bakıyorum, şaşkın bir şekilde önce üstüme sonra da bana baktığını görüyorum. "Eğer birlikte yatıyorsak, çıplak olmak zorundayız."

"Bu bir kural mı?" diye sordum. "Çıplak değilsin." Pamuklu boxer'ıyla karşılaşacağımı düşünerek battaniyenin altından uzanıyorum, ama onun yerine elim sert sikinin üzerine düşüyor.

"Çıplak." Üzerimi örtmeden ve beni sırtüstü yatırmadan önce kumandayı yatağın kenarına fırlatıyor. "Eğer bir bariyer varsa sana nasıl kayabilirim ki?"

Ona gülümsüyorum, ellerimden birini yüzüne dokunmak için kaldırıyorum. "Sana hiç ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Şey, beni yarattıkları için bunu söylemek zorunda olan ailem dışında kimse söylemedi." Burnumun ucunu hafifçe öpmek için eğiliyor. "Bana seksi falan dediler ama hiç güzel demediler."

"Sen de ateşlisin," diye onaylıyorum, o da bana gülümsüyor, "ama güzelsin."

"Şehirdeki en güzel kızı elde etmek için öyle olmam gerektiğini düşündüm." Beni öpüyor, dili benimkiyle birlikte kayıyor. Kendini bacaklarımın ortasına yerleştirirken bacaklarım onun için açılıyor. "İşte bu yüzden çıplak olman gerekiyor," diye açıklıyor dudaklarımı bırakıp öpücüklerini boynuma doğru kaydırıldığında. "Hemen içeri kayabilirdim."

Elleri çılgınca üzerimdeki saten pijama takımını çıkarıp beni çıplak bırakırken, "Seninle yatağa asla kıyafetlerle gelmeyeceğim," diyorum. Hiç vakit kaybetmeden iime kayıyor. Sırtım dikleşiirken bacaklarım sanki benim için yaratılmış gibi onu sarıyor. "Evet."

"Gördün mü?" diyor, beni sikerken alnını alnıma dayıyor.

"Haklıydın." İime daha hızlı girerken yanlarına tutunuyorum. "ok haklıydın." enesini ısıtıyorum ve on dakika sonra beş kez boşaldım ve o yine üzerime boşaldı.

"Duş aldığımı biliyorsun, değil mi?" "İime sürdüğünde yıkanıp gidiyor, değil mi?"

"Evet"-yataktan kalkıyor ve siki hala yarı yarıya yanlara doğru sarkıyor-"ama o zamana kadar üzerinde benim izim var."

Başımı sallayıp onunla birlikte yataktan kalkıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Sana göre çünkü sen bir erkek değilsin, anlamıyorsun." Kıımı tokatlarken Banyoya gidiyoruz, duş kapısını açıp suyu başlatıyorum, sonra da kapatıyorum.

"Erkekler tuhaf," diye mırıldanıyorum, tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmasını ve ayaklarını bileklerinden aprazlamasını izliyorum. "Kadınlar bunların hiçbirini yapmaz."

Gülüyor. "Unutuyorsun, ben iki kız kardeşle büyüdüm." Duşun kapısını tekrar açıp suyun sıcaklığının doğru olup olmadığını kontrol ettikten sonra içeri girerken kız kardeşlerinden bahsediyor. "Sizler iz bırakmıyor olabilirsiniz ama onlar hep oradalar."

"Nasıl yani?" Dönüyorum ve suyun sırtımdan akmasına izin veriyorum.

"Bulunduğumuz yerde tesadüfen ortaya çıkmak gibi," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Buna sapıklık denir" -onu işaret ediyorum- "ve ben bunu asla yapmadım." "Ama benimleyken yapardın." Tezgâhtan kalkıyor ve yanıma geliyor.

duşta. "Gerçi buna pek gerek yok çünkü ben dışarıdaysam sen de benimlesin."

"Erkekler gecesiye değil." İçeri giriyor ve ben de üzerine biraz su dökebilmesi için yoldan çekiliyorum.

"Ya seni orada istersem?" diye soruyor usula. "Her zaman değil, ama ya erkekler gecesiye ve gelip beni grmeni istersem, ister misin?"

"Muhtemelen hayır," diye cevap veriyorum, her ne kadar bu sözleri söylerken kafamdan evet sesleri yükselse de.

"Ama gelseydin, içeri girer ve beni perdin, değil mi?" Asılı duran kancadan banyo lifini alıyor ve üzerine duğ jeli sürüyor. "Böylece herkes senin olduğumu bilirdi."

"Seni pemezdin ve o zaman sen de avlanmak için zgr olurdun," diye şaka yapıyorum, "ve ben de öyle yapardım."

"Güven bana" -önümde duruyor- "herkes benim olduğunu bilecek."

"Rahatla, benim için şafak vakti düello yapmana gerek yok," diye şaka yaparak onu gldryorum. O beni yıkıyor, ben de onun sırtını yıkıyorum ve yatağa çıplak giriyorum.

Alarmı çaldığında uyanıyorum, o uzanıp alarmı kapatınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Saat kaç?" Yatağın benim tarafımdan soruyorum.

"Yedi buçuk." rty üzerinden atıyor ve ben de sırt üstü dönüp onun banyoya doğru yürüyüşünü izlerken geriniyorum.

"Aşağı inip kahve yapmak için bornoz giyebilir miyim, yoksa bunu çıplak mı yapmamı istersin?" Ona soruyorum ve omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde hala uyku var. "Sadece soruyorum, kuralları bilmiyorum."

Kalkıp ofis koltuğumdan bir bornoz alıyorum ve mutfağa gidip kahveyi hazırlamaya başlıyorum. On dakika sonra, ben buzdolabından sütü çıkarırken o dünkü kıyafetleriyle merdivenlerden iniyordu.

"Kahvaltı ister misin?" Soruyorum ve ona uzattığım kahve fincanını alıp başını sallıyor ve bir yudum alıyor. "Sen kahvaltı yapmayacak mısın?"

Aç mısın?"

"Öğle yemeğine kadar idare ederim," diye beni temin ederken aynı anda ön kapı açılıyor ve ikimiz de Theo'nun içeri girdiğini görüyoruz.

"Vay, vay, vay." Benden Caleb'a bakıyor. "Görüyorum ki randevunuz hâlâ devam ediyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum, kendi kahve fincanımı kapıp dudaklarıma götürüyorum. "Kahve ister misin?" Theo'ya soruyorum.

Caleb kahvesinden bir yudum daha alarak, "Hayır," diyor. "Kahveyi sadece ve sadece benim için yapıyorsun. Eğer kahve istiyorsa kendisi için kahve yapabilir."

"Bu çok kaba," diyor Theo. "Ya ben onun bana kahve yapmasını isteseydim?"

"Sana kahve yapamaz. Zaten bana kahve yapıyor," diye homurdanıyor Caleb ve ben de soluk soluğa kalıyorum.

"Aman Tanrım, bu bir tür 'ona dokunamazsın, o benim' konuşması mı?" İkisini de güldürerek soruyorum.

"Onun olduğunu biliyorum," diyor Theo. "Herkes senin sınırların dışında olduğunu biliyor." Şok içinde ağzımı açıyorum. "Sence neden kimse seninle göz teması kurmuyor?"

"Benden korktuklarını sanıyordum." Bardağımı yere bıraktım. "Onlara ne söyledin?"

"Onlara bir şey söylememe gerek yoktu." Yanıma geldi. "Birini haddini aştığı için kovdum, sonra da gece gündüz buradaydım."

"Bunun işi bitirmek için olduğunu sanıyordum." Önce ona sonra Theo'ya bakıyorum, başını salladığını, yere baktığını ve güldüğünü görüyorum. "Bildiğim iyi oldu." Fincanımı aldım. "Şimdi yukarı çıkıp güne başlayacağım." Başımı arkaya eğiyorum ve o da eğilip dudaklarımı öpüyor.

"Seni sonra ararım bebeğim," diyor usulca.

"Belki cevap veririm," diye tehdit ediyorum onu, "belki de vermem." Önce onun, sonra Theo'nun yanından geçiyorum. "Lütfen kendini evinde hisset."

"Bunu da yapmayacak!" Ben yukarı odama doğru yürürken Caleb arkamdan bağıyor. On dakika sonra, odaya girdiğinde hâlâ bornozumla masamda oturuyordum.

"Tamam, ben gidiyorum," diye haber veriyor ve omzumun üzerinden bana doğru geldiğini görüyorum.

"Evet, bunu zaten söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum ama doğru düzgün bir veda edemedim." Başını eğiyor ve beni öpücüklere boğuyor. "Şimdi, elveda." Odadan çıkmadan önce göz kırptıyor ve birkaç dakika sonra öpücüğünün hâlâ durduğu dudaklarıma dokunuyorum.

Oturup düşünmeye fırsat bulamadan telefonum çalıyor ve arayanın annem olduğunu görüyorum. "Selam anne," diye cevap veriyorum, telefonu hoparlöre alıp kalkıyorum ve giyinmek için dolabıma doğru yürüyorum.

"Hey, tatlım, seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" diye soruyor. "Hayır, sadece güne hazırlanıyordum."

"Neler yaptın?" diye soruyor ve bu sorudan dolayı gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Bırakıldığım yerdeki nöbetçi itfaiye şefiyle görüştüm. Ayrıca bir DNA testi yaptım ve büyük büyük büyük büyükbabamın on iki çocuğu olduğunu öğrendim, bu yüzden üzerinde çalışmam gereken büyük bir aile ağacı olacak." Onu endişelendirmek istemediğim için araştırmayı bırakmamı söyleyen nottan bahsetmiyorum.

"Daha yakın akrabalarınız yok mu?" Sesi yumuşak ve benim için üzgün görünüyor. "Maalesef hayır," diye cevap veriyorum, bol bir kot pantolon giyiyorum, sonra da bir gömlek ve sonunda uzun kollu krem rengi bir gömlek aldı.

"Elimde bölgedeki hastanelerin ve özel kliniklerin bir listesi var ve sanırım onlara ulaşacağım. Bir yerlerde doğmuş olmalıyım."

"Sadece endişeliyim," diye itiraf ediyor bana. "İncinmeni, istenmediğini ya da sevilmediğini hissetmeni istemiyorum." Burnunu çektiğini duyuyorum.

"Son birkaç gündür bunu düşünüyordum"-telefonu açıyorum-"ve öz ailemi bulmuş olmam gitmem gerektiği anlamına gelmiyor

ve onlarla tanış. Belki de sadece bildiğimi bilmek bile iyi gelecektir." "Ne yapmaya karar verirsen ver," diye cesaretlendiriyor, "biz orada olacağız Her hareketini destekliyorum."

"Teşekkürler anne." Gözlerimi kapatıyorum. "Seni seviyorum."

"Benim seni sevdiğim kadar değil," diye karşılık veriyor sesinde bir hafiflikle. Müşterilerimden biri beni aradığından sohbet fazla uzun sürmüyor. Öğle yemeğinden sonra çalışıyorum ve nihayet saat üçte, önce özel kliniklerin yazılı olduğu kağıdı çıkarıyorum.

Dört klinikten ikisi faaliyette değil, bu yüzden üçüncüyü aramadan önce onlar hakkında herhangi bir bilgi bulup bulamayacağımı görmek için bir not alacağım. Resepsiyon görevlisi neşeli bir sesle cevap veriyor. "Merhaba, bana yardımcı olabilir misiniz acaba?" diyorum parmağımı gergin bir şekilde masama vurarak. "Yirmi beş yıl önce evlatlık verilmişim ve elinizde o yıla ait doğum kayıtları olup olmadığını merak ediyordum."

"Bunlar gizlidir," diyor, "ama ilçe ofisine gidip kayıtları isteyebilirsiniz."

"Çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve telefonu kapatıyorum, ilçe kayıt bürosunu arayıp numarayı çeviriyorum. Konuşmadan önce telefonu açan kadını dinliyorum: "Merhaba, yirmi beş yıl öncesine, yirmi beş Eylül'e ait doğum kayıtlarına nasıl ulaşabileceğimi merak ediyordum."

"Talebinizi e-posta yoluyla yapıyorsunuz," diye cevap veriyor. "Birinin size geri dönmesi bir gün kadar sürebilir." Bana e-posta adresini vermeye devam ediyor ve telefonu kapattığımızda e-posta çoktan gönderilmiş oluyor.

Telefonu kapatır kapatmaz telefon çalıyor ve arayanın Caleb olduğunu görüyorum. "Hey," diyorum telefonu kulağıma götürerek.

"Selam," diye cevap veriyor ve kamyonun kapısının çarptığını duyuyorum. "Acil bir çağrı aldım ve gerçekten geç kalabilirim."

"Oh hayır." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, birinin bodrumunu su basmış, o yüzden oraya gidip suyu boşaltmamız gerekiyor," diye açıklıyor. "Ne kadar süre kalacağımdan emin değilim."

"Neden yapman gerekeni yapıp eve gitmiyorsun, yarın görüşürüz?"

"İstemiyorum ama beni beklemeni de istemiyorum" diye inliyor. Gülümsüyorum. "Yarın sabah erkenden geleceğim."

"Oh ne güzel," diye şaka yapıyorum, "Sabırsızlanıyorum." Telefonu kapatıyorum ve donmuş bir pizza yapıp yatmaya karar veriyorum.

Saat on civarında, belki daha da erken, uykuya dalıyorum. Ne kadar zamandır uyuduğumu bile bilmiyorum ama camın kırılma sesi beni uyandırıyor, ardından da yerdeki gümbürtü sesi. Kalkıp pembe terliklerimi giyerken yorganı üzerimden atıyorum, telefonumu kapıp merdivenlere koşuyorum. Ön camda kocaman bir delik var ve boş odaya baktığımda ortasında kahverengi bir cisim görüyorum. Başım onları durduramadan bacaklarım hareket ediyor, nesneye doğru ilerlerken titriyorum, yaklaştığımda onun bir taş olduğunu görüyorum. Elimi kaldırdığımda kırmızı spreyci boyayla yazılmış "TERK ET" yazısını görüyorum. Taş elimden düşüyor ve az önce aldığım yerin ortasına gümbürtüyle iniyor.

Numarasını bulup hemen onu aradığımda ellerim titriyor. Yarım zil sesinden sonra cevap veriyor. "Sierra," diyor sesindeki endişeyle adımı söyleyerek.

"Attılar-" Sesim titriyor. "Birisi pencereme taş attı."

BÖLÜM 24

Caleb

Meçenin bir yarısı çalan telefon beni yatağımdan sıçratıyor. Gece yarısı telefon görüşmelerinden iyi bir şey çıkmaz.

Aklımdan milyonlarca farklı senaryo geçerken kalbim hızlanıyor. Ailem bir numara. Arayanın Sierra olduğunu gördüğümde, yeşil düğmeye bastığımda çoktan yataktan kalkmış oluyorum. "Sierra," diyorum sesimde endişeyle.

"Attılar-" Sesi kesiliyor ve vücudum taşa dönmüş gibi hissediyorum. "Biri pencereme taş atmış." Hayır, yanılmışım. Bu cümle vücudumu hem taşa çevirdi hem de öfkeyle doldurdu.

"Geliyorum." Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum. Aceleyle çekmeceme gidip bir kot pantolon çıkarıyorum. "Telefonu benimle birlikte kapatacaksın ve polisi arayacaksın." Telefonun onun tarafından gelen iniltisini duyabiliyorum. "Yola çıkıyorum. Polisle konuştuktan sonra beni aramanı istiyorum."

"Tamam." Sesi titriyordu. "Tamam."

"On dakika içinde orada olacağım," diyorum bağlantıyı keserken ve üzerime bir tişört geçirirken Theo'yu arıyorum.

"Ne?" diye homurdanarak cevap veriyor.

"Biri Sierra'nın penceresine taş atmış," diyorum çoraplarımı ve botlarımı giyerken.

"Ugh," diyor ve yan tarafına doğru hareket ettiğini duyabiliyorum. "Seninle orada buluşuruz. Ben oraya varana kadar kimseyi öldürmemeye çalış, lütfen." Kapıdan aceleyle çıkmadan önce anahtarlarımı ve beyzbol şapkamı alıyorum.

Garaj yolundan uzaklaştığım sırada beni geri çağırıyor. "Bebeğim," diyorum ve tek yapabildiği ağlamak oluyor.

"Ben iyiyim," diyor boğazını temizleyerek. "Ben sadece." "Biliyorum bebeğim," diyorum ona.

"Neredesin?"

"Yatak odamdayım."

"Kapı kilitli mi?" Ona soruyorum ve o da bana bir hmm diyor. "Tamam, köşedeyim," diyorum ona. "Polis tam önümde. Gitmene izin vereceğim," diyorum kaldırıma yanaştığımda ve onun pencereden dışarı baktığını gördüğümde.

Arabamı polis aracının hemen arkasında durduruyorum. Theo'nun geldiği sırada kapımı açıp iniyorum, yanımda yürümeye başlamadan önce kamyonetini bile kapatmıyor. "Bir boğa gibi burnundan ateş püskürtmezsen bu iş çok daha kolay olacak." Arabasından inen memurlardan birine bakıyor.

"O bir ejderha," diye karşılık veriyorum, çünkü ön kapı açılıyor ve o bornozunun içinde gözyaşları içinde orada duruyor. "Bebeğim." Güçlü kalmaya çalışırken onu kollarımla sarıyorum ama titrediğini hissedebiliyorum.

"Ben iyiyim," diyor ve kendini kollarımdan kurtarıyor. "Theo, burada ne yapıyorsun?"

"Bundan emin oluyorum"- başparmağıyla bana doğru işaret ediyor -"bunun arkasında bitmez." Sonra polis aracını işaret ediyor. "Ve pencereye yardım etmek için."

"Merhaba," diyor şerif yardımcısı, "Ben Şerif Yardımcısı Lincoln Burke." Önce bana, sonra Sierra'ya baktı. "Bu da Şerif Yardımcısı Phillips." Yanında duran adamı işaret etti. "Bir pencere hakkında ihbar aldık."

"Evet," diyor Sierra, "uyuyordum ve biri bunu penceremden içeri attı." Eve doğru yürüyor ve ben de oturma odasındaki tüm cam parçalarına bakarken onu takip ediyorum. Theo beni takip ediyor, evin arka tarafına ve ardından garaja doğru yürümeden önce odayı şöyle bir tarıyor.

Şerif yardımcısı taşa dokunmadan önce eldivenlerini giyiyor, sonra üzerinde *Leave (Ayrıl)* yazan kırmızı boyayı görüyorum. "Bu ne lan?" Theo odaya geri dönerken aynı anda ben de kükrüyorum.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor, elindeki kontrplak parçasını yere bırakıyor ve beni zapt etmek zorunda kalma ihtimaline karşı yanıma geliyor.

"Bana tehdit edildiğini söylememiştin Sierra." Dişlerimi sıkarak onun adını söylüyorum ve ona baktığımda gözlerini kapatıp açıyor. "Bu ikinci kez oluyor." Kanıma işleyen öfkeyi dizginlemeye çalışarak Şerif Yardımcısı Burke'e bakıyorum. "Dün, bakmayı kesmesini söyleyen beyaz bir kağıt aldı ve şimdi de bu."

"Özür dilerim," diye cevaplıyor Şerif Yardımcısı Burke. "Biraz bilgi alabilir miyim?" Önce bana, sonra Sierra'ya baktı.

"Evet," diye yumuşakça cevap veriyor. "Yirmi beş yıl önce yerel itfaiye istasyonuna bir karton kutu içinde bırakıldım. Öz ailemi aramak için kasabaya geldim." Şerif yardımcısına tüm hikâyeyi anlattı. Kolumu omuzlarına doladım. "Bunu kimin yaptığını ya da notu gönderenin onlar olup olmadığını bilmiyorum. Bu konuda birkaç kişiyle konuştum. Şerif Hadley ile dava hakkında konuştum ama ortada bir dava yoktu. Ama bugün, doğum tarihimle ilgili tüm doğum kayıtlarını almak için ilçeyi aradım."

"Not sizde mi?" Şerif Yardımcısı Burke soruyor ve o da başını sallıyor.

"Hayır, yırtıp çöpe attım. Hiçbir şey düşünmedim."

Derin bir nefes veriyor ve ben onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

"Sanırım kameranız yok," diyor Şerif Yardımcısı Phillips, etrafına bakınarak.

"Yarın getirecek," diye bilgi veriyorum ona. "Alarmı var ama bu bir şey ifade etmiyor."

"Taşı almak zorunda kalacağım." Şerif Yardımcısı Burke ona bakıyor. "Yarın komşularınıza bir şey duyup duymadıklarını ya da görüp görmediklerini sormak için birilerini göndereceğiz."

"Yarın mı? Neden şimdi değil?" Ben soruyorum, o da bana bakıyor. "Daha yeni olmadı mı? Senin, ne bileyim, bir şeyler yapman gerekmez mi?"

Phillips'e bakarken sırtıyor. "Neden arazide bir arama yapıp sıra dışı biri ya da bir şey var mı diye bakmıyorsun?" diye soruyor çocuğa, o da başını sallayıp ön kapıya doğru yürüyor. "Gecenin bir yarısı. Muhtemelen kimse bir şey görmemiştir ve şüpheliler de çoktan gitmiştir. Ama yarın sabah birileri soru sormak için geldiğinde, onlarla konuşabilecekler ve bir şey duyan olup olmadığını görebilecekler. Umarım birilerinin kamerası vardır ama o zamana kadar bilemeyeceğiz." Bana baktı. "Kızgın olduğunu biliyorum ama kapıları çalmaya gidersek büyük ihtimalle kızacaklar ve hiçbir konuda yardım etmek istemeyecekler. Bunu bildireceğiz ve devriye bu gece ve yarın bölgede dolaşacak." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Burası sakın bir mahalle. Eğer biri bir şey duymuş olsaydı, çoktan ihbar etmiş olacaklarına neredeyse bahse girebilirim. Bir şey duyarsak sizi ararız."

"Yani hiçbir şey yapmıyorsunuz?" Kolum onun omuzlarından düşüyor. "Eğer isterlerse bunu her gece yapabilirler."

Tam bir şey söyleyecekken Şerif Yardımcısı Phillips içeri giriyor. "Hiçbir şey yok," diyor, "arka tarafta ayak izi yok, bahçede de yok." Pencereyi işaret ediyor. "Ya verandaya gelip attılar ya da arabalarını durdurup çimenlerden içeri attılar."

"Bir hayaleti kovalıyoruz." Bana bakıyor. "Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi görmedi. Ne bir marka ne de bir model araba." Sierra'ya baktı. "Keşke daha fazla yardım edebilseydim."

"Teşekkür ederim," diyor usulca, adam dönüp evden çıkarken.

"Beklediğimden daha iyi gitti," diye gözlemliyor Theo, evin diğer tarafına geçip süpürgeyi kaparak. "Kafasının

komşularınıza sormak için birinin geleceğini söylediğinde patlayacaktı."

"Şimdi değil." Ellerimi kalçalarımaya koydum, sonra Sierra'ya baktım. "Biri lanet pencerene taş atmış." Pencereyi işaret ediyorum. "*Biri* atmadı. *Onlar* yaptı." Devam etmeden önce bunun yüzüne yansımısını bekliyorum. "Bunu senin öz ailen yaptı, ya da her kimlerse."

"Bunu bilmiyoruz," diyor usulca.

"Sierra, ağzından çıkanı kulağın duysun." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Sadece biri değildi. Sana bir mesaj bırakmışlar. Aslında sana iki mesaj bırakmışlar. Biri sakindi, ama bu"-kırılmış pencereyi gösteriyorum-"bu lanet olası çizgiyi aşıyordu. Ve diyelim ki her ne sebeple olursa olsun, yabancı biriydi, sadece taşı fırlatırdı, üzerine lanet bir not bırakmazdı-"

"Caleb," diye araya giriyor Theo, "bunun kimseye faydası yok."

"Bana yardımını oluyor," diye çıkışıyorum ona. "Sana mektup göndermeleri bir şey, ama bu"-başımı sallıyorum-"bu biraz aşırı."

"Katılıyorum," diye itiraf ediyor. "Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Şoktayım ve dürüst olmak gerekirse korkuyordum, ama şimdi gerçekten çok sinirlendiğim bir noktadayım."

"Oh, güzel," diyor Theo, "onlardan iki tane var." Faraşa koymadan önce bardağı süpürüyor ve sonra bir karton kutuya gidiyor.

Bizden uzaklaştığında ona bakıyorum. "Nasılsın?"

"Şu anda seninle konuşmuyorum," diye karşılık veriyor ve kaşlarını birbirine çarpıyor.

"Ne? Neden konuşmuyorsun?"

"Çünkü sen bir devsin ve tüm bunlar hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak yerine" -pencereyi işaret ediyor- "bu konuda kendimi kötü hissetmemeneden oluyorsun." Theo odaya geri dönerek, "Evet, kulağa doğru gibi geliyor," diye araya giriyor. "Şimdi, ikiniz de bana izin verirseniz, eşyalarımı yerleştirmek için yardımınıza ihtiyacım olacak.

Penceredeki tahta parçasını kaldır ki eve gidip uyuyabileyim."

"Bu iş daha bitmedi," diye onu uyarıyorum ve sanki ona bir şey söylememişim gibi bana bakıyor.

"Gelip yardım ettiğin için çok teşekkür ederim Theo," diyor usulca. "Çok nazıksın." Sonra merdivenleri çıkmadan önce bana döndü. "Kendin çıkabilirsin."

Theo yatak odasının kapısına varıp kapıyı çarparken, "Pek çok şey hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye söze başladı, "konu kadınlar ve ilişkiler olduğunda paslanmış olabilirim ama o kadın senden hoşlanmıyor."

"Benden yüzde bin hoşlanıyor, yoksa beni de yanında götürmeni söyledim." Başımı sallıyorum ve kontrplağa doğru yürüyorum. O kontrplağı yerine çivilerken ben de onu tutuyorum. "Yarın Mitchell'ı arayacağım." Pencereleeri yapan adamdan bahsediyorum. "Yardıma geldiğin için teşekkürler."

Başını sallayarak beni onaylıyor. "O konuda iyi şanslar." Çenesiyle Sierra'nın bulunduğu üst katı işaret ediyor.

Işığı kapatıp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce kapıyı arkasından kilitliyorum. Kapıyı açtığımda onu yatağında, kapıya bakarken buluyorum. "Sana dışarı çıkmanı söylemedim mi?"

"Söyledin." Botlarımı çıkarıp beyzbol şapkasını yatağının önündeki banka fırlatıyorum. "Sakinleştin mi?"

Oturup kollarını göğsünde kavuşturuyor ve dün yatarken giymeye çalıştığı şeyi giydiğini görüyorum. "Ben mi sakinleştim? Senin sakinleşmen gerek."

"Özür dilerim," diyorum sonunda ve o ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyor. "Bu kadar sinirlenmemeliydim ama çok endişelendim."

"Şey-" Başka bir şey söylemesine fırsat vermiyorum.

"Yarın" -başımı sallıyorum ve tişörtümü çıkarıyorum- "daha çok dört saat içinde, birini arayıp bu lanet evin her yerine lanet kameralar yerleştireceğiz." Pantolonumun düğmelerini açıyorum ve kotumu çıkarıyorum,

yatağın kenarına doğru yürümeden önce boxer'larımı üzerimde tutuyordum. "Çıplak uyuyacağımızı söylediğimizi biliyorum ama ben çok yorgunum."

"Çıplak uyumakla ilgili bir şey söylemedik. Bunu söyleyen sendin." Onunla birlikte yatağa girmemi izliyor.

"Işıkları kapat bebeğim," diyorum usulca, o da uzanıp komodinin lambasını kapatıyor ve oda karanlığa gömülüyor. Yan yatıyorum, ona uzanıyorum ve onu kendime getiriyorum. "Bu gece beni korkuttu," diye itiraf ediyorum ona, sesim yumuşak.

Yüzünü boynuma gömerken "Beni de korkuttu," diye itiraf ediyor ve sonunda onu kollarıma alarak rahatlayabiliyorum. Başının üstünü öpüyorum, onu uyurken bulmak biraz zaman alıyor ama kollarımda ağırlaşıyor. Sonunda uyku beni ele geçirene kadar gecenin çoğunu onun nefes alışını dinleyerek geçiriyorum.



Ahıra istediğimden biraz daha geç varıyorum ve Emmett ile Charlie beni bekliyor. Onlara yeterince yaklaştığım anda Emmett dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle, "Berbat görünüyorsun," diyor.

"Evet." Başımı sallıyorum. "Dün gece biri Sierra'nın ön camına lanet bir taş attı."

Charlie hemen ayağa kalkıyor, Emmett'in yüzündeki gülümseme çabucak siliniyor. "Kameralarını almam lazım."

Charlie arka cebinden telefonunu çıkararak, "Birini buldum," diyor. Parmakları ekranda geziniyor. "Onları arayacağım."

"Sanırım öz ailesi," diye itiraf ediyorum onlara. Charlie'nin parmakları hareket etmeyi keserken, Emmett yanımdan tıslıyor. "İki gün önce ona aramayı bırakmasını söyleyen bir mektup aldı ve sonra gecenin bir yarısı penceresine atılan taşın üzerinde kırmızı sprey boyayla Ayrıl kelimesi vardı."

"Kahretsin," diye tısladı Emmett, "bu hiç iyi değil."

"Evet, bir de bana sor." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Hiçbir yerde kanıt olmadığı için polis de bir bok yapamaz."

"Şok edici," diyor Charlie. "Bugün kameraları kuracağız ve onunla uğraşmak için geri gelirlerse onları yakalayacağız."

"Bu işten vazgeçmesi için onunla konuştun mu?" Emmett bana soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşündüm," diye yanıtlıyor. "Gün içinde birlikte olduğu biri var mı?"

"Şimdilik," diye cevap veriyorum, "Theo. Ama önümüzdeki iki hafta içinde oradaki işi bitecek."

"Peki ya geceleri?"

"Onun yanına taşıyıyorum" dediğimde kaşları havaya kalktı. "Bunu biliyor mu?" Emmett gülmemeye çalışarak bana soruyor.

"Eşyalarımı onun evine götürüp yerleştirdiğimde öğrenecek." Ahıra doğru bakıyorum.

"Sağlam bir plana benziyor." Charlie gülmemeye çalışıyor.

"Tek bir planım var," diye açıklıyorum ona, "o da onun güvende olduğundan emin olmak." Onlara başımı sallıyorum. "Önemsediğim tek şey onun güvende olması. Kızgın olmasıyla başa çıkabilirim." Başka bir şey söylemiyorlar çünkü onlardan uzaklaşıp ahıra doğru yürüyorum, ona o kadar aşık olduğumu onlara itiraf etmek istemiyorum ki komik bile değil.

BÖLÜM 25

Sierra

I Elimde boş kahve fincanıyla merdivenlerden iniyor, oturma odasında elinde süpürgeyle duran Theo'ya bakıyorum. Başını kaldırıp gülümsüyor. "Merhaba. Mitchell az önce çıktı." Omzunun üzerinden yeni pencere.

Merdivenlerin dibine geldiğimde "Çok hızlıydı," diye gözlemliyorum. Dışarıdan gelen hareket beni ön kapıya baktırdı.

"Caleb onunla birkaç kelime konuştu." Theo kıs kıs gülüyor ve ben de hayal edebiliyorum. "Çocuklar da kameraları yerleştirmeyi neredeyse bitirdi."

"Kameralar mı? Çoğul olarak mı?" Ön pencereye doğru yürüyorum ve verandamda üç kişi görüyorum.

"Önde dört tane var," diye söze başladı Theo, "yanlarda dört tane ve sanırım arkada da dört tane."

"Bu..." diye nefes nefese kaldım.

Ön kapı açılıyor ve Caleb'e bakmak için başımı çeviriyorum. "Selam," diye selamlıyor, önce bana sonra Theo'ya bakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, elinde tuttuğu siyah spor çantasını yere bırakarak.

"Harikayım," diye yanıtlıyor Theo, "ama endişelenmen gereken kişi ben miyim bilmiyorum."

Yüzünü dolduran bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bana açıklar mısın lütfen?" Elimden geldiğince sakın kalmaya çalışıyorum ama bugün inişli çıkışlı bir gün oldu.

duyguların coaster. Tüm gün boyunca diken üstündeydim. Theo burada benimle olmasına rağmen, her ses beni zıplattı. "Bir kapı sesi nasıl oldu da bin kapı sesine eşit oldu?"

"Bin değil," diye kendini savunuyor. "Kapıda bir tane var, sana lazım olan, bir tane de garajın üstünde var. Sonra ön tarafta köşede iki tane daha var ve arkada da birkaç tane."

"Yani bin. Hepsine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," der ve Theo'ya döner. "Dışarı mı çıkacaksın?"

"Şimdi çıkıyorum." Pencereye konan tozları topluyor. Theo eşyalarını almak için garaja giderken biz yerimizden kıpırdamıyoruz. "Bana ihtiyacın olursa ara." Ön kapıyı açıyor. "Aslında, boş ver, senden haber almak istemiyorum." Dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

"Çantada ne var?" Ona soruyorum, gözlerim spor çantasına gidiyor.

"Eşyalarım." Çantayı alıyor ve bana bakmaktan kaçınarak merdivenlere doğru yürümeye başlıyor.

"Ne eşyası?"

"Giysiler" -merdivenleri çıkıyor- "tıraş malzemeleri, duş malzemeleri." Merdivenlerin başına geldi ve bana baktı. "Taşınıyorum."

"Affedersiniz?"

"Tüm bunlar sona erene ve sen korkudan ödün patlamayana kadar taşınıyorum." Yatak odama doğru yürümeye başladı ve az önce söylediği şey kulağa gerçekten çok hoş gelse de, belki de bunu tartışmalıydık.

"Eşyalarınızla buraya gelmeden önce bana sorman gerekmez miydi?"

Çantayı yavaşça yatak odasına fırlattıktan sonra dönüp merdivenlerden aşağıya, doğruca bana doğru geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor

ve dudaklarımı öpmek için eğildi. "Sana eşyalarını toplayıp yanıma taşınmanı söylesem, bunu yapar mısın?"

"Hayır."

"Yani bunun gerçekleşmesinin tek yolu buydu." Başparmakları yanaklarımı ovuyor.

"Ya burada kalmanı istemiyorsam?"

"O zaman ön taraftaki kamyonumda uyurum." Ağzım açık kaldı. "Sonuç olarak, seni tek başına bırakmayacağım."

"Caleb, onlar sadece-"

"Durmayacağını söylemiştin," diye sözümü kesti. "Yani aradığın her neyse onun cevabını alana kadar yapmamız gereken şey bu."

"Aynı anda hem tatlı hem de sinir bozucu olamazsın." Sesim yumuşak çıkıyor ve eğilip beni aynı yumuşaklıkla öpmeden önce gülüyor. "Bu bir ya-ya da durumu."

"Bunun üzerinde çalışacağım," diye takılıyor ve sonra kapı ziliyle bölünüyor. Kapıya doğru yürüyüp açıyor. Kamera ekipmanı olan adam onunla konuşmak için orada, ben de mutfağa doğru yürüyorum. Kupayı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra buzdolabına gidip açıyorum ve iki gün önce aldığım biftekleri görüyorum. Onları çıkardım.

"Cep telefonun nerede?" diye soruyor mutfağa girerken. Kotumun arka cebine uzanıyorum ve telefonu ona uzatıyorum.

"Kodun ne?" Yere bakıyor ve sonra bana bakıyor.

"Doğum günümü bile bilmiyorsun ve benim yanıma mı taşınyorsun?" Ellerimi tezgâhın üzerine koydum. "Bunun ne kadar boktan olduğunu görmüyor musun?"

"Ya bana söylersin ya da rastgele bir şey koyar ve seni beş yüz elli dört günlüğüne dışarıda bırakırım." Bana sırtıyor. "Geçen ay olduğunu biliyorum, yani otuz deneme hakkım var."

"Sıfır, dokuz, iki, beş," sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatıyorum, o bir tabure çıkarıp telefonumda bir şeyler yapmaya başlarken.

"Bu akşam yemek yapacağım ama umarım seninkinin tadı güzel değildir." Buzdolabına dönüyorum ve en sevdiğim yemeklerden birini yapmak için ihtiyacım olan malzemeleri çıkarıyorum.

"Bebeğim," diyor başını bile kaldırmadan, "ne olursa olsun seveceğim. Açlıktan ölüyorum, öğle yemeği yemedim."

"Neden yemedin?"

"Bir şeylerle uğraşıyordum," diye mırıldanıyor ben sarımsak ve soğanı alırken. "Hepimiz öyle değil miydik?" Yürümeden önce malzemeleri adaya yerleştiriyorum.

bir kesme tahtası almak için.

Bir bıçak alıp baharat çekmeceme doğru ilerlerken ve kırmızı biber, maydanoz ve tuz alırken bana "Ne gibi şeylerle uğraşıyordun?" diye soruyor.

"Doğduğum güne ait doğum listesini aldım ve görünüşe göre her şey normal görünüyor." Şimdi kafasını kaldırıyor. "Düşünüyordum da, eğer bir bebekten kurtulmak isteseydim ne yapardım?" Biftekleri açıp baharat ve biraz zeytinyağıyla baharatlamaya başlıyorum. "Ya evde yaptırırdım, böylece kimsenin haberi olmazdı ya da özel bir klinikte yaptırırdım, orada gerçekten evrak düzenlemek zorunda kalmazlardı." Baharatları ellerimle bifteğe sürerken ona bakıyorum. "Açık olan dört özel klinik var ve ikisi şu anda kapalı."

"Yani bunlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama gidip Bruce'la konuşacağım ve bir şey hatırlayıp hatırlamadığına bakacağım."

"Klinikle ilgili herhangi bir forum olup olmadığına da bakmalısın," diye öneriyor. "Bazen bir doktorun adını ya da başka bir şeyini öğrenip onunla çalışabilirsin."

"Bunu düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum, adadan uzaklaşıp yanıma gelirken.

"Hepsini indirdim." Bana telefonumu gösteriyor. "Uygulama orada. Telefonuma da yükledim. Hareketi algıladığı anda

kayıt."

"İşte diğer tüm erkeklerimi eve gizlice sokmaya çalışıyorum." Gülerек omzuna vuruyorum. Ona baktığımda tek yaptığı bana ters ters bakmak. "Şaka yapıyordum. Tanrım, artık burada yaşıyorsun. Ben nasıl bir şey yapabilirim ki?"

"Sierra," diyor adımı, sesi gergin, "yukarı çıkıp duş alacağım, sonra da gelip yemek yapmana yardım edeceğim."

"Kirli kıyafetlerini banyoda yerde bırakmasan iyi edersin," diyorum merdivenleri koşarak çıkarken geri çekilen sırtına.

Yemek yapmaya başlamak için dönüyorum ve o aşağı indiğinde neredeyse bitirmiş oluyorum. Kollarını bana doluyor, yüzünü boynuma gömerken önünü sırtıma bastırıyor. Saçlarındaki ıslaklık omzumu buruşturmama neden oluyor. "Pisliğimi temizledim." Beni öpüyor. "Harika kokuyor. Ne yiyeceğiz?"

"Biftekli kremalı sarımsaklı makarna," diyorum ve ayağa kalkıyor.

"Bütün bunları yirmi dakikada mı yaptın?" diye soruyor bana, etrafına bakarak.

"Yaptım." Başımı sallıyorum ve onun yemeğini tabağa koyuyorum, ikimiz yan yana yiyoruz. "Çok güzeldi," diye iltifat ediyor üçüncü tabağından sonra.

"Söylemiyorsun." Tabağımlı aldım ve ayağa kalkmaya başladım.

"Sen pişir, ben temizlerim. Git banyo yap," diye ısrar ediyor ve eğilip dudaklarından öpüyorum. "İşim bitince kalkacağım."

"Tamam, belki de bu birlikte yaşama olayı bir süre için iyi olacak." Üst kata çıkıp banyo yapmadan önce boynunu öpüyorum.

Sanki bunu yeni yapmaya başlamışız gibi değil de hep yapıyormuşum gibi onunla birlikte yatağı giriyorum. Ertesi sabah telefonum çaldığında giyiniyorum ve aşağıya baktığımda Bruce olduğunu görüyorum. Dün gece yemekten sonra onu aramıştım ama telesekreterine mesaj bırakmıştım. Telefonun içinde olanlardan değil; hayır, bu eski usul bir telesekreterdi.

"Merhaba Bay Bruce," diye cevap verdim, hoparlörü açarak.

"Size de merhaba," diye gürledi, "dün gece geç saatte arayıp mesaj bırakmışsınız."

"Saat altı buçuktu." Gülmemeye çalışıyorum.

"Ben erken kalkarım." Sesindeki sertlik bana sarılıyormuşum gibi geliyor.

"Ne istiyorsun?"

"Buraya gelip sana birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum."

"Bana tatlı bir şeyler getirecek misin?" diye neredeyse fısıldıyor.

"Getirebilirim ama-"

"Ama önemli değil, bu sabah seni bekliyor olacağım." Cevap vermeme bile fırsat vermeden telefonu kapattı.

"Kimdi o?" Caleb soruyor, ben kalçaları dar ama aşağıya doğru bollaşan kahverengi bir elbise pantolonu alırken odaya giriyor.

Pantolonun düğmelerini iliklerken ve dolabın onun tarafına bakarken "Arayan Bruce'du," diye cevap veriyorum. Bu da dün yukarı çıktığımda duraksamama neden oldu. "Taşındığını" biliyordum ama daha önce hiç benimle yaşayan bir erkek olmamıştı. Onun eşyalarının benimkilerle karışmasının yersiz olacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu. "Oraya gidip onunla özel klinik hakkında konuşacağım."

Saatine baktı. "Tamam, birkaç şey hazırlayayım, sonra seninle gelirim."

"Ne?" Giyinmeyi bırakıp ona bakıyorum. "Senin çalışman gerekmiyor mu? Bugün ahıra gideceğini sanıyordum?"

"Theo'yu göndereceğim, onu bu evden çıkaracağım. Hoşuna gidebilir."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesim fısıltının biraz üzerinde.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum, yapmak istiyorum," diyor. "Aşağıda bekliyor olacağım." Arkasını dönüp odadan çıkıyor ve göğsümdeki gerginlik daha da arttığı için çömelip nefes vermek zorunda kalıyorum. Ailem dışında, hayatım boyunca benimle onun gibi ilgilenmeye çalışan kimse olmadı. İyi olduğumdan emin olmak için elinden gelenin fazlasını yapan biri.

Tamam, ne düşüneceğimi ve hissedeceğimi bilmiyorum. Bir aydan kısa bir sürede bir adama aşık olabilir miyim? Bu delilik, değil mi?

Yutkunup ayağa kalkıyorum ve üzerime uzun kollu kahverengi bir kazak geçirip kahverengi botlarımla eşleştirdikten sonra aşağı iniyorum. "Teşekkür ederim," diye sesleniyor Theo ön kapıdan, "bu evden çıkacağımı hiç düşünmemiştim." Onunla birlikte ön kapıya doğru yürürken gülerek başımı sallıyorum, Caleb da beni takip ediyor.

"Gerçekten neredeyse bitti," diyorum ona. "Bu hafta sonu ofisimi alt kata taşıyabileceğimi söylemiştin."

"Biliyorum ama sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor," diyor ve merdivenlerden inip kamyonetine doğru yürüyor. "Asla geri gelmeyeabilirim."

"Çok dramatik biri," diye mırıldanıyor Caleb elimi tutup beni kamyonetine götürürken. Gülmemeye çalışarak bindim. Durup çörek alıyoruz ve Bruce'un evine geldiğimizde paravan kapı ön kapının açık olduğunu gösteriyor.

Caleb yanımda yürürken bir kutu çörekle dışarı çıkıyorum ve sonra Bruce'un bize doğru yürüdüğünü görüyorum. "Kimi getirdin?" Merdivenlerden yukarı çıkarken kapıyı iterek açtı.

"Bu Caleb." Caleb'a doğru dönüp gülümsüyorum. "Donut getirdik."

"Adamın o mu?" İçeri girebilmemiz için kenara çekiliyor.

Ben gözlerimi devirirken Caleb benim yerime "Evet," diye cevap veriyor.

"O bir şey," diye mırıldanıyorum ve sonra ayak seslerini duyuyorum.

"Bu yüzden mi beni aceleyle evden çıkarmaya çalışıyordun?" Heloise ellerini kalçalarına dayayarak soruyor. "Neden yalan söyleyen yalancı seni?"

"Ben öyle bir şey yapmadım kadın," diye savunuyor Bruce kutuyu elimden alarak. "Onun gelip çörek getireceğini nereden bilebilirdim ki?"

Heloise başını sallıyor. "Merhaba canım." Bana bakıyor. "Görgüsüz kocamı görmezden gel, lütfen içeri gel," diye davet ediyor Caleb'in yanına giderek. "Ben Heloise." Ona elini uzatıyor. "Hakkınızda bir şeyler duydum."

"Kimden?" Bruce diyor ki. "Adlarını söyle."

Kadın gözlerini devirir ve Bruce'un yanından uzaklaşır ama Bruce onu takip etmekte gecikmez. "İyi birine benziyorlar." Caleb kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarımdan öpüyor.

"Gerçekten öyleler," diyorum ona, sonra mutfaktan gelen tartışmaları duyuyorum. "Oraya gitmeliyiz."

"Girmeli miyiz?" diye soruyor, beni mutfığa kadar takip ederek.

Bruce bir çörek ısırırken yanındaki sandalyeye bakarak, "Otur," diyor. Caleb sandalyeyi benim için çektikten sonra yanımdaki sandalyeye doğru yürüyüp oturuyor.

"İkinize içecek bir şey getireyim mi?" Heloise mutfaktan iki fincan kahve getirirken soruyor. Gelip birini Bruce'a uzattıktan sonra kalan tek boş sandalyeye otururken ikimiz de başımızı sallıyoruz. "Peki bu ziyaret ne hakkında?"

"Şey," diye başlıyorum ve terli ellerimi pantolonuma siliyorum, "Hope Springs Tıp Kliniği hakkında bir şey biliyor musunuz diye merak ediyordum."

Heloise homurdandı. "O şey mi?" Kahvesinden bir yudum alarak başını sallıyor. "Korkunçtu. Doktorlar hakları olmayan şeyleri yapıyorlardı. Sigorta şirketlerinden ve hastalardan para alıyorlardı. Kapatıldılar ya da onun gibi bir şey."

"Sanırım orada doğdum."

"Mantıklı," diyor Heloise, gözlerini Bruce'a dikerek.

Ben.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor bana. Ona ne öğrendiğimi açıklıyorum

ve çöreğine bakıyor. "Hala çalışır durumdayken dedikodular vardı," diyor sonunda. "Kimse neler olup bittiğine dair bir kanıt bulamadı ama işler kesinlikle yolunda gitmiyordu."

"Eskiden orada çalışan birini tanıyor olma ihtimalin var mı?" O başını sallayana kadar nefesimi tutarak soruyorum.

"Meredith Casey," diyor adını, "doğumhanede çalışıyordu." Caleb'ın uzanıp elimi tuttuğunu hissediyorum.

"Sence benimle konuşur mu?"

"Sana numarasını vereceğim ve ayrıca arayıp onunla temasa geçeceğini söyleyeceğim," diye teklif ediyor. "Orada çalışmaya başlamasına şaşırdım. Orası açıldığında emekliydi."

"Sence tıbbi kayıtları bir yerlerde saklıyorlar mıdır?" Cevaba bir adım daha yaklaştığımı hissederken kalbim hızla çarpıyor.

"Saklıyor olmalılar ya da en azından saklıyorlardı, ama sonra ana boru vanası kırıldı," diye paylaşıyor ve içimdeki azıcık umut da sönüyor. "Her şey hasar gördü ve sonra küfle kaplı olanları attılar."

Derin bir nefes alıyorum. "İlginç." Caleb'a bakıyorum.

Kısa bir süre sonra evden çıktığımızda elimde bir kâğıt parçası vardı. Kamyonete bindiğimde ve o evden uzaklaştığında telefonumu çıkarıyorum. "İşte bir şey çıkmıyor," diyorum ona, numarayı çevirip hoparlöre alıyorum.

Telesekreter açmadan önce üç kez çalıyor. "Meredith'e ulaştınız, bana adınızı ve numaranızı bırakın, size geri döneceğim."

"Merhaba Meredith, benim adım Sierra. Beni 561- 715-4499'dan arayabilir misiniz? Teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve Caleb'a baktım. "Ve şimdi bekliyoruz."

BÖLÜM 26

Caleb

"Önümüzdeki hafta sonuna kadar bitirmiş olacağım," diyor Theo bir hafta sonra Eve girdiğimde. "Üst kattaki yatak odalarını bitiriyoruz. ve her şey bitmiş olacak."

"Çok iyi oldu," diye övüyorum, yapılmasını istediği gömme dolapların olduğu oturma odasına bakarak.

"Bugün bir sürü şey teslim aldı ve yarın daha fazla şey teslim alacak," diye fısıldıyor bana, "o yüzden iyi eğlenceler." Isık çalarak bazı aletleri toplarken gülümsemesini gizlemeye bile çalışmıyor.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" Kapıya doğru yürümeden önce ona soruyorum.

"Eve gidiyorum," diye cevap veriyor, "yüzümü göstereceğim, babanın benim için işi olup olmadığını görmeye çalışacağım."

"Bu hafta yedi yeni müşterimiz oldu," diye hatırlatıyorum ona, "ve kabul etmelisin ki burayı sevmeye başladın."

"Böyle bir şeyi kabul edemem." Kapıyı açıyor. "Şehre geldiğimden beri bir kez bile sevişmedim."

"Peki ya geçen hafta sonu?" Ona hatırlatıyorum.

"O çok farklı. Şehir dışından geliyordu ve benim evimin yanındaki evde kalıyordu." Eşyalarını alet çantasına yerleştirdikten sonra

alet kemerini.

"Yani kazanmak kazanmaktır, değil mi?" Bana dönüp bakmasını izliyorum.

"Cuma ve Cumartesi yerine Perşembe günleri bara uğrayabilirsin. Artık kasabaya gelen ve içki fabrikasına giden çok sayıda iş insanı var."

"Senin aksine"-çivi tabancasını almak için yürüdü, yere koymadan önce hortumu çözdü ve hortumu sarmaya başladı-"Seks yaparken acele etmemeyi severim. Hafta içi bir gecede okul çocuğu gibi olmak değil."

"Burada temelli kalıp kalmayacağına karar vermelisin," diyorum ve o da bana cevap vermeden botlarına bakıp yan tarafa doğru yürüyor.

"Ben gidiyorum Sierra!" diye bağırıyor ofisine doğru.

"İyi hafta sonları!" diye bağırırken o da eliyle beni selamlıyor ve ben de n kapıdan birkaç gün önce taşındığı ofisine doğru yürüyorum. Theo, ben ve diğer iki adamın beyaz tahta da dahil olmak üzere tüm eşyalarını aşağı indirmesi bir saat srd.

Yeni ofisine doğru yürüyorum, kapı pervazına yaslanıp son iki günde yaptıklarını gözden geçiriyorum. Onu ayakta durmuş beyaz tahtaya bakarken görüyorum. Cumbaya bakıyorum, şimdi yan yana iki bej sandalye, aralarında yeşil iekli bir vazo bulunan yuvarlak cam bir masa var. Sandalyelerden birinin önünde pelüş gri bir örtü ile uyumlu bir tabure duruyor. "Bu yeni." Oturma alanını gösteriyorum ve o da masaüstünün üzerinden bana bakıyor.

"Evet, yle." Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsüyor ve bende onu kollarıma alıp sarılma isteği uyandırıyor. "Güzel değil mi?" Başımı sallayıp içeri giriyorum ve sandalyelere doğru ilerliyorum. "Eğer o sandalyelerde o tozlu pantolonlarla oturursan" -beni tehdit etmek için arkasını bile dönmüyor-"bugünden itibaren bu odaya girme iznini kaybedersin."

Sandalyelerden uzaklaşıp ona doğru ilerliyorum, tahtaya bakarken onun yanında duruyorum. "Bu nedir?" Tahtanın üzerinde kırmızı yazılar olan kısmını gösteriyorum.

"Bunlar," diyor yazılar için, "araştırdığım bazı mesaj panolarından bulduğum isimler." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu iyi bir fikirdi."

"Birkaç iyi fikrim olduğu biliniyor." Ona sırtıyorum. "Çıplak uyumak o kadar da iyi bir fikir değil," diye mırıldanıyor. "İki tane Bu doktorlar lisanslarını kaybettiler çünkü hiç gerçekleşmemiş prosedürler için faturalandırma yapıyorlardı."

"Hemşireden haber var mı?" diye sorduğumda başını sallıyor. "Neredeyse bir hafta oldu, neden onu tekrar aramayı denemiyorsun?"

"Israrcı olmak istemedim," diyor masasına doğru yürüyüp beyaz sandalyeye otururken, "ama yeterince uzun zaman oldu, değil mi?"

"Sanırım öyle," diyorum ona, telefonundaki tuşlara bastığında ve zil sesi ofisini doldurduğunda.

"Üzgünüz; bağlantısı kesilmiş ya da artık hizmet vermeyen bir numaraya ulaştınız." Nefes nefese kalıyor ve telefonu kapatıyor.

"Bu bir tesadüf değil." Elini masasına vurdu. "Bu bilerek yapıldı." Başını sallayıp aşağıya, sonra tekrar bana baktığında midemde bir yanma başlıyor ve gözlerindeki iri yaşları görüyorum.

"Bebeğim," diyorum usulca ve o başını sallamaya devam ediyor.

"Hayır, kazanamayacaklar." Şu anda içini dökmeye ihtiyacı olduğunu bildiğim için sözünü kesmiyorum. "Geri adım atmayacağım."

"Tamam." Yanına gidip elimi ona uzatmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu. "Hadi gel."

Onu ayağa kaldırırken elini benimkinin içine soktu. "Nereye gidiyoruz?"

"Her şeyden önce," diyorum eğilip dudaklarını öperken, "her zaman merhaba öpücüğü vermeliyiz." Ellerini göğsüme koyarken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir kolumu beline doluyorum. "İkincisi, hadi gidip banyo yapalım."

"Kulağa gerçekten çok hoş geliyor," diye itiraf ediyor.

"Neden gidip bir şişe şarap almıyorsun?" -çenesini öpüyorum- "Ben de senin için banyoyu hazırlayayım."

"Banyoda buluşuruz," diye cevap veriyor kollarımdan kurtularak.

"Bu bir randevu." Onu ofisten çıkarken takip ediyorum ve banyoya girene kadar basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Neyle çalıştığımı görmek için etrafa bir göz attım. "Henüz banyoya girme." Banyoyu romantikleştirecek bir şeyler arıyorum ama elimde sadece beş mum var.

Kafamı sallıyorum ve banyoyu başlatıp en sevdiği köpük banyosunu dolduruyorum, sonra mumları yakmaya gidiyorum ki gerçek bile olmadıklarını görüp açıyorum. "Artık içeri girebilir miyim?"

Kapı açılıp elinde bir şişe şarap ve iki kadehle içeri girdiğinde "Olabilir," diye homurdanıyorum. "Dünyadaki en iyi zevke sahipsin," diyorum etrafına bakarken, "ama vücudunda romantik bir kemik yok."

"Ben romantiğim," diye soluk soluğa kalıyor. "Yarın gece seninle romantizmin dibine vuracağım." Yan tarafa doğru yürür ve iki kadeh şarap doldurur. "Romantikleşmeye hazır ol."

"Bu bir kelime değil." Başımı sallıyorum.

"Bence öyle." Dönüp kazağını başından sıyrıyor ve bu sabah giydiğini gördüğüm koyu bordo dantelli sutyeni üzerinde kalıyor. Kot pantolonunun düğmesini açıyor ve ona uygun bir külot giydiğini anlıyorum. "Bütün gece orada durup aval aval bana mı bakacaksın, yoksa soyunup bana paketini mi göstereceksin?"

"Paketimi mi?" Botlarımı tekmelemeden önce çözmek için eğiliyorum ve sonra tişörtümü yırtıp köşedeki sepete atıyorum. "Paketimin nesini beğendin?"

Bana doğru yürüyor, iki kadeh şarabı küvetin kenarındaki küçük masanın üzerine koyarken elinde iki rulo beyaz havlu var. "Şeklini beğendim," diyor pantolonumu çıkarıp "paketimi" serbest bırakırken. Bana doğru yürüyor, önümde çıplak duruyor. Benim

Ellerim yanlarımda duramıyor ve onun yerine kalçalarını kavriyorum, elleri sikime gidiyor. "Bazen ertesi gün yürümek zor olsa da mükemmel boyutta olması hoşuma gidiyor." Eğilip meme uçlarından birini ağzıma almadan önce sırtıtıyorum. "Her zaman, ama her zaman havanda olmanı seviyorum." Elini aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Benim istediğim kadar sen istemiyormuşsun gibi davranıyorsun." Diğer meme ucuna geçiyorum.

"Benim istediğimden daha çok istiyorsun." Meme ucunu ısırp ağzıma aldıktan sonra sesi kesiliyor.

"Küvete gir bebeğim," diye ısrar ediyorum, benden uzaklaşıp bir ayağını küvete sokuyor, sonra diğerini. Suyu doğru ilerliyor, dizlerinin üzerine çökmeden önce suyu kapatıyor ve sonra sırtını küvetin ucuna dayıyor. Ona doğru yürüyorum, başının arkasında duruyorum, eğiliyorum ve dudaklarını öpüyorum. Elim göğsünün ortasından aşağıya ve amına doğru akan ılık suyun içinde ilerliyor. Orta parmağımı içine doğru kaydırduğmda bacakları otomatik olarak açılıyor.

Bir parmak daha eklediğimde dili daha hızlı hareket ediyor. Parmaklarımı onun dışına ve küçük daireler çizdiğim klitorisine doğru hareket ettiriyorum. "Açgözlü bir amın var." İki parmağımı içine sokarken dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Dili tekrar ağzımın içine kayıyor. "Her seferinde," diyorum kalçaları parmaklarımla buluşmak için yukarı aşağı hareket etmeye başladığında.

"Ben-" demeye başladı ama ağzım onun sözlerini yuttu. Onun vücudunu kendiminkinden daha iyi tanıyorum. İsteddiği zaman ne istediğini biliyorum. İhtiyacı olduğunda neye ihtiyacı olduğunu ve hatta nasıl ihtiyacı olduğunu. Hızımı artırıyorum, ben onu parmakladıkça amcığı daha da daralıyor.

Elini benimkinin üzerinden klitorisine götürüyor ve bir o yana bir bu yana sürüyor. "İşte gidiyoruz," diyorum ona serbest bırakıldığını inlerken. "Parmaklarımı boğuyor," diye tıslıyorum, işi bitene kadar onu becermeyi bırakmıyorum, "yakında sikimi boğacak."

"Evet," diye kabul ediyor, dönüyor ve su her yere akıyor. Parmaklarım içinden kayıyor ve ayağa kalktığımda dizlerinin üzerinde duruyor, bir eli sikime gidip onu kavıyor ve kendine doğru çekiyor, diğer eli ise kalçamda. Ağzının sikimi yutuşunu izliyorum ve ağzının sıcaklığını içime çekerken gözlerimi kapatmaktan kendimi alamıyorum. Daha fazlasını içine almadan önce ağzını sikimin ucuna doğru hareket ettiriyor. Sanki tam tersi değil de ödülünü kazanmış gibi inliyor. "İstediğim horoz bu."

"Oh evet." Sikimin tabanını ucuna kadar yalamasını izliyorum.

"Ben her zaman istediğimi alırım," diyor dilini ucun etrafında döndürürken, "ve şu anda"-bana bakıyor- "dölünün çenemden aşağı damlamasını istiyorum." Beni boğazının arkasına götürüyor. "O zaman yüzümü sik."

"Siktir bebeğim," diye tıslıyorum ellerim başını tutmak için yukarı çıkarken, "bebeğime istediğini vermeliyim. Boğazını aç bebeğim," diye ısrar ediyorum daha fazlasını ağzının arkasına doğru iterken, "ve beni gidebildiğin yere kadar götür." Kalçalarımı geriye doğru hareket ettiriyorum ve sonra yukarı itiyorum. "Durmayacağım," diyorum ona, ağzına daha da fazla iterek. "Öğürsen ve sikimde boğulsan bile durmayacağım. Onu yutacaksın." Yüzünü becerirken inlemeleri içimde titreşiyor. Uzun sürmesini istiyorum ama ağzı üzerimdeyken, elleri sikimi okşarken ve gözleri bana bakarken istediğim kadar uzun sürmüyor. "Çeneni hazırla," diye emrediyorum, sikimi bırakıyor ama ağzına boşalmam için ağzını açık tutuyor. "Siktir," diye tıslıyorum, eliyle shaftımın üzerinde çalışırken yüzünü hedefliyorum. İşim bitene kadar ağzına girenleri yutuyor ve sonra elini alıp çenesine damlayan dölleri ovalayarak ağzına ekliyor.

"Boşa harcamak yazık olur," diyor bana göz kırparak. Küvetten atlayan o mu yoksa ben mi onu tutup yukarı çekiyorum bilmiyorum ama onu becermek istediğim için bunu küvette yapmayacağım. Onu makyaj masasına götürüyorum, eğiyorum ve onu boşalttığım zaman ıslanan yarığına sikimi sürüyorum. Bacaklarından birini kaldırarak bana daha iyi

ona erişim. İçine kayıyorum ve o da sırtını dikleştiriyor. "Bu iyi hissettiriyor," diye inliyor, "her zaman çok iyi."

"Her zaman çok iyi," diye tekrarlıyorum banyosunda sevişirken. Onu becerebildiğim kadar sert beceriyorum ve o da bunu kabul ediyor. Her seferinde hepsini alıyor. "Her seferinde."

BÖLÜM 27

Sierra

I Sanki biri bana hayatımda gördüğüm en büyük ayı kucaklamasını yapıyormuş gibi hissediyorum. Gözlerim yavaşça açılıyor ve yarı karanlık odaya bakıyorum. Dışarıdan gelen ışık perdenin yanından içeri girmeye başlıyor. Vücudu bedenimi sararken onu tam arkamda hissediyorum.

Bir kolu yastığın altındayken diğer kolu bana sarılmış, eli göğsümü tutuyor ve beni gülümsetiyor. Yüzü saçlarıma gömülürken bir bacağı bacaklarımın ortasına dolanıyor.

Yavaşça kendimden ayrılmaya başlamadan ve onu uyandırmamaya çalışmadan önce bunun tadını çıkarmak için fazladan bir saniye ayırıyorum. Nihayet yataktan çıktığımda, nefes nefese kaldığım için maraton koşmuş gibi hissediyorum. Parmak uçlarımda banyoya giderken, dün gece banyoda seviştikten sonra nihayet yemek yemek için aşağıya indiğimizde giydiği tişörtünü alıyorum.

Başıma geçirip arkasından saçlarımı çözdükten sonra lavaboya gidip yüzümü yıkıyorum. Yatak odasına geri döndüğümde onu hâlâ usulca uyurken buluyorum ve bir an durup onu izliyorum. O, şüphesiz, tanıdığım en iyi adam. Aynı zamanda, şüphesiz, ona karşı hissettiklerimin bir çeşit aşk olmadığını fark ettiğim andır. Bu gerçek bir anlaşma. Zihnim kalbimin ne düşündüğünü fark ettiği anda midem düşüyor ve ellerim terlemeye başlıyor. Neredeyse

Ona bu kadar çabuk aşık olduğumu düşünmek beni hasta ediyor. Kahretsin, onu seviyorum.

Elimi karnıma götürdüm, döndüm ve yatak odasından çıkıp aşağıya indim. Merdivenleri bu hafta bitirdiler ve düşündüğümde çok daha güzel oldular. Her basmağı garajda boyamışlar ve sonra da yerleştirmişler. Boş oturma odasına bakıyorum, Theo'nun bana yaptığı tüm gömme özel rafları görüyorum ve hala hayranlık içindeyim. Tüm mobilyalarım bugün geliyor ve daha fazla heyecanlanamazdım.

Ev nihayet benim evim olacak. Dönüp mutfaka doğru yürümeden önce derin bir nefes alıyorum. Işıkları açıp kahve demlemeye başlıyorum. Çekirdekleri kahve yapmadan hemen önce öğüten en güzel kahve makinesini aldım. Sütü almadan önce latte için düğmeye basıyorum. Sütü köpürtücüye koyduktan sonra ortadaki düğmeye basıp ısıtıyorum, sonra yerine koyup Caleb'e kahvaltı hazırlamaya karar veriyorum.

Önce pastırmayı sonra da sosisi alıp adaya koyduktan sonra fırına gidip alt çekmeceyi açarak fırın kaplarından birini alıyorum. Patatesleri soymaya çalışıyorum, sonra dilimleyip parşömen kağıdının üzerine yerleştiriyorum, aklım tüm bunlar bittiğinde ne olacağını düşünmemeye çalışıyor.

Bu bizi nerede bırakacak? Bana bakmak için buraya taşındı ama ailemin kim olduğunu öğrendiğimde evine geri mi dönecek? Birbirimizi her gün görecektir miyiz? Sabahları onunla uyanamama ve geceleri onunla yatamama düşüncesi düşünmek istemediğim bir şey ama yine de düşünebildiğim tek şey bu.

Krep yapmaya başlamadan önce kahvemden bir yudum alıyorum, normal ve yaban mersinli yapmayı tercih ediyorum. Ocağın başındayım, hamuru tavaya döküyorum, pastırma kokusu mutfakı doldururken ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyuyorum ve kendi kendime usulca gülümsüyorum.

Kolunun karnıma dolandığını hissetmeden hemen önce onu duyuyorum ve yüzünü boynuma gömüp derin derin nefes alıyor. "Yataktan sıvıştın," diye suçluyor beni, sesi hâlâ uykunun ağırlığıyla boğuşuyor.

"Yaptım," diye onaylıyorum. "*Ama* senin elinden kurtulmak için *Amerikan Gladyatörü* yarışmasına hazırlandığımı sanıyordum." Spatulayı elime alıp krebi çeviriyorum.

"Beni uyandırabilirdin." Boynumu hafifçe öpüyor ve beni kendisine daha sıkı bastırıyor. "Birlikte kahvaltı yapabilirdik."

"Bunu senin için yapmak istedim. Güne romantizmle başlamak. Hatta ne kadar romantik olabileceğimi göstermek için sana yatakta kahvaltı getirmeyi bile düşünüyordum."

Başını boynumdan çekmeden önce homurdanıyor. "Şu anda yalan söylüyorsun."

Diğer krepi çevirip ona bakıyorum, üzerinde boxer'ından başka bir şey olmadığını görüyorum. Vücuduna bakarken ağzımın suyu akıyor. "Bu gece seninle romantizmin dibine vuracağım."

"Öyle mi?" Dönüp kahve makinesine doğru yürüyor ve ben de, sikiinin yanı sıra en sevdiğim yeri olan kışına hayranlıkla bakıyorum.

"Bana baktığını hissediyorum," diye belirtiyor, arkasını bile dönmeden.

"Manzaraya hayranlıkla bakıyorum." Bana baktığını her yakaladığımda onun sözlerini ona karşı kullanıyorum.

"Yatakta kalsaydın manzarayı daha yakından seyredebilirdin," diyor ve ben başımı sallıyorum, fırının saatinin bip sesini duyunca dönüyorum.

"Pastırma ve sosis hazır." Tabakları fırından çıkartıp ocağın üstüne yerleştiriyorum.

"Çırpılmış yumurta mı istersin yoksa haşlanmış mı?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor. "Bu bir cevap değil Caleb."

"Ne pişirirsen yerim." Kahvesinden bir yudum alıp tezgâha yaslanıyor.

"Senden istediğim bu değildi," diye homurdanıyorum. "Çırpılmış mı yoksa haşlanmış mı?"

"Seçmek zorunda olsaydım" -fincanı yanına bırakıyor- "çırpılmışı seçerdim."

"Güzel." Buzdolabına doğru yürüyorum. "Bu kadar zor muydu?" "Evet," diyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Evet." Bir karıştırma kabı alırken ona bakıyorum. "Git otur."

Yumurtaları hazırlamaya başlarken başımla işaret ediyorum. "Bugün için planın nedir?" Bir servis tabağı çıkarıp her şeyi üzerine koymaya başlarken ona soruyorum.

"Bu hafta sonu izinliyim," diyor bana, "ve küçük bir kuştan bugün mobilya alacağını duydum."

"Küçük bir kuş mu?"

"Theo," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"İspiyoncu," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "Yani burada kalıp benimle bekleyeceksin."

"Düşündüm ki, eğer bir şey olursa, birbirimizi meşgul edebiliriz." Sırtışını ve ardından göz kırpışını görmek için tam zamanında ona bakıyorum.

Kahvaltımızı yaparken yan yana oturuyoruz ve ben ortalığı toplamaya başlamak üzereyken beni mutfaktan dışarı itiyor. "Kural kuraldır, sen pişirirsin, ben temizlerim. Ya da ben pişirirsem, sen temizlersin."

"Ama yardım edersem daha hızlı olur ve birbirimizi meşgul edebiliriz." Kaşlarımı iki kez aşağı yukarı oynatıyorum. "Ne demek istediğimi anladıysan."

Bana gülüyor, yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve dudaklarımı öpüyor. "Git benim için hazırlan."

"Ne demek bu? Benim için hazırlanmak mı?" Kocaman gülümsememeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum. "Soyunup oyuncağımı çıkarmalı mıyım? Seni duşta mı beklemeliyim?"

"Eğer kıcını bu mutfaktan çıkarmazsan, seni bu yerde becereceğim." Bu senaryoda her iki şekilde de kazanacağımı düşünerek yan tarafa bakıyorum. "Yukarı çık." Gülüyor. "Temizlik yapmayı sevdiğin için hiç zamanımı almaz."

"Daha kolay," diyorum ona, dönüp merdivenlere doğru yürürken. "Baktığını hissediyorum."

"Manzaranın tadını çıkarıyorum bebeğim," diye iltifat ediyor ve gömleğini yukarı kaldırıp ona çıplak kıçımı gösteriyorum. "Ben onunla işimi bitirene kadar o kış kıpırmızı olacak."

Kelimenin tam anlamıyla olduğum yerde duruyorum, alt basamakta dönüp ona bakıyorum, kollarımı göğsümün altında kavuşturuyorum. "Tutamayacağın sözler verme."

"Gerçekten mi?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Tamam o zaman." Sırıttırıyor ve mutfığa geri dönmek için arkasını dönüyor.

O odaya girdiğinde ben yatağı düzeltiyordum. Bir elini kalçama, diğerini bacaklarımın arasına koyuyor ve yatak yapmak geçmişte kalıyor.

"Bu," diyorum, "yaşadığım en iyi seks olabilir." Yüzüstü yatıyorum, sırt üstü yatmış ona bakıyorum, eli göğsünde tavana bakıyor.

"Olabilir." Bana bakıyor, yanındaki eli kıçımı ovma için dışarı çıkıyor. "Kıçını tokatladığımda, amının sikimi boğacağını sandım."

Ona gülümsüyorum. "Bunu beklemiyordum ve sonra-"

"Evet, ve sonra," yan dönüp boynumu öperken benimle alay ediyor, "ve sonra duramadım."

"Kalkmalıyım," diyorum ama hareket etmiyorum. "Dokuz ile on buçuk arasında burada olacaklarını söylediler ve saat çoktan..." Ona baktım. "Saat kaç?"

Karın kaslarını kıvrıyor ve yatağın yanından telefonunu alıyor. "Dokuz kırk beş."

Yan dönüyorum ve yataktan kalkıyorum. "Duş almam gerek," diyorum banyoya giderken, "yalnız." Onu işaret ediyorum. "Kamyonu dinle."

On beş dakika sonra, o duştan çıkarken ben de dolabımdan çıkıyordum ki kapı çaldı. "Rekor sürede," dedi.

dedi ve ben de ona gözlerimi devirdim.

Merdivenlerden koşarak iniyorum, kapıyı açıyorum ve evimin önündeki büyük kamyonu görüyorum. İki adam kamyonun başında, iki adam da verandada bekliyor. "Merhaba," diyorum, "içeri getirin."

Oturma odasındaki mobilyaları yerleştirmeleri bir saat, yemek odasındakileri yerleştirmeleri ise bir saat sürdü. Büyük masa çok ağır olduğu için onlar için en büyük zorluktu. Üç saat sonra kapıyı kapatıyor ve evimin haline bakıyorum. Her şey her odanın ortasına yığılmıştı. Bir odadan diğerine bakan Caleb'a "İşte sihir şimdi başlıyor" diyorum.

Tam bana bir şey söyleyecekken mutfaktan telefonum çalıyor. Koşup alıyorum ve tanımadığım bir arayan olduğunu görüyorum. Caleb'la birlikte oturma odasına geri dönerken hoparlörü açıyorum. "Alo," diye cevap veriyorum ve sesin gelmesi tam bir dakika sürüyor.

"Sierra'yla mı görüşüyorum?" Kadının sesi alçak, sanki fısıldıyormuş ya da korkuyormuş gibi.

"Bu o." Biraz korktuğumu belli etmemeye çalışarak Caleb'a bakıyorum. "Kim bu?"

"Yaptığın şeyi bırakmalısın." "Kim bu?"

"Fark etmez," diye cevap veriyor ve Caleb'ı yanımda

hissediyorum. "Bu Bayan Casey mi?" Diye soruyorum ama cevap vermiyor.

"Canın yanmadan önce yaptığın şeyi bırakmalısın." Sesi kesiliyor.

"Her şeyi öğrenene kadar aramayı bırakmayacağım," diye ilan ediyorum, sesim sonunda titreyerek çıkıyor.

Bağlantıyı kesmeden önce "Uyarıldınız," diyor ve telefon benim ekran resmime geri dönüyor.

"Bu o olmalı, değil mi?" Odanın öbür ucuna bir şey fırlatmak ister gibi bakan Caleb'a bakıyorum. Yüzündeki ıstırap

Geri adım attım. "İyi misin?"

Başını sallıyor ve neden bilmiyorum ama sonraki kelimeleri söylediğinde içim de bir şey taşa dönüşüyor. "Bu iş bitti."

BÖLÜM 28

Caleb

" O olmalı, değil mi?" diye soruyor. Tek yapabildiğim ona bakmak, sonra
T elindeki telefona bakmak ve sonra tekrar ona bakmak. Bedenim
kilitleniyor ve öfke içeri giriyor. Bana bir kez baktı ve bir adım geri çekildi.
"Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Bu iş bitti" -yüzündeki kan çekiliyor
-"Lanet olsun, Sierra."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sakinleşmem gerektiğini biliyorum. Oturup
belki yüze kadar saymam gerektiğini biliyorum ama bu kadarı da fazla.

"Bunların hepsinden bahsediyorum." Beyaz tahtanın olduğu ofisini
gösteriyorum. "Etrafta dolaşıp belki de sormaman gereken sorular sorman
hakkında konuşuyorum."

Sanki suratına bir tokat atmışım gibi bakıyor. "Birkaç telefon görüşmesine
izin vereceğimi düşünüyorsan ve-"

"Ve lanet pencereden bir taş." Sesim gittikçe yükseliyor. "Ve sonra
postanda lanet bir not. Dürüst olmak gerekirse Sierra, bu iş bitmeli ve şimdi, tam
burada bitmeli. Bana bunun bittiğine dair söz ver. DNA'nı verdin ve sistemdesin.
Seni bulmak istiyorlarsa bulurlar ama onları arayışın sona erdi."

"Hayır, bitmedi." Başını sallarken sesi alçaktı. "Bitmedi."

"Burada oturup senin sürüklenmeni izlemeyeceğim." Kelimeleri daha sindiremeden ağzımdan çıktılar.

"O zaman gitmelisin." Bir adım bile atmıyor.

"Sierra," diyorum, kalbim göğsümde paramparça olacaktı gibi hissediyor, beni seçmesi için yalvarıyor, nefesimi tutuyorum.

"Gitmelisin," diye tekrarlıyor. Ön kapıya doğru yürümeden önce ona bir kez daha bakıyorum, masadan anahtarlarımı alıyorum ve dışarı çıkıyorum. Daha da iyisi, kapıyı arkamdan çarparak hışımla çıkıyorum.

Beş adım atıp duruyorum, geri dönüp içeri dalmaya hazırım ama ayaklarımın başka planları var. Kamyonetime gidip bindim ve onun evinden uzaklaştım. Her zaman geri dönüp ona gitmek istiyordum. Bunun yerine, ofisime doğru ilerleyip garaj yoluna park ediyorum. Hafta sonu olduğu için ön kapı kilitliydi. Anahtarı kapıya sokup alarm çalmaya başlamadan önce açıyorum. Şifreyi girdikten sonra ofisime doğru yürüyorum, anahtarlarımı masamın üzerine atıp oturuyorum.

İhmal ettiğim kâğıt yığınının bakarken sandalyede arkama yaslanıyorum ve telefonum çaldığında tavana bakıyorum.

Elimi arka cebime atıp telefonu çıkarıyorum ve onun bana geri dönmemi ve bu konuyu konuşabileceğimizi söylemesini umuyorum ama öyle olmuyor. Arayan babamdı ve bana FaceTiming yapıyordu.

Nefes verip yeşil kamera düğmesine basıyorum ve bağlanana kadar bekliyorum. "Selam dostum," diye selamlıyor yüzünde bir gülümsemeyle ve evde mutfakta oturduğunu görüyorum. "Cumartesi günü neden iştesin? Sonunda hafta sonu izin yapacağını sanıyordum," diye şaka yapıyor benimle. Yan tarafa bakıyorum, onu rahatlatmak için bir bahane bulmaya çalışıyorum ama muhtemelen içimi göreceğini biliyorum. Ona dönmeden önce derin bir nefes veriyorum. "Sorun ne?" diye soruyor hemen, başımı kaldırıp kendime gelmeye çalışıyorum. "İyi misin?" Sesindeki endişe annemin ekrana gelmesine neden oluyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Bilmiyorum baba."

"Neden en baştan başlamıyorsun?" diye yumuşak bir sesle ısrar ediyor ve keşke telefonda konuşmak yerine karşısında oturuyor olsaydım diyorum.

"Biriyle tanıştım," dediğimde yüzünü bir şok kaplıyor ve annemin gözleri büyüyor.

"Buraya son geldiğinden beri mi?" diye soruyor annem. "Hayır, onunla eve gelmeden önce tanıştım ama işler biraz ilerledi. o zamandan beri."

"Bir tür ilerleme mi?" diye tekrarlıyor babam sözlerimi.

"Tamam, iyi, ilerlediler ama-"

"Ama senden hoşlanmıyor," diye araya giriyor annem, sesinde acıma duygusuyla. "Senin ne kadar harika biri olduğunu bilmiyorsa buna değmez." Babama bakıyor, o da yan gözle ona bakıyor. "Ne? O mükemmel."

"Mükemmel değil" -babam kolunu ona doluyor- "ama oldukça yakın."

"Ben de mükemmel değilim," diye onaylıyorum onları, "ve sanırım açıklayabileceğimden çok daha fazlasını berbat etmiş olabilirim."

"Neden en baştan başlamıyorsun?" diye öneriyor babam. "Bırak da buna biz karar verelim."

"Bu konuda tarafsız bir yargıç olabilir miyim bilmiyorum." Annem başını sallıyor. "Benim gözümde o haksız, o haklı olacak."

"Neden denemiyorsun?" diye cesaretlendiriyor babam onu.

Omuz silkiyor. "Deneyebilirim ama çocuklarımı incitirsen kendine ömür boyu bir düşman kazanırsın. Bir kaltağı keserim. Mila'nın sosyal bilgiler ödevini kopyalamaya çalışan o küçük pisliği hatırlıyor musun? Neredeyse arabamı evlerinin içine sürüyordum."

"Yedi yaşındaydı ve bunu zaten konuşmuştuk."

"Sadece söylüyorum" -ellerini kaldırıyor- "Ben sadece kendim olabilirim."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyor babam, sonra bana bakıyor. "Hangi aptalca şeyi yaptın?"

"Sanırım en başından başlamalıyım," diyorum. "Yirmi beşinci yaş gününde evlatlık olduğunu öğrendi." Annemin nefes nefese kalışı

ona bir dakika vermeliyim. "Evet, sadece evlatlık değil, terk edilmişti de. Onu itfaiye istasyonunda bir karton kutunun içinde, lanet bir battaniyeye sarılmış halde bırakmışlar."

"Aman Tanrım," diyor annem, "yanılmışsın." Başını iki yana sallıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama o hatalı değil ve öyle olduğunu söylediğim için özüş dilerim."

"Devam et," diye ısrar ediyor babam, bakışları üzerimde.

"Yani ailesinin kim olduğunu öğrenmek için kasabaya taşındı." "Bunda yanlış bir şey yok," diyor babam.

"Yüzde yüz katılıyorum." Yutkunuyorum. "Ama onları aramaya başladığından beri tehdit ediliyor."

"Ne demek tehdit ediliyor?" Babamın sesi sert çıkıyor, tam bir baba sesi, "bunu bana hemen şimdi söylesen iyi olur, yoksa" der gibi. Ben de onlara her şeyi anlattım, ama her şeyi. Onlardan hiçbir şey saklamıyorum. Bruce'la olan konuşmalarından beyaz tahtasına ve atalarının izini sürmesine kadar her şeyi onlara anlatıyorum.

"Ah, tatlım," diye fısıldıyor annem sonunda konuşmayı bıraktığımda, "yüzde yüz"-bekliyorum-"hatalıydın."

"Ne?" şok olmuş bir şekilde söylüyorum.

"Yanılıyorsun tatlım," diye tekrarlıyor, sonra babama bakıyor. "Bunu senden almış."

"Ama o kendini tehlikeye atmaya kararlı," diye kendimi savunmaya çalışıyorum.

"Kendini tehlikeye atmaya alışmıyor." Annem hemen onu savunmaya geçiyor. "Başkalarının olaylarla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir kontrolü yok. Kontrol edebileceği tek şey bununla nasıl başa çıktığıdır."

"Ama," diye araya giriyor babam, "o sadece onu koruyor."

"Evden hışımla çıkıp onu yalnız bırakarak mı?" Annem gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Hadi ama Caleb, kendini onun yerine koy."

Onu dinliyorum. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Sabah uyandığında kim olduğunu merak etmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun."

"O kim olduğunu çok iyi biliyor. O-" Onun hakkını verecek bir kelime düşünüyorum ama aklıma gelen tek bir kelime var. "O her şeydir."

"Ondan kendisi ve senin hakkındaki gerçeği öğrenmek arasında bir seçim yapmasını isteyemezsin." Babam iç geçiriyor.

"Ona seçim yaptırmak istemiyorum."

"Ama istiyorsun, az önce ona bunu söyledin." Gözlerimi kapatıyorum. "Ona bittiğini söylemek destek olmak değildir."

"Onun incinmesini istemiyorum!" Kükrüyorum. "Onun incineceği düşüncesi bile çok fazla."

"Ve işte burada yatıyor," diyor annem, "ona aşık ve böyle davranıyor." Şok içinde ona bakıyorum.

"Onu savunmak gerekirse, ona aşık olduğunu bildiğini sanmıyorum." Babam sanki ben burada oturmuyormuşum gibi yanımda tartışıyor.

"Ben sadece onun güvende olmasını istiyorum," diye fısıldıyorum. "İstediği her şeye sahip olmasını istiyorum. Sadece bunu kendini tehlikeye atmadan yapmasını istiyorum."

"Yani onu terk etmiyorsun." Annem önündeki tezgâha vuruyor. "Onun yanında duruyorsun ve başına ne gelirse gelsin ona destek oluyorsun, onu ayakta tutuyorsun. Onu ayağa kalkamayacak şekilde yere serilmiş halde bırakmazsın." Tezgâhtan uzaklaşıyor. "Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum." Başını sallar. "O inatçı kıçını kaldır ve gidip onu gör-"

"Bence karar vermelisin," diye araya giriyor babam, "onu ayakta tutan kişi olmak istiyor musun? Eğer istemiyorsan, o zaman çek git." Dişlerimi sıkıyorum. "Ama eğer istiyorsan, ona gelecek olan lanet fırtınayı göğüslemeye hazır ol."

"Ya onu koruyamazsam?" Beni en çok korkutan soruyu soruyorum. "Ya bütün bunları yaparsam ve onu bunlardan koruyamazsam ve sonra onu kaybedersen?"

"Ya koruyamazsan?" diye karşılık veriyor babam. "Ya onu koruyabilirsen ve onu kaybetmezsen?" Hüzünle gülümsüyor. "Ne yapacağına karar vermek sana kalmış."

yapmak istiyorum. Ama ikinize karşı da dürüst olun. Ona nasıl hissettiğinizi ve ne kadar korktuğunuzu söyleyin." Sözünü kesiyor. "Şimdi gitmene izin vereceğim çünkü düşünmen gereken şeyler var. Yarın bizi ara, tamam mı?"

"Arayacağım." Başımı salladım. "Teşekkür ederim, çocuklar."

"Biz bunun için buradayız," diyor babam. "Seni seviyorum oğlum."

"Şu anda senden biraz hoşlanıyorum, yarın bizi tekrar aradığında daha fazlasını öğreneceğim," diye tersliyor annem ve sonra telefonu yüzüme kapatıyor.

Yana dönüp kağıt yığınınına bakıyorum, cevabımın ne olduğunu zaten biliyorum. Ayrıca ona gitmeden önce emin olmam gerektiğini de biliyorum, çünkü babam haklıydı. Ona bir şey olmasından korkuyorum ve hayatta kalamamaktan da korkuyorum.

BÖLÜM 29

Sierra

I Garajdaki, üzerinde oturma odası yazan son kutuyu alıp dönüyorum ve iki merdiveni çıkıp çamurluğa geri dönüyorum. Ben geçiyorum Henüz dekore etmeye bile başlamadığım için hala boş olan aile odasından, artık oturma odası yerine okuma odası adını verdiğim ön taraftaki oturma odasına doğru ilerliyorum.

Diğer kutuların arasına yerleştirirken aklımın Caleb ile birkaç saat önce yaptığımız kavgaya kaymasına izin vermemeye çalışıyorum. Anlamadığı için ne kadar kızgın olduğumu görmezden geliyorum. Kutuyu açmaya başladığımda bir araba kapısının çarparak kapandığını duyuyorum. Gözlerim ön kapıya gidiyor, aynı anda kalbim hızlanıyor, dakikada bir mil yol alıyor. Merdivenlerdeki ayak seslerini duyduğumda nefesim kesilmeye başlıyor.

Gözlerim kapıya sabitlenmiş, açılmasını ve onun orada durmasını umuyorum. O olduğunu ve içeri girip bana sarılacağını ve kendimi güvende hissedeceğimi umuyorum. Her bir saniye sonsuzluk gibi geliyor. Her saniye o olduğuna dair umut daha da yükseliyor. Ta ki bir el gelip kapıyı çalana kadar.

Kapıya doğru yürüyüp çekerek açarken gözyaşlarımı ve burnumdaki sızıyı yok ediyorum. Lilah'nın elinde bir şişe şampanyayla karşımda durduğunu görünce kocaman gülümsüyorum. "Sürpriz." Ben kenara çekilip ona yer açtığımda içeri giriyor. "Senin için hediyelerle geldim" -şişeyi kaldırıyor- "ve hediyeler

ama onlar kamyonunda." Kapıdan aceleyle çıkıp kamyonetine yönelmeden önce şişeyi almam için bana uzatıyor. Yolcu tarafına uzanıp iki kutu almasını izliyorum. İçinde kek ya da çörek olduğunu bildiğim büyük pembe kutuyu alıyor ve kalçasıyla kapıyı kapatmadan önce daha küçük bir tane daha alıyor. Merdivenlerden eve doğru geri yürüyor. "Bunu açacağın için çok heyecanlıyım." Küçük olanı elinde tutuyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum kapıyı arkasından kapatırken ve o da kütüphanedeki mobilyalara bakıyor.

"Buraya gelip kitap okuyabilir miyim?" diye soruyor, odaya girip yaptırdığım ve koyu yosun yeşiline boyadığım gömme dolaplara ve büyük duvara yaslanmış bir o yana bir bu yana hareket eden siyah merdivene bakıyor.

Köşedeki pencerenin yanında duran sandalyeye doğru ilerlemeden önce elindeki şekerleme kutusunu hareketli kutulardan birinin üzerine bırakıyor. Dönüyor ve büyük boy, açık bej renkli sandalyeye oturuyor. Sandalyenin yanındaki küçük, yuvarlak, ağartılmış ahşap masa boş. "Ben burada okuyorum"- bir elini kolçağın üzerine koyuyor

- "Çayım bu masada." Masayı işaret ediyor.

"Şu masa için harika bir sürahi vazo aldım," diyorum ona, "ve şu sandalye için aldığım battaniye kaşmir gibi ama ağır."

"Daha azını söyle." Bana gülümsüyor. "Şimdi, bu raflar için zaten bir sürü kitabın olduğunu biliyorum, ama kendimi tutamadım." Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor ve elindeki hediyeği bana veriyor.

Şampanya şişesini ayağımın dibine koydum ve hediyeği ondan aldım. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ona daha önce söylediklerimi tekrarlıyorum.

"İnan bana, buna değdi." Ellerini birbirine vuruyor. "Yalan söylemeyeceğim, kendim için de bir tane aldım."

Bir kitap olduğunu bildiğim için ambalajını soyarken gülüyorum. Parker Cooper'dan bir kitap olduğunu görüyorum ve nefesim kesiliyor çünkü henüz çıkmamış bir kitap. "Aman Tanrım." Ona dönüp bakıyorum. "Nasıl?"

"Charlie'nin kuzeni Gabriel, onun kuzeni Zara ile evli," diye açıklıyor. "Geçen sefer ziyarete geldiğinde beni kitaplardan birini okurken yakaladı ve 'bu benim kuzenim' dedi." Kitabı göğsüme koydum, ağzım açık kaldı. "Biliyorum, ben de ona nasıl konuşmaya başladığımızı anlattım ve çok hoşuna gitti. Birkaç hafta sonra Autumn ofise geldi ve bana iki kitap verdi."

"Bunca zaman benden sakladın mı?" Ona ters ters baktım.

"İnan bana, en zor kısmı okumamak ve seni beklemektir," diyor.

"Buna inanamıyorum," diyorum kitaba bakarak.

"İçine bak," diye beni yönlendiriyor ve kitabı açıyorum. Sanırım bana imzalandığını gördüğümde çılgın atacağım.

Sierra,

İyi bir dostluk iyi kitaplar üzerine kurulur.

Teşekkürler /veya benimkini seçin.

Cooper Parker

"Bunun cam bir kutuya konması gerekebilir," diyorum ve gülüyor.

"Okuduktan sonra," diyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. "Camı kırmayacağız."

"ve en sevdiğimiz alıntılar için farklı bir kâğıda not almamız gerekecek" diye hızla ekliyor. Ona gülümsüyorum. "Kitap kulübü için sabırsızlanıyorum. Şimdi seni bavulundan çıkaralım." Etrafına bakıyor. "Caleb nerede?"

"Dışarıda." Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Daha sonra dönecek." Kitabı sandalyenin yanındaki masaya bırakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor usulca, bir omzumu silkiyorum.

"Fikir ayrılığına düştük diyebiliriz." Sesimi üzgün çıkarmamaya çalışıyorum.

"Sorun yok. Her şey y o l u n a girecek," diyorum çabucak. "Hiçbir şey bir cupcake ve bir

bir şişe şampanya iyileştiremez."

"Yani bu konuda konuşmak istemiyorsun." Beni işaret ediyor.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, "özellikle de bu konuda ne söyleyeceğimi bilmediğim için." Onu bilgilendiriyorum ve neler olduğunu anlatıyorum.

"Her iki tarafı da görebiliyorum," diyor üzüntüyle ve ben de başımı sallıyorum.

"Tamam, bu kadar yeter," diyorum ona, "hadi eşyalarımızı yerleştirelim ve bu kütüphaneyi tüm kütüphanelerin gıpta ettiği bir yer haline getirelim." Konuyu değiştiriyorum.

"Çok güzel," diyor son kutuyu açtığımızda. "Çok kıskandım." "Peki, değiş tokuş yapmaya ne dersin?" Büyük sandalyede oturan ona bakıyorum.

"Sen bebekle gel. Ben sarılırım, sen de kitap okursun." "Nereyi imzalıyorum?" diye cıvıldıyor ve telefonu çalmaya başlıyor.

"Evet," diye cevap veriyor, telefonu alıp kulağına götürüyor, sesi sinirli geliyor ama yüzündeki gülümseme hiç de sinirli olmadığını gösteriyor, "Şimdi gidiyorum." Küçük bebek yumrusunu ovuşturuyor. "Yakında görüşürüz. Ben de seni seviyorum." Daha da büyük gülümsüyor. "Tamam, hoşça kal." Telefonu kapattı ve sonra bana baktı. "Özür dilerim." Ayağa kalktı. "Lucy bu gece Autumn'larda kalıyor."

Konuşmasını kesmesi için elimi kaldırdım. "Lütfen söyleyeceğin şeyi söyleme." Gözlerimi kapatıp burnumu sıkıyorum ve o da gülüyor. "Git ve erkeğinin yanına dön." Yanıma geliyor ve bana sarılıyor. Sonra onunla kapıya kadar yürüyorum ve ona el sallayıp kapıyı kapatmadan önce kamyonetine doğru yürümesini izliyorum. Dışarıda güneş batıyor ve birkaç yıldızın çoktan gökyüzünde parıldamaya başladığını görüyorum.

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum ve kütüphaneye bakıp yaptıklarımızdan dolayı mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. Büyük koltuğun önündeki yuvarlak masanın üzerinde duran şampanya ve su bardağını alıyorum. Mutfığa götürüyorum ve sonra geri dönüp koltuğa oturuyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Elim kanepenin arkasına koyuyorum ve başımı koluma yaslayacağım sırada ayak sesleri duyuyorum ve ardından kapı açılıyor.

Onu orada dikilirken gördüğümde doğruldum. Saçları sanki gün boyu elini gezdirmiş gibi görünüyor. Bana bakıyor, yüzünü bir hüznün kaplıyor.

Yüzünü. "Özür dilerim," diyor, ilk tanıştığımızda giydiği kot pantolonla odaya giriyor, ama bu kez kolları kıvrılmış, mavi-kırmızı ekose düğmeli bir gömlek giymiş. "Seni bırakıp gitmemeliydim."

"Gitmemeliydin." Kanepede doğrulup ayaklarımı yere koyuyorum.

Tam daha fazlasını söyleyecektim ki ayaklarına baktı ve sonra tekrar bana baktı. Yüzündeki acı ifadesi nefesimi kesiyor. "Bütün bunlar olurken senin zarar görebileceğin düşüncesi" -sesi acı dolu- "bunu düşünmeyi bile aklım almıyor." Elimi boynumun altına koydum. "Ya onlar sana zarar vermek isteyen korkunç insanlarsa?"

"O zaman ben hallederim." Ayağa kalkıyorum. "Ama bunu yapmak zorundayım"-Yutkunuyorum

- "Başka kimse için değilse bile benim için. Bilmeyi hak ediyorum. Kim olduğumu öğreneceğim." Kendimi gösteriyorum. "Her neyse. Beni isteseler de istemeseler de kim olduğumu bilmem gerekiyor, çünkü ne olursa olsun, hala bir parçam eksik ve isteseler de istemeseler de bu onların."

"O zaman bununla başa çıkacağız." Önce beni sonra da kendini işaret ediyor. "Her adımında yanında olacağım ve ne olursa olsun seni destekleyeceğim," diyerek odaya giriyor. Başımı yana eğiyorum. "Bunu tam olarak gerektiği gibi ele almadığımı biliyorum," diye söze başlıyor ve şu anda tek istediğim onun kollarında olmak, "ama bilmelisin ki, sana zarar vermeye çalıştıkları düşüncesi benim için çok fazlaydı."

"Bir dahaki sefere beni zorlamaya çalıştıklarında ne olacak?" Kendimi ona gitmekten alıkoymak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Kendimi kaybedip hepsini avlamak istemem dışında mı?" diye homurdanıyor, dişleri birbirine kenetlenmiş. "Seni takip edeceğim." Bir şey söylemek üzereydim. "Yalan bile söylemeyeceğim, bundan hoşlanmayacağım. Ve muhtemelen kendimi sakinleştirmek için bir dakikaya ihtiyacım olacak, ama bir daha asla seni terk etmeyeceğime söz veriyorum."

"Sana söz veriyorum," diye cevap verdim sonunda.

"Güzel, şimdi kıcını kaldırıp buraya gel." Önündeki zemini işaret ediyor.

"Neden hâlâ oradasın?" Ona teslim olmak istemiyorum ama aynı zamanda ona dokunmak da istiyorum.

İkimiz aynı anda hareket ediyoruz. Başımı diğer tarafa yatırıp beni öperken elleri yüzümün yan tarafına ve saçlarıma gidiyor. Kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissettiğimde ellerim göğsüne gidiyor. Dili ağzımın içine kayıyor. İnliyorum ve o da bizi kanepeye geri götürüyor. Eliyle gömleğimi başımın üzerinden yukarı kaldırıyor, sütyenimi aşağı itiyor ve başını eğip bir meme ucumu ağzına alıyor. Beni kanepeye itmeden önce kot pantolonumun düğmelerini açıp bacaklarımı ve külotumu çıkarırken inliyorum. Sütyenimin klipsini açmak için arkama uzanıyorum ve yana atıyorum. "Arkana yaslan," diye ısrar ediyor ve ben de uzanıyorum. Kıcını kanepenin kenarına sürüklerken başımı yastığa koyarak arkama yaslanıyorum. Bacaklarımın arasına diz çöküp önce sol uyluğumu, sonra da sağ uyluğumu öpüyor. Dilini uyluğumdan karnıma, oradan da diğer uyluğuma doğru götürüyor. Yarığımı yalarken gözleri gözlerimin içine bakıyor. Gözlerim kapanırken elim başının arkasına gidiyor ve dilinin klitorisime dokunduğunu hissediyorum.

Bir elini meme ucuma götürürken klitorisimi emiyor, parmaklarının arasında yuvarlıyor ve diğeri bacağıma geri itmeye gidiyor. Yüzünü klitorisime doğru yan yana hareket ettirirken dili aşağıya ve içime doğru kayıyor. Ağzına almadan önce dili klitorisime vuruyor ve sonra ısıyor. Elini bacağımdan amıma götürüp aşağı yukarı ovuşturuyor. "Seni parmaklarımla boşaltacağım, sonra sikimle boşalacaksın," diye anons ediyor, iki parmağını içime kaydırarak, "sonra seni ters çevirip kıcına boşalacağım."

BÖLÜM 30

Caleb

I Ona kışına boşalacağımı söylediğimde gözlerindeki şehveti izliyorum. Ağzım onu yutarken üzerine çıkıyorum. Öpücüğün daha derine inmesini sağlamaya çalışıyor, elleri pantolonuma gidiyor ve düğmelerini açıyor. Bir elini boxer'ımın içine sokuyor ve sikimi kavrayıp aşağı yukarı hareket ettiriyor. O sikimle oynarken ben de ağzını bırakıyorum. "Senin için çok sertim." Sikimi ağzına alırken yanında diz çöküyorum. Elim onu parmaklamak için bacaklarının arasına gidiyor. "İşte benim kızım," diye övüyorum parmak eklemim kışına değerken, "aç o boğazı benim için." Parmaklarım onu sikerken gözlerimi kapatıyorum ve o da sikimi emiyor. Her seferinde, daha iyi olamayacağını düşünüyorum, ama her seferinde

bana bunun mümkün olduğunu gösterdi.

"Boğazından aşağı boşalmayacağım," diyorum ona, inerken sikimi ağzından çekiyorum. "Sana nereye boşalacağımı söyledim," diye hatırlatıp koltuktan kalkıyorum. "Kendinle oynamanı izlemek istiyorum." Kanepede çıplak uzanırken onu yönlendiriyorum, amı dilimden ve sonra parmaklarımdan parlıyor. "Söylediğim her şeyi dinleyeceksin ve sonra seni sert bir şekilde boşaltacağım," diye bilgilendiriyorum onu, henüz içinde olan parmakları yalayarak. "Ellerini göğsünden aşağı kaydır, tırnaklarını meme uçlarının üzerinde gezdir," diye talimat veriyorum, gömleğimin düğmelerini açarken bunu yapmasını izliyorum. "Klitorisine ulaşana kadar elini yavaşça karnından aşağı doğru hareket ettir." Gözlerim ellerine yapışmış, her hareketini izliyorum.

tek bir hareket. "Orta parmağını küçük daireler çizerek yarığının üzerinde gezdir." Omuzlarımdan silkmeden önce son düğmeyi açıyorum. "Sonra o parmağını aşağıya ve içine doğru hareket ettir." Ona söylediğim her şeyi yapıyor ve sikim daha da sertleşiyor, o kadar sert ki elimde yumruk gibi kavramak zorunda kalıyorum. "İçeri ve dışarı bebeğim," dediğimi yaparken ona söylüyorum, "başka bir parmak ekle."

"Evet," diye bağılıyor, bir parmak daha ekliyor. Kalçaları parmaklarıyla buluşmak için yukarı çıkıyor, şimdi daha hızlı ve daha hızlı gidiyor. Gözlerinin kapandığını ve nefes alışının yumuşak pantolonlarla gelmeye başladığını gördüğümde botlarımı, sonra kot pantolonumu tekmeliyorum. Pantolonumu onun kıyafetlerinin yanında yerde bir yığın haline getirdikten sonra ona doğru yürüyorum. O kendini parmaklarken elim klitorisine oynamak için dışarı çıkıyor. "Evet," diyor tekrar, gözleri fıldır fıldır açık. Göğsünün yükselip alçalmasından, kalçalarının eskisinden daha çılgınca hareket etmesinden, parmaklarının daha derine inmeye çalışmasından neredeyse orada olduğunu görebiliyorum. Orada olduğunu biliyorum ve ona izin vermem gerektiğini de biliyorum ama açgözlülük yapıyorum. Ona tüm zevki veren ben olmak istiyorum. Onu boşaltan ben olmak istiyorum. Parmaklarını ağızma almak için eğilirken elini ondan uzaklaştırıyorum. "Caleb," diye sızlanıyor, "tam oradaydım."

"Biliyorum." Sikimin onunla aynı hızda olduğundan emin olmak için bacaklarımı büküyorum. Bir bacağımı omzumun üzerinden geçirerek, içine kaymadan önce sikimi yarığına sürüyorum. İçine girip çıkıyorum. Onu becerirken dudaklarım üzerinde geziniyor. "Siktir, bebeğim," diye yemin ediyorum içine girerken, "çok ıslaksın" -çekilip kalçalarımı oynatıyorum- "çok sıkı." Elimi yukarı kaldırıp memesini kavriyorum. İtişlerimi daha hızlı ve daha hızlı karşılar, "Lanet olsun benim," diye ilan ediyorum. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, onun gittikçe sıkılaştığını hissedebiliyorum. Kendimi giderek kenara yaklaştığımı hissedebiliyorum. Ellerimle belini kavriyorum, onu dışarı çekiyorum ve dizlerinin üzerine çeviriyorum. "Sıkı tutun," diye uyarıyorum onu içine girerken. Ben ona arkadan vururken o kanepenin arkasına tutunuyor. Elim klitorisine gidiyor ve onu becerirken aynı anda çalışıyor. Her tarafıma boşalırken eli de benimkine katılıyor. Suları sikimin üzerinden fışkırıyor, dışarı ve taşaklarımdan aşağı sızıyor. "Beni sıırılsıklam ettin," diye homurdanıyorum.

Sıkılmış dişlerinin arasında, işi bitene kadar tutuyor, sonra çekip sikimi kavıyor. Ben kışına boşalırken omzunun üzerinden bana bakıyor. Elim sikimde aşağı yukarı hareket ediyor, döllerimi üzerine boşaltıyor.

"Artık hareket edemeyeceğimi biliyorsun," diye anons ediyor, kışını sikime bastırarak, "yoksa yepyeni kanepemin her tarafına boşalırım." Elini kışına götürüp döllerimi tenine sürüyor. "Hepsi orada mı?" diye soruyor ve parmaklarını yalayarak temizlerken başımı sallıyorum. "Bir duşa ihtiyacım var." Bana doğru ilerliyor, merdivenlere doğru yürümeden önce çenemin altını öpüyor.

"Başka neye ihtiyacın var biliyor musun?" Merdivenlere doğru dönüyorum ve onu takip ediyorum. "Boğazından aşağıya boşalmam." Banyoya kadar gülerken onu takip ediyorum. Duş o kadar uzun sürüyor ki, ben çıkana kadar su buz gibi oluyor ve sabunu durulamak için bir ayağından diğerine geçiyor.

Duştan çıkarken "Donuyorum," diye homurdanıyor ve ben onu beyaz bir havluya sarıyorum.

"Akşam yemeğinde ne yemek istersin?" O kurulanırken ben soruyorum. Onu izliyorum ve aniden uzun süre burada olmayabileceğini anlıyorum.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor, hemen fark ediyor. "Gülümserken solgunlaştın ve kusacakmış gibi görünüyordun."

"Ne yapıyoruz biz?" O göğsüne bir havlu sararken ben de belime bir havlu sarıyorum.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi kontrol edeceğimizi sanıyordum," diye cevap veriyor usulca.

"Ondan sonra," diye söze başlıyorum, çıldırmamaya çalışıyorum ama beni terk edeceğinden ölesiye korkuyorum. "Sonra ne olacak?"

"Tatlı." Gülüyor.

"Hayır Sierra," diyorum, "yani aileni bulduktan sonra ne olacak?" Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Burada mı kalacaksın, yoksa buradan ayrılıp eski evine mi döneceksin?"

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Burada işe daha yeni başladım," diyorum ve yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. Ağzımdan kelimeler dökülüyor ve gerçekten bir anlam ifade edip etmediğimi bile bilmiyorum. "Öylece kalkıp gidemem, üstelik şimdi seninleyken ve seninle bu şeye başlarken. Ben bile..." Gözlerimi kapattım. "Sana aşığım." Dudaklarından çıkan nefesi duymak benim için zor oluyor ve eli ağzını kapatmaya gidiyor. "Evet, yani burada neler olduğunu gerçekten merak ediyorum?"

"Beni seviyor musun?" diye soruyor ve şimdi kafası karışan kişi benim.

"Az önce sevdiğimi söylemedim mi?"

"Evet, ama sen de atıp tutuyordun, ben de gitmene izin verdim, ama söyledin." Beni işaret ediyor. "Beni sevdiğini söyledin."

"Evet, söyledim," diye onaylıyorum. "Ayrıca bugün aileme senden bahsettim." "Aman Tanrım." Elini alnına koyuyor.

"Ve senin de gelip onlarla tanışmanı istiyorum." "Ama-"

"Sen de benim için aynı şeyleri hissetmiyor musun?" Yer sanki ayaklarımın altından çekiliyormuş gibi hissederek soruyorum. "Eğer hissetmiyorsan sorun değil. Sadece senin hakkında ne hissettiğimi bilmeni istedim."

"Burada kalıyorum," diyor, "çünkü burada büyümemiş olsam da burası benim evimmiş gibi hissediyorum." Bir gözünün kenarından yaş süzülürken gülümsüyor. "Ve seninle birlikte bu daha da pekişti. Burası benim evim olması gereken yer." Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Aileme senden bahsetmedim ama bahsedeceğim. Yarın." Bana doğru yürüyor. "Seni seviyorum, Caleb." Ellerini kalçalarına koydu. "Ve hayatımın geri kalanında, bunu ilk senin söylediğin gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacağım ve bu beni gerçekten çok kızdırıyor." Onu kendime çekerek gülmekten kendimi alamıyorum. "Tabii beni gerçekten seviyor olsaydın, önce benim söylediğimi söylerdin."

Dudaklarını öpmek için eğildim ama hemen öncesinde, "Hayatta olmaz bebeğim," diye karşılık verdim. Burnumu onun kine sürüyorum. İlk ben söyledim, dudaklarım onun dudaklarının üzerinde geziniyor,

"Seni seviyorum." diyordu.



Banyoya giriyorum ve onu lavabonun yanında dururken görüyorum, saç kurutma makinesi çalışıyor ve o da rulo fırçasını saçlarına sürüyor. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?" Ona soruyorum ve o da aynadan bana bakıyor.

"Dışarı çıkmak mı?" diye soruyor. "Nereye?"

"Bara gitmeye ne dersin?" Diyorum. "Yiyecek bir şeyler de alabiliriz."

"Tamam," diyor, "otuz dakika içinde hazır olurum. Romantikleşmeye hazır ol."

Kıkırdıyorum. "Tamam bebeğim, sen nasıl istersen." Dönüp dolaba yöneliyorum, üzerime bir kot pantolon ve bir tişört geçiriyorum. O dolaba girdiğinde saatimi kapatıyorum ve bornoz bacaklarından uçup gidiyor.

"Beni aşağıda bekle" diyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor. "Giyeceğim şeyin sürpriz olmasını istiyorum."

"Tamam"-dolaptan çıkmak için dönüyorum-"ama altına kolayca yırtabileceğim bir şey giy."

Nefes nefese kaldı. "Eşyalarımдан hiçbirini yırtmayacaksın." İki eliyle beni uzaklaştırıyor. "Git başımdan."

"Peki," diyorum, ona doğru yürüyorum ve dudaklarını öperken yüzünü ellerimin arasına alıyorum, "romantikleştirilmeyi bekleyemem." Ellerim yüzünden kışına doğru ilerliyor, kışını sıkıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Bu gece birbirimize kötü şeyler yapacağımızın şifresi mi bu?"

"Bana hep kötü şeyler yapıyorsun." Beni itiyor.

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma," diyorum ve dönüp odadan çıkıyorum. "Belki mor arkadaşları dışarı çıkarabiliriz, ben de çıkarabilirim."

"Caleb!" diye adımı haykırıyor. "Çık dışarı!"

"Tamam." Merdivenlerden inip mutfağa giderken gülmemeye çalışıyorum, oturma odasına geçmeden önce tüm ışıkları kapatıyorum ve kütüphanesine doğru yürüyorum. Kitapları indirip okumadan önce isimlerini tarıyorum. Merdivenlerden inerken tıklama sesini duyuyorum. Kitabı yere bırakıp girişe doğru yöneliyorum. Önce siyah botlar, sonra da bacaklar görüyorum, bir sürü bacak. Mavi jean eteği kalçasının ortasına gelmeden çıplak tenini ve omuzlarını görüyorum. Siyah bluzu boynuna dolanmış gibi görünüyor.

"Bir şey yapmadan önce," diyor en alt basamakta durarak. "Bu boynuma sarılı" -üstünü işaret ediyor- "bu yüzden başımın üzerinden yavaşça çıkarılması gerekiyor."

"Bunu bildiğim iyi oldu," diyorum ona. "Şimdi git üzerini değiştir ve başka bir şey giy."

Gülüyor ve ben kıpırdamıyorum. "Şaka yapmıyorum." Başımı sallıyorum. "Seninle seks kedisi gibi görünerek dışarı çıkmayacağım."

Elini karın kaslarıma koyarken gülüyor. "Hepsi senin için." Çenemin altını öpüyor. "Anladığım kadarıyla bu kıyafeti onaylıyorsun."

"Hiç onaylamıyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, yanımdan geçip kapıya doğru yürürken. Kapıdan çıkarken "Bu gece dışarı çıkmayı yeniden düşünüyorum," diyorum ve onu takip ediyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve otomatik olarak kilitleniyor. "Hadi evde kalalım. Yemek yaparız, sonra da ne bileyim. Kitap okuruz." Duruyor ve topuklarının üzerinde dönüyor, kamyonun koluna uzanırken gülüyor.

"Benimle bir aşk kitabı okumak istiyorsun."

"Eğer bu seni evde tutacaksa" -ellerimi kalçalarıma koydum- "o zaman evet, evet, istiyorum."

"Tamam, yarın kirli bölümlerden birini okursun, biz de canlandırırız." Kamyonetin kabinine tırmanıp kapıyı çarparak kapatmadan önce burnumun ucuna dokunuyor.

Ellerimi kalçalarımaya koyup gökyüzüne bakıyorum. "Bana güç ver," diye mırıldanıyorum evrene doğru yürüyüp kamyonaya binerken. "Bundan emin misin?" Fikrini değıştireceğini umarak ona son bir kez daha soruyorum. Ama bana kocaman gülümsüyor ve başını sallıyor. "Harika," diyorum ve bara doğru ilerliyorum. Neredeyse dolu olan otoparka park ediyorum, bu barın içinde olduğumuz her saniye ona bakan herkese ters ters bakacağımı ve tehdit edeceğimi biliyorum.

Koltuktan atlayıp benimle kamyonetin arkasında buluşuyor ve elini benimkinin içine sokuyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Tıklım tıklım dolu bara giriyoruz ve tanıdığımız birini görüp görmediğimizi anlamak için etrafa bakıyoruz. "Brock ve Everleigh buradalar," diyor Sierra ve beni insanların arasından geçirip masalarına doğru sürüklüyor. "Hey, çocuklar," diyor iki boş sandalye görünce, "bunlar dolu mu?"

"Evet," diye tersliyor Brock.

Everleigh ise yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Hayır," diyor. Sonra ellerini iki boş sandalyeye uzatıyor. "Lütfen oturun."

"Ya da değil." Brock eğilir. "Gidip barda bir içki içebilirsin." "Brock," diye tıslıyor Everleigh, "bu hiç hoş değil."

"Bu gece randevu gecesi ve ben sosyalleşiyorum." Ona bakıyor ve sonra dönüp bize ters ters bakıyor. "Ve şimdi de insanları bizimle oturmaları için davet ettin, böylece senin dikkatini daha da az çekeceğim."

Bir elini onun yanağına koyuyor. "Söz veriyorum bütün gece bana sahip olacaksın."

Homurdanıyor ve ancak o zaman Sierra'nın yanına oturmadan önce oturması için sandalyeyi çekiyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse"- Brock'a bakıyorum- "ben de burada olmak istemiyorum."

"Etmiyor." İçkisini alıp dudaklarına götürüyor.

"Tamam, şu romantik şeyi başlatabilir miyiz?" -etrafa bakıyorum- "Böylece acele edip gidebiliriz."

"Romantik şey mi?" Everleigh, Brock'un homurdanmasına neden olarak bize soruyor.

"Eğer bilmemizi isteselerdi, bize açıklarlardı." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sen kendi işine bak, kadın."

"Buna sosyalleşme deniyor, Brock," diye tıslıyor ona. "Şimdi şu romantik şeyi açıkla."

"Caleb benden daha romantik olduğunu söylüyor, bu yüzden bütün geceyi ona romantik davranarak geçiriyorum." Omuzlarından birini yukarı kaldırıyor ve iki yana sallıyor.

"Bunu nasıl yapabileceğini biliyorsun." Brock ona bakar. "Evde kal ve soyun."

Everleigh'in nefesi kesilirken onu işaret ediyorum, "Bu. Ben de böyle romantikleştirilmek isterim."

Garson geliyor ve müzik biraz daha yükselmeye başlarken ve insanlar dans etmek için masalarının yanından kalkmaya başlarken bir tur sipariş ediyoruz.

Garson içkisini önüne koyarken Sierra, "Bir dans pisti yapmalılar," diyor. "Herkesin dans etmesini izlemek eğlenceli olurdu."

"Hayır, olmaz." Brock onun hayallerini çabucak yıkar. "Kimsenin bu bara gelmek istemediği zamanları hatırlıyorum. Muhteşemdi."

"Değildi," diyor Everleigh. "Neredeyse iflas ediyorlardı."

"Tamam, onu saymazsak." Son birkaç yılın nasıl geçtiğini konuşurken hepimiz gülüyoruz. Biz hamburger sipariş ediyoruz, Brock ve Everleigh ise paylaşmak için birkaç küçük tabak sipariş ediyor.

Etrafıma baktığımda daha fazla insan gelmişti ve hatta birkaçı bize merhaba demek için yanımıza gelmişti. Everleigh ve Sierra izledikleri program hakkında konuşup duruyorlar ve ben de masadan kalkıp onu sürükleyerek dışarı çıkarmak üzereyim. Eli bütün gece bacağımın üzerindeydi, usulca aşağı yukarı sürtüyordu.

Müzik hafifliyor ve bana sarılıyor, ağzı kulağıma gidiyor. "Benimle dans eder misin?" diye soruyor ve ben ona cevap vermiyorum; onun yerine masadan uzaklaşıp elimi ona uzatıyorum.

Masanın kenarına geçerken elini benimkinin içine kaydırıyor ve kolunu boynuma doluyor. "Sana çok güzel görüldüğünü söylemiş miydin?"

Bu gece?" Bir kolumu beline doluyor ve onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

"Hayır," diyor. "Kıyafetimden ne kadar nefret ettiğini söylemekle meşguldün."

Kafamı çevirip Brock ve Everleigh'nin diğerk tarafta dans ettiklerini görünce kıkırdıyorum. "Seni seviyorum." Eğilip dudaklarından öpüyorum.

"Ne kadar çok?" Başını kaldırıp bana bakıyor.

"Yüzümü kalçalarının arasına gömmek yerine bir barda seninle dans ediyorum." Ona göz kırpıyorum. "İşte bu kadar."

"Tamam" -kollarımda dönüyor- "çıkıyoruz." Ellerini Brock ve Everleigh'e doğru kaldırdı. "Eve gidiyoruz." Omuz silkiyor. "O benden çok daha romantik."

BÖLÜM 31

Sierra

TMasamda, yanımda duran telefon çalıyor ve yere baktığımda ekranda onun adının yanıp söndüğünü görüyorum. Arkama yaslanmadan önce yeşil düğmeye basıyorum.

"Merhaba."

"Hey, bebeğim"-sesi yumuşuyor-"ne yapıyorsun?"

"Kraliçeyle çay içmek üzereyim," diye şaka yapıyorum ve kıkırdaması beni daha da gülümsetiyor.

"Kraliçenin çayını bölmek istemedim. Sadece günün nasıl geçiyor diye sormak için aramıştım."

"İyi gidiyor." Cumbalı pencereden dışarı bakarken gülümsüyorum. "Birkaç ay önce aldığım sözleşmelerden birinin yeniden tasarımını bitirdim. O yüzden rahat bir gün geçirdim. Ama sanırım sen aradığından beri daha iyi oldu." Onu düşünerek gülümsüyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor. "Seni her zaman arayanın ben olduğumu biliyor musun?"

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Bu doğru değil. Ben seni her zaman arıyorum."

"Bir kere söyle," diye zorluyor ve ben tavana bakıp geçmişi düşünmeye çalışıyorum. Haklı, onu hiç öylece aradığımı sanmıyorum. "Meşguldüm."

Kıkırdıyor ve bu midemi titretiyor ve bazı yerlerimi karıncalandırıyor, neredeyse iki ay sonra titremeyi çoktan bırakması gereken yerlerimi. "Bu yüzden seni her gün arıyorum, sadece merhaba demek için."

"Hayır, beni her gün arıyorsun, böylece 'Seni her zaman arayan benim' diyebiliyorsun." Sesini korkunç bir şekilde taklit ediyorum.

"Beş gibi evde olurum," diyor gülerek. "O zaman tartışabiliriz."

"Makyaj seksi yapabilmek için benimle tartışmak istiyorsun," diye belirtiyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor usulca, "adamlarımla buluşmaya giderken beni sertleştirme."

"Güle güle Caleb," diyorum, "seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor ve telefonu klavyemin yanına koyarak kapatıyorum.

Ona onu sevdiğimi söyleyeli iki hafta oldu, daha doğrusu o bana beni sevdiğini söyleyeli ve o zamandan beri her şey yolunda gidiyor. Dikkatinizi çekerim, öz ailemle ilgili hiçbir şey olmuyor. Artık gizemli telefonlar yok, gitmemi söyleyen notlar yok. Hiçbir şey yok. Cırcır böcekleri gibi. Sanırım hiç haber olmaması iyi haber. Tam kalkıp yemek hazırlamaya başlayacaktım ki telefonum çaldı. Yine o olduğunu düşünerek yere bakıyorum ama onun yerine tanımadığım biri arıyor.

"Alo," diye cevap veriyorum, hoparlörü açıyorum. "Sierra'yla mı görüşüyorsunuz?" diye soruyor erkek sesi.

"Benim." Sandalyemde doğrulup numaralara bakıyorum, telefonda ne kadar süredir konuştuğumuzu sayıyorum.

"Merhaba," diyor, "benim adım Brendan Frisby." Adını hatırlamaya çalışıyorum ama bir şey çıkaramıyorum. "Beni DNA sitesi aracılığıyla atalarınızın izini sürmem için tuttunuz. Ben adli soybilimciyim."

"Oh, merhaba," diye cevap veriyorum, birden gerginleşiyorum.

"Bugün seni arıyorum çünkü bazı haberlerim var." Ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı. "DNA eşleşmeleriniz üzerinde çalışıyordum ve yakın bir akrabanızı buldum."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ne kadar yakın?"

"Şimdi sana e-posta göndereceğim ve aynı anda iz sürme işleminin üzerinden geçebiliriz," diyor ve bir ping sesi bana yeni bir e-posta geldiğini gösteriyor.

Üzerine tıklayıp eki açarken elim titreyerek farenin üzerinde geziniyor. Ağacın tepesinde gözlerim geziniyor. "Atalarınızın izini 1800'lere kadar sürdüm." İsimler benim için tamamen yeni ve beyaz tahtadakilere hiç benzemiyor, bu da garip.

"Bunlar benim tahtamda yazan isimler değil," diyorum ona.

"Bunlar muhtemelen senin baba tarafın, ki bir sonraki çalışmam da bu yönde olacak, ama ben anne tarafını yaptım." Daha önce kusacağımı düşündüysem bile, şu anda hissettiklerime hiç benzemiyor.

"Eğer ağaçtan aşağı inersen, iki kişiden biriyle ebeveynlik bağın olduğunu göreceksin." Gözlerim ağacın dibinde geziniyor. "Chester'ın beş oğlu vardı," diye büyük büyük büyükbabamdan bahsetmeye başlıyor, ama parmağım çoktan belgeyi aşağıya doğru hareket ettiriyor. "Frederick'in üç çocuğu vardı, iki oğlu ve bir kızı." Sadece konuşuyor ve ben bu noktada onu takip bile etmiyorum. "Büyükbabanın adı Rob Dyson." Sanırım nefesim kesildi, ya da belki de kafamın içinde. Duyabildiğim tek şey kalbimin kulaklarımda nasıl çarptığı. "Rob'un üç çocuğu vardı: Peter, Fiona ve Sonia." Alttaki isimlere bakarken gözlerim birkaç kez kırpışıyor. "Şimdi, sen ya Fiona'nın ya da Sonia'nın kızısın."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, iki elimi yanaklarıma götürerek, "emin misin?"

Gülüyor. "Eminim. Hiçbirinin sistemde bir şeyi yok ama kuzenlerinin var, ben de bu şekilde izini sürmeye başladım."

"Ben-" Nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Yarın diğer taraftan başlayacağım." "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diyorum.

"Sana daha fazla haberim var" diye cevap veriyor ve ben gülüyorum.

"Daha ne kadarına sahip olabileceğinizi bilmiyorum."

"İkinci kuzen olan Tina'ya ulaştım ve bana iki telefon numarasını da verdi. Ayrıca bana verdiği ortaya çıkarsa inkar edeceğini söyledi."

Sanırım bunu söylediğinde nefesim kesildi. "Bilgi muhtemelen okumadığın e-postanın içinde."

Sinirden, mutluluktan, her şeyden kahkaha atıyorum. "Suçluyum."

"Hikayenin sonunu öğrenmek istediğini ve başını okumadığını düşündüm."

"Bir dahaki sefere baştan başlayacağım," diye onu temin ediyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Diğer tarafta işim bitince seni ararım."

"Çok, çok teşekkür ederim," diyorum telefonu kapatırken. Telefona bakıyorum ve sonra e-postaya gidip oradaki numaraları görüyorum. Masamda ne kadar oturduğumu bilmiyorum; yüzümden akan gözyaşlarını hissetmiyorum bile. Vücudumun nasıl titrediğini hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Telefonumu elime alıp onun numarasını çeviriyorum. "Şimdi de bariz olanı söylediğim için beni aramak istiyorsun."

"Onu buldular," diye fısıldıyorum ve sonra hıçkırıklara boğuluyorum. "Onu bulmuşlar."

"Bebeğim," diye yatıştırıyor ve kendi tarafında koştuğunu duyabiliyorum, "benim için nefes al, tamam mı?" Kamyonetinin kapısının çarparak kapandığını ve sonra açıldığını duyuyorum. "Dört dakika içinde orada olacağım."

"Onu bulmuş." Ön kapının açıldığını ve botlarının yere vurduğunu duyana kadar tekrar tekrar söyleyebildiğim tek şey bu. Beni ofisimde buldu, kulağındaki telefon şimdi aşağı doğru hareket ediyordu. "Annemi bulmuş." Az önce söylediklerimi tam olarak algıladığı anı görebiliyorum. "Annemin kim olduğunu buldu." Ayağa kalkıyorum ve dizlerim tutmadığı için elleri beni tutuyor. Kollarını bana sararken yüzümü boynuna gömüyorum.

"Bu harika," diye mırıldanıyor kulağıma. "Her şey yoluna girecek." Başımın yan tarafını öpüyor. "Bana her şeyi anlat."

Brendan'ın bulduğu her şeyi Caleb'a anlatıyorum. "Yani şimdi annem ya Fiona ya da Sonia."

Yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Peki, ne bekliyorsun?" Başparmakları yanaklarımı kurularken gülümsüyor. "Bir süredir bunu bekliyordun."

"Biliyorum." Yere bakıyorum. "Korkuyorum."

"Korkmana gerek yok bebeğim," diye yumuşak bir sesle beni temin ediyor. "Bunu başarabilirsin."

"Ben hallederim," diye tekrarlıyorum sözlerini. "Önce kimi arayayım?" "Sonia," diyor, "oradan başla."

Sandalyeme geri oturuyorum, o da yanıma çömeliyor ve ben onun numarasını çevirirken elimi tutuyor. "Çok gerginim," diye itiraf ediyorum ona, numarayı çevirip yeşil düğmeye bastığımda sinirlerim bozuluyor. Zil sesi odayı dolduruyor ve elimi tutup dudaklarına götüren Caleb'a bakıyorum.

Biri telefonu açmadan hemen önce "Bunu sen halledersin," diye fısıldıyor.

"Alo." Kadın sesi odayı dolduruyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Merhaba, Sonia Dyson'ı arıyorum." Sesimi kontrol altına almaya ve titreyerek çıkmamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Bu o." Sesinin sıcak olduğunu söylemek istiyorum ama değil. Telefonu kapatmak için acele edeceğim bir ses bu. Tavırlı ve ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeyle dolu. "Kimsiniz?"

"Adım Sierra Davidson," diyorum ve sözümü bitirmeden araya giriyor.

"Bu isimde birini tanımıyorum," diye tersliyor, "ve eğer bana bir şey satmak için arıyorsanız, ilgilenmiyorum."

"Size bir şey satmak için aramadım," diye hızlıca cevap veriyorum o telefonu yüzüme kapatmadan önce. "Merak ediyordum da"-gücümü toplamak için Caleb'a bakıyorum

-"Eğer bir ihtimal yirmi beş yıl önce bir çocuğu evlatlık verdiyseniz."

"Kimsiniz?" Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bu numarayı sana kim verdi?"

"Öz annemi arıyorum."

"Aramayı bırak." Bitirmeme fırsat vermiyor. "Aramayı bırakmalısın. Bir şeyleri araştırmanı istemiyoruz." Kanım dondu. "Seninle hiçbir şey yapmakla ilgilenmiyoruz. Bu numarayı unut. Adımı unut. Tıpkı benim seni unutmaya çalıştığım gibi." Başka bir şey söylemiyorum çünkü telefon kapanıyor.

Ağzım açılıyor ama sonra hemen kapanıyor. "Bu-" Caleb ayağa kalkıyor, ne söyleyeceğinden emin değil. Çenesinin gerildiğini görebiliyorum.

Ezilmiş hissetmemeye çalışarak, "Bu her şeyi açıklıyor," diyorum. Başımı sallıyorum. "Ben üzerime düşeni yaptım."

"Yaptın," diye onaylıyor ben ona bakarken, gözyaşları görmemi zorlaştırıyor.

Ayağa kalkıyorum, olabildiğince güçlü olmaya çalışıyorum. "İşte bu kadar,"

diyorum ve ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o da kollarını bana doluyor. Onun

kollarının rahatlığı ve gücüyle, evlatlık olduğumu öğrenmenin acısını üzerimden atıyorum,

Öz annemin benimle hiçbir şey yapmak istemediğini öğrenmenin acısından.

Sırtımı ovuyor. "Bu onun kaybı bebeğim," diye yumuşakça yatıştırıyor. "Bu onun kaybı."

BÖLÜM 32

Caleb

"**B**u onun kaybı, bebeğim." İ ç i m d e k i öfkeyi bastırarak sırtını ovuyorum. "Bu onun kaybı."

"Sanırım öyle," diyor, sesi yenilgiyle doluyor ve eğer daha önce kızgın olduğumu düşündüysem, yanılmışım. Şimdi sadece kızgın değil, çıplak ellerimle birini öldürebilecekmişim gibi hissediyorum.

"Neden gidip sana bir banyo hazırlamıyorum?" Kollarımdan çekilirken teklif ediyorum.

"Şu anda seninle seks yapmak istemiyorum." Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve güçlü olmaya çalıştığını görüyorum.

"Bebeğim." Dudaklarını öpüyorum, gözyaşlarının tadına bakıyorum. "Her zaman üzerime atlayan sensin."

"Bu sabah uyandığımda yüzün kasıklarımıdaydı, ben de senin üzerine atladım mı?" Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor.

"Evet," diye onaylıyorum. "Uykunda kıcını oynatıyordun. Kısaca 'ye beni Caleb' dedin." Gözlerini deviriyor. "Ben de öyle yaptım."

"Uykumda kıcımı oynattım." Derin bir iç çeker. "Berbat bir şey bu."

"Öyle," diye katılıyorum ona.

"Yani, beni kollarını açarak karşılayacağını düşünmemiştim." Omuz silkiyor. "Ama bana çekip gitmemi söyleyeceğini de düşünmemiştim."

"Özür dilerim bebeğim." Gözyaşlarını kırptırıyor ya da en azından kırptırmaya çalışıyor. "Sen daha iyisin. Senin ne kadar harika biri olduğunu bilmeyi hak etmiyor."

"Bunu sadece beni sevdiğin için söylüyorsun."

"Aynen öyle, seviyorum." Ona gülümsüyorum. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum ve seni sevmesem bile, sana aşık olmadan önce de harika olduğunu biliyordum. Ateşli olduğunu biliyordum." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Hınzır bir mizah anlayışın olduğunu biliyordum." Bir parmak daha ekliyorum. "Tüm o tavırlarınla tam bir baş belası olduğunu biliyordum." Üç parmağımı havaya kaldırarak elimi ona doğru sallıyorum. "Kendisine atılan her şeyi kaldırıp ayağa kalkan bir kadın olduğunu da biliyordum."

"Ben o kişiyim," diyor gururla. "Bu onun kaybı," diyor sonunda. "Ben harikayım amina koyayım." Gülmemeye çalışıyorum. "Nazik ve sadık biriyim."

"Hepiniz busunuz," diyorum gururla, "ve sen benimsin."

"Ben seninim." Başını sallıyor. "Şimdi yukarı çıkıp banyo yapacağım ve erkeğim bana bir kadeh şarap koyup en sevdiğim yemeği yapacak."

"Um," diyorum, "evet, öyleyim. Sadece bana en sevdiğin yemeği söylemen gerekiyor, ben de onu yapacağım."

"Karides scampi." Bana milyon yıl geçse de tahmin edemeyeceğim bir şey söylüyor. "Karidesleri bu sabah çıkardım."

"O zaman telefonuma girip bir tarif bulacağım ve kadınıma en sevdiği yemeği yapacağım" -onu öpüyorum- "banyo yaparken ona bir kadeh şarap verdikten sonra."

"Çok, çok pürüzsüzsün." Uzaklaşmaya başlarken bana göz kırptıyor. "Bu ilişkide romantik olan tek kişi benim." Yürümeyi bırakıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ben hala senin romantizmini bekliyorum."

Bana."

"Seninle aşk yaşayacaktım" -ayağının üzerinde dönüyor- "ama sen hışım la evden çıkıp gittin, yani kaybettin. Sonra seni bara götürdüm ve

Sana romantizm yaşatmam yerine, yüzünü kalçalarımın ortasına koyduğunu söyledin ve bununla mücadele etmek çok zordu."

"Bu iki hafta önceydi"-sırıyorum-"ve o zamandan beri denemedin."

"Cumartesi gecesi" -ayağına vuruyor- "sana romantik davranmadım mı?"

"Barda yarı sarhoştun ve bana 'Eve gittiğimizde aletini öyle bir yalayacağım ki' demen romantizm sayılmaz." Elim kaldırıyorum. "Eve gittiğinde yapmış olsan bile. Zaten yapacağını düşündüğüm bir şey."

Nefes nefese kaldı. "Ama yaptım." Omuz silkiyor. "Şimdi kavga etmeye başlamadan önce bu konuşmadan uzaklaşıyorum ve sonra masamda makyaj seksi yapmak zorunda kalıyorum-" Durdu. "Yine."

O giderken ona gülmemeye çalışarak ayaklarına bakıyorum. Doğruca buzdolabına gidip ona bir bardak şarap dolduruyorum ve üst kata götürüyorum. Onu küvette su doldururken buluyorum. Arkasına yaslanırken bana bakıyor. "Bugün berbattı," diyor ona şarap bardağını uzatırken, "ve sen bana sadece bir bardak getirdin, şişeyi değil." Başını iki yana sallıyor. "Çaylak hatası."

"Bugünün berbat olduğunu söylediğin anda hatamı anladım." Dudaklarından öpüyorum. "Sana bütün şişeyi getireceğim."

"Ve sonra bana güzel olduğumu söylemeyi unutma."

"Ama sen güzel değilsin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Sen muhteşemsin ve bunu görmeyenlerin gözlerini kontrol ettirmesi gerekir."

"Güzel." Şarabından bir yudum alıyor. "Çok pürüzsüz."

"Ayrıca sana bakan herkesin suratını dağıtırim. O yüzden." Mutfğa doğru koşarken ona göz kırpmıyorum, şişeyi alıp ona geri getiriyorum, sonra da bir yemek tarifi buluyorum. Tam makarnayı suya koyarken aşağı iniyor.

Şarap şişesinin yarısı bitmiş halde tabureye oturuyor. Yatağa girdiğimizde bana sokuluyor ve uykuya dalıyor.

Ertesi sabah kalktığımda, kahveyi hazırlamak için aşağı inmeden önce onu uyandırılmama çalışarak yataktan kayarak çıkıyorum. Merdivenlerden indiğinde ona bir simit yapıyordum. "Günaydın." Yanıma geldi ve kollarını belime doladı. "Bir haydut gibi sıvışmışsın."

Başının üstünden öpüyorum. "Gecenin bir yarısı hırsız gibi."

"Ya öyle ya böyle," diye homurdanıyor benden uzaklaşıp kendi kahvesini yapmadan önce.

"Bugün izinli misin?" Kahvesini hazırlarken soruyorum ve yağlamayı yeni bitirdiğim simitten bir ısırık alıyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Yerel liseye gideceğim." "Ne için?"

Kahvesinden bir yudum alırken soruyorum.

"Bazı yıllıklara bakacağım ve belki buralı olup olmadığına bakacağım. Bir tahminde bulunacağım ve on altı ya da on yedi yaşındayken hamile kaldığını tahmin edeceğim, belki de on sekizine yeni girmiştir."

Sözlerini bitirmeden önce başımı öfkeyle sallıyorum, tam olarak nereye varacağını biliyordum. "Bebek."

"Artık adını biliyorum," diyor usulca. "İsme bir yüz koymak istiyorum. Bitmemiş bir yapboz parçası gibi."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yaslıyorum. "Sierra."

"Hâlâ bir babam var ve annemin aksine belki o beni tanımak istiyordur," diye açıklıyor. "Savaşın yarısı bitti." Daha fazlasını söylememe fırsat vermiyor. "Onun da bir seçimi var ve belki onun seçimi de tıpkı anneminki gibi olacak, ama bunu kendim duymalıyım."

"Sierra," adını tekrar söylüyorum, bu sefer öncekinden daha sakın çıkmaya çalışıyorum ama muhtemelen olmuyor. "Dün seni o kadar acı içinde görmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum. "Seni kollarıma alıp ağlamayı ve tanışacağını düşündüğün annenin yasını tutmanı izlemenin bana ne yaptığını biliyor musun? Şu anda bunun beni ne kadar öldürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

"Üzgünüm, Caleb." Ben önümdeki simide bakarken o elindeki bardağı bırakıp yanıma geliyor.

Elleri kalçalarımına gitti. "Hayır," diyorum. "Roller tersine dönseydi nasıl hissederdin?" Ellerimi omuzlarına koyarak soruyorum. "Birinin bana zarar verdiğini ve benim de bundan acı çektiğimi görseydin ne yapardın?" Onun güzel gözlerine bakıyorum, ona gittikçe daha çok aşık oluyorum. Onu her şeyimle korumak istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorum. "Söyle bana Sierra, sen ne yapardın?"

"Bilmiyorum," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Kendimi çaresiz hissedirdim ve sevildiğini bildiğinden emin olmak için elimden geleni yapardım." Kollarını kalçalarımından çekip bana doluyor. "Kimin ne dediğinin bir önemi olmadığını, seni evinde ağırlamaktan mutluluk duyan biri olduğunu her saniye bilmeni sağladım. Ne kadar özel olduğunu bilmediğin tek bir saniyenin bile geçmemesi için elinden gelenin fazlasını yapacak biri. Ben olsam böyle yapardım."

"Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek, değil mi?" Ona soruyorum ve o yavaşça başını iki yana sallıyor.

"Tamam, hadi kahvaltımızı yapalım ve sonra da liseye gidelim."

"Benimle gelecek misin?" diye soruyor, bu kadar kolay pes ettiğim için şok olmuş ve onunla gideceğim için de aynı derecede şok olmuş bir halde.

"Yürümene yardım etmek ya da seni taşımak için orada olacağım" diyorum. Her iki durumda da bunu yalnız yapmayacaksın."

Yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Daha sonra çok şanslı olacaksın."

Kıkırdıyorum. "Bebeğim, eve gelip senin yanında yatabildiğim her gün şanslıyım."

"Tamam, bu kadar yeter, yoksa bugün gitmeyeceğiz bile." Parmak uçlarına kalkıp boynumu öpüyor ve tekrar kahvesine doğru ilerliyor.

Yan yana giyiniyoruz; onun üzerinde siyah bir tayt ve kalın, örme, uzun kollu, kömür rengi balıkçı yaka bir kazak var. Ben siyah bir kot pantolon ve kömür rengi bir tişört giymiştim, tüm bu süre boyunca tek kelime etmedim. İkimiz de

Evden çıkarken kamyonetin kapısını ona açtığımda bir şey söylemiyor. Okula vardığımızda yan yana yürüyoruz ve binaya girdiğimizde derin bir nefes alıyor.

Zil sesiyle aynı anda kapıyı açıp önce sağa sonra sola bakıyoruz, sınıflardan çıkan ve bir sonrakine geçmek için acele eden çocukları görüyoruz. Koridorda yürüyen öğretmenlerden birini görüyorum ve ona moral veriyorum. "Ofisi mi arıyoruz?" Elinde bir kitap tutarken soruyorum.

"Şu merdivenlerden yukarı." Yan taraftaki beş merdiveni işaret ediyor. "Sağdan ikinci kapı."

"Teşekkür ederim." Başımı sallıyorum, ofise doğru ilerlerken elimi onunkinin içine sokuyorum.

Açık kapının önünde asılı büyük tabelada "Ana Ofis" yazıyor. Odanın dışını gösteren pencereli bir duvara dört sandalyenin dizildiği oturma alanının önünden geçerek içeri giriyoruz.

Odanın ortasında uzun bir masa ve arkasında birbirine bakan iki masa var. Masaların hemen arkasında, her iki yanda iki ofis kapısı var. Tezgâhın en ucunda, içinde bir kalem ve beyaz kâğıt bulunan bir dosya açık.

Masada oturan kadın bize şöyle bir baktıktan sonra masasından kalkıp yanımıza geliyor. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba," diyor Sierra, "acaba eski yıllıkları alabileceğimiz bir kütüphane var mı?"

"Giriş yapmanız gerekecek" -kitabın sonunu işaret ediyor
-"ve sizi oraya götüreceğim."

Deftere doğru yürüyüp ikimizin de kaydını yaptırıyorum ve ikimize de ziyaretçi rozeti veriyor. O benimkini gömleğime takarken ben de benimkini gömleğime takıyorum. "Bu taraftan," diye ısrar ediyor, ofisten çıkıp aynı koridorda kütüphanenin olduğu yere doğru yürüyor. "Ayrılmadan önce rozetlerinizi teslim etmeniz gerekiyor."

"Vereceğiz," diyor Sierra. "Yardımlarınız için teşekkürler."

Kütüphaneye giriyoruz ve doğruca bankoya yöneliyoruz. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor bankonun arkasında çalışan kadın.

Sierra, "Yirmi dokuz ila yirmi beş yıl öncesine ait yıllıkları kontrol edebilir miyiz diye bakıyorduk," diye cevap verince kütüphaneci ıslık çalıyor.

"Bunlar kesinlikle arşivlerde olacak," diyor. "Onları bulmam birkaç dakikamı alabilir."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona soruyorum ve bana gülümsüyor.

"Eğer istersen, buna asla hayır demem." Başımı sallıyorum ve ona kendi gülümsememi veriyorum.

"Yolu göster," diyorum ve tezgâhın etrafından dolaşıp arka odaya doğru ilerliyor.

Cebinden anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtıktan sonra ışığı yakıp içeri girerken onu takip ediyorum. "Hepsi yıllara göre tarihlendirilmiş," diyor karşımızdaki raflara yığılmış kutular için. Odaya girerken kapıyı benim için açık tutuyor ve odanın eskiliğinin kokusunu alabiliyorsunuz. "Büyük olasılıkla bu alanda olacak," diyor ikinci rafa bakarak. "Evet, bu yirmi beş ila otuz yıl öncesine ait." Kutunun üzerinde yazan yılları hesaplıyor. Ellerindeki küçük tabureyi kapıyorum ve aşağı inmeden önce kahverengi kutunun kulpundan tutuyorum. Kutunun üstündeki toz tabakası, bunun çok uzun zamandır açılmadığını gösteriyor. "O kutuyu alıp masalardan birinin üzerinde bakabilirsin."

Onu dışarı kadar takip ediyorum ve Sierra'nın kapının önünde bir ileri bir geri volta attığını görüyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa masamda olacağım."

Ona doğru baktım. "Bunun için hazır mısınız?" Kutuyu masanın üzerine koyarak sordum. "Pandora'nın kutusunu açmak gibi bir şey bu."

Bana şöyle bir bakıyor ve ellerini birbirine sürterek başını sallıyor. "Ben hazırım."

BÖLÜM 33

Sierra

Üzerinde toz olan kutuya bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve avuçlarım nemli. Ve ben bile kutuda bana yardımcı olacak bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum. Hiçbir şey yok. Sadece bu kutuda bazı cevaplar olabileceğini biliyorum, ama hayatta hiçbir şey bu kadar kesin değildir.

Bu sabah uyandığımda, bir şey beni yerel liseyi kontrol etmeye itti. Nedenini bilmiyorum ama gerçekten açıklayamadığım bir güç gibiydi. İşte şimdi önümde kutuyla buradayım ve Pandora'nın kutusunun kapağını gerçekten kaldırıyormuşum gibi hissediyorum. "Çok gerginim." Gülüyorum. "Çılgınca, değil mi?"

"Birazcık," diye yanıtlıyor Caleb sinsi bir gülümsemeyle. "Önce kutuyu açmamı ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve kahverengi kutunun üstünü kaldırıp iki yığın halinde istiflenmiş eski yıllıkları görüyorum. "Beni doğurduğu için yirmi beş yıl öncesinden başlamamız gerektiğini sanmıyorum, o yüzden belki yirmi altı yıl öncesinden başlayabiliriz."

En üstteki sadece yirmi yıllık olanı alıp kutunun yanına koyuyorum ve sonra yirmi altı yıllık olanı bulana kadar tek tek gidiyorum. Kitabı açarken ona "Eski kokuyor," diyorum. Sayfalar parlak ve bazıları birbirine yapışmış. "O zamanlar ne kadar farklıydı," diyorum tüm okulun dışarıda toplu fotoğraf çektiği ilk sayfaya bakarken. "Çok

kova şapkaların." Kalabalığı tararken gülüyorum, yüzümün ortaya çıkıp çıkmadığını görmeye çalışıyorum.

Sayfaları çeviriyorum. Her sayfada biri bana doğru fırlayacakmış gibi hissediyorum ama hiçbir şey olmuyor. Önce mezunların sayfalarını görüyoruz, farklı arkadaş gruplarının birkaç fotoğrafı. Okul yılı boyunca gerçekleşen etkinliklerin birkaç fotoğrafı: bir barbekü, bir Noel, bir kayak gezisi. Gözlerim soyadlarının üzerinde geziniyor ve D'ye geldiğimde hiçbir şey yok. On birinci sınıfa geçip Dyson soyadını taşıyan birini arıyorum ve yine bir şey bulamıyorum. Dokuzuncu sınıfa kadar gidiyorum ve sonra defteri kapatıyorum. "Eh, bir yıl tamamlandı," diyorum, yenilmiş hissetmemeye çalışarak.

"Bebeğim, ilk denemede bulma şansın yok denecek kadar azdı." Kolunu bana doluyor ve başımın yanını öperken beni kendine çekiyor. "Tüm bu yolculuk boyunca hiçbir şey kolay olmadı, gerçekten de ilkinin açacağını ve bum, orada olacağını mı düşündün?"

Gözlerimi kırıştıtırırken gözlerimdeki kuruluğu hissediyorum ve dönüp bana bakan ona bakıyorum. "Çılgınca olduğunu biliyorum, ama açacağımı ve orada olacağını düşünmüştüm."

Başını sallıyor, ben elimdekini kenara koyarken o bir sonrakini alıp açıyor. Açıyor ve Dyson ismini ararken benim gibi davranmıyor. Mezuniyet yılına bakıp Dyson'ın olmadığını görmesi ve ardından diğer sınıflara geçmesi bir saniye bile sürmüyor. Onu diğerinin üzerine yerleştirmesi tam bir dakikasını alıyor ve sonra bir sonrakini kapıyor.

"Ne zaman birini yanına koysak, sanki bir kapak kapanıyormuş gibi hissediyorum," diyorum ona ve gülümsüyor.

"Özür dilerim bebeğim," diye cevap veriyor ve bir sonrakini alıyor. Daha sonra mezuniyet sınıfına gelene kadar kitabı yelpazeliyor ve boş çıkıyor, sonra on birinci sınıfa geldiğinde duruyor. "Vay anasını!" diye bağılıyor ve ben de parmağının üzerinde durduğu resme bakıyorum. Bu Fiona Dyson. Onu gördüğümde nefesim kesildi.

Yüz hatlarımız birbirine çok benziyor. İkimizin de saçları aynı renk ve onun gözleri mavi, benimkiler ise yeşil ela. "Sence?" diye soruyor kitabı ondan alırken, kameraya gülümserken gözlerim ona sabitlenmiş. "Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyorum onu. "Sonia ile konuştum ve senin kim olduğunu bildiğimizi söyledi. Yani olabilir." Sayfaları bir alt sınıfa doğru çeviriyorum ve nihayet üç yıl sonra Sonia'yı buluyorum. Fiona'ya çok benziyor. Saçları daha koyu bir renk - neredeyse kestane gibi- ve gözleri kahverengi, ama aynı göz şekline sahipler, ki bu benim gözlerim, aynı burun.

"Bu yıl burada olup sonra gitmeleri hiç mantıklı değil," diyor Caleb, elimdeki yıllığın ardından yıllığı kapıyor ve sayfayı buluyor. "İşte yine burada," diyor, "demek ki bu yıldan sonra kasabadan ayrıldılar."

"Ne durumdayız?" Kütüphaneci yanımıza geliyor ve bize gülümsüyor.

Caleb ona "İnanılmaz," diye cevap veriyor. "Belirli bir yıllığın kopyasını nasıl alabileceğimizi merak ediyordum?"

"Bu, fazladan olup olmadığına bağlı," diyor. "Genellikle fazladan yirmi tane basarız, unutan bir öğrenciniz olursa diye, sonra onlar da depoya kaldırılır."

Elimdekini alıyor ve kapağını kapatıyor, böylece ön yüzünde gümüşle yazılmış yılı görebiliyor. "Biz de bunu arıyorduk."

"Depoyu kontrol edeyim," diyor ona.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye soruyor ve kadın ona utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Bu çok hoş olurdu," diyor ve dönüp odaya doğru yürüyor. "Yetmiş yaşında olmasaydı," diye mırıldanmaya başlıyorum, "ve ne yapacağımdan emin olsaydım

Ne kadar yakışıklıyım, bütün gün başka kiminle flört ettiğini cidden merak ediyorum." Kıkırdıyor ve odadan çıkmadan önce bana bir öpücük veriyor.

Onun resmine bakıyorum, bu onun genç hali. Bir yıl sonraki resim bir yıl içinde ne kadar değiştiğini gösteriyor. Sonia'yı buluyorum ve o

Diş telleri takılıyken daha da genç görünüyor. Elim onun resminin üzerinde geziniyor.

Birkaç dakika sonra kapının açıldığını görüyorum; önce kütüphaneci, ardından da elinde kitabı tutan Caleb dışarı çıkıyor. "Bir tane bulduk," diyor kütüphaneci.

"Bulduk," diye onaylıyor Caleb, "ve uzun zaman geçtiği için bize yüzde elli indirim yaptı, yani otuz beş dolar yerine on yedi elli."

"Oh." Çantama gitmeden önce kutuyu yere bıraktım.

Bana yaklaştığında, "Ona yirmi dolar verdim ve tüm yardımları için üstünü saklamasını söyledim," diye mırıldandı.

"Kahramanım benim." Ona gülümsüyorum.

"Şunları tekrar paketleyelim, ben de yerine koyayım, sonra gideriz." Kitapları aynı sırayla kutuya geri yerleştirirken ona başımı sallıyorum, sonra dönüp onu odaya kadar takip ediyorum. Kitabı sanki en değerli varlığımış gibi göğsümde tutuyorum.

Odadan çıkıyor ve arkasından kapıyı kilitleyen kütüphaneci geliyor. Caleb elini sırtımın altına koyup beni odadan çıkarırken, "Yardımlarınız için teşekkür ederim," diyor. Ofiste duruyoruz ve çıkmadan önce ikimiz de rozetlerimizi teslim ediyoruz.

"Başarılı oldun mu?" diyor elini benimkinin içine sokarak.

"Öyle diyebilirim," diyorum ona. "Sonrasında nereye gittiklerini merak ediyorum."

Benim için kapıyı açarken omuz silkiyor ve ben kalkıp binmeden önce beni öpüyor. Etrafta dolaşmadan önce emniyet kemerini bana bağlıyor. Oturur oturmaz telefonu çalıyor. "Evet," diye cevaplıyor telefonu kulağına götürerek. "Bir şeyi bitirmek üzereyim." Kamyonu çalıştırdı. "Bana yirmi dolar ver." Telefonu kapatır.

"Her şey yolunda mı?" Okuldan uzaklaşırken ona sordum. "Evet, Theo aradı, bir şey için onu görmemi istedi."

"Neden beni pastaneye bırakmıyorsun? Bir kahve içerim, sonra da eve yürürüm." Başını sallayınca ona baktım.

Fırına yanaşıyoruz ve o park ederken ben eğilip onu öpüyorum. "Bugün için teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu gece seninle ilgileneceğim." Kapı koluna uzanıp kendimi dışarı atmadan önce ona göz kırpıyorum.

Kapıyı çarpıp fırına doğru yöneldim, kapıyı açtım ve hemen fırınlanmış güzelliklerin kokusuyla karşılaştım. Pembe vitrine doğru yürüyüp oradaki çöreklerle bakmadan önce etrafıma bakıyorum ve bazı masaların birkaç kişi tarafından alındığını görüyorum. Bunlar Everleigh'in spesiyailleri ama neredeyse ayda bir değiştiriyor. "Hey," diye selamlıyor Everleigh arka odadan çıkarken, ellerini belindeki önlüğe silerek, "bu bir sürpriz."

"Evet, öyle." Ona gülümsedim. "Caleb'la dışarıdaydım ve ona bir telefon geldi, ben de beni buraya bırakmasını söyledim."

"Sana ne getireyim?" diye soruyor.

"Tarçınlı bir latte alacağım," diyorum, "sonra da denememi istediğin çöreği ver."

"Bu hafta yeni bir etkinliğimiz var," diyerek bir tabak ve ardından beyaz bir yağlı kâğıt aldı. "Adı Fall into Apple." Çörekleri tepsiye yerleştirirken ben de çöreklerin üstündeki beyaz krema ile kaplı küçük elma parçalarına bakıyorum. "Sanki elmalı turta ve elma parçacıkları bebek yapmış gibi." Ona gülüyorum. "Sen git otur, ben sana latte getireyim." Ben tepsiyi alıp odanın köşesine giderken çenesiyle işaret ediyor, dökme demir pembe sandalyelerden birini çekip tepsiyi masaya koyuyor ve oturuyorum. Yıllığı tepsinin yanına koyuyorum, Everleigh gelip latteyi tepsiye yerleştirirken etrafa bakıyorum. "Ne var orada?" diye soruyor ve önümdeki koltuğu çekip oturuyor. "Sanırım annem burada," diyor kitabı açarken gülerek.

Nefesim kesiliyor. "Gerçekten mi?" Kaşlarını birleştirerek bana bakıyor.

"Evet, sanırım öyle. Anne!" diye bağıyor ve birkaç saniye sonra mutfaktan çıkan annesine sesleniyor.

Odaya bakıyor ve Everleigh'in benimle oturduğunu görüyor. "Bağırarak zorunda mıyız?" diye azarlıyor onu, masaya gelerek.

"Kusura bakma, kalkıp seni almaya gelemeyecek kadar tembeldim," diye itiraf ediyor. "Şuna bir bak." Yıllığı kaldırıyor ve Bayan Maddie'nin gözleri büyüyor.

"Geçmişten bir kesit değil mi bu?" diyerek yıllığı eline alıp açıyor ve ilk olarak öğretmenleri görüyor. "Bir öğretmenim vardı ve sanırım hâlâ öğretmenlik yapıyor." Gülerek çocuklardan birini işaret ediyor, sonra birkaç tanesini daha gözden geçiriyor. "Bu benim mezuniyetimden dört ya da beş yıl sonrası" diyor. "Bununla ne yapıyorsun?"

"Dyson ailesini tanıyor muydun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Ağabeyinden bir yıl önce mezun oldum" diyor. "Adının Kevin olduğunu söylemek istiyorum ama yanılıyor olabilirim."

"Onlara ne oldu?" Neredeyse koltuğumun kenarında oturuyorum.

"Kız kardeşlerden birinin şehrin yanlış tarafından birine aşık olduğu konuşuluyordu ve babanın buna hiç tahammülü yoktu, bu yüzden kalktı ve herkesi uzaklaştırdı," diye aktarıyor.

"Hangi kız kardeş?" Ellerim neredeyse titriyor.

"Sanırım büyük olan," diye tereddüt ediyor, emin değil. "Kuzeyde bir yerlerden gelmişti."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Jefferson County demek istiyorum ama pek emin değilim." Omuz silkiyor. "Annesi büyük bir aileden geliyordu," diyerek beni bilgilendiriyor. "Babası kasabadaki gazetenin sahibiydi, Birleşik Devletler'in dört bir yanından birkaç tanesiyle birlikte."

"Şimdi anlaşıldı," diye mırıldanıyorum, terk edilme hikayemin sadece bir kez yayınlandığını ve ondan sonra başka bir şey olmadığını düşünüyorum. "Sanırım birkaç yıl önce sattı ama emin değilim." Kitaptan başını kaldırıyor. "Bu sorular da neyin nesi?"

İkisine de gülümsüyorum, gözyaşlarım ben farkına bile varmadan akıyor. "Fiona Dyson benim öz annem."

BÖLÜM 34

Caleb

Ahırdaki merdivenden inerken bir kamyonun kapısının çarptığını duyuyorum. Açık kapıya baktığımda onun içeri koştuğunu gördüm.

Sarı saçları rüzgârda uçuşuyor. "Hey," diyorum son basamağa geldiğimde ve ona doğru döndüğümde, "bu bir sürpriz."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. "Ne oldu?"

"Onu buldum," diyor hıçkırıklar arasında. "Babamı buldum."

"Ne buldun?" diye soruyorum. "Senden iki saat önce ayrıldım ve sen bugün işe başlayacaktın."

"Biliyorum ama dün fırından eve geldiğimde Bayan Maddie bana Jefferson County'ye taşındıklarını düşündüğünü söylemişti ya?" O devam ederken ben başımı sallıyorum. "Bu sabah internete girdim ve mezunlarını araştırdım ve mesaj panosuna yazarak mezun olan sınıftan herhangi birinin yıllığı olup olmadığını ve onlara bir şey sorup soramayacağımı sordum."

"Tamam."

"Yaklaşık on dakika sonra bir kız bana mesaj attı." Elini göğsüme koydu. "Ona Sonia ve Fiona Dyson'ın bir fotoğrafını gönderip gönderemeyeceğini sordum," diye açıklıyor ve derin bir nefes alıyor, "ve onun baş harflerini yıllığına yazmış."

"Kim yazmış?" Nefes almak için bir an durduğunda soruyorum.

"Fiona," diyor, "annem kesinlikle Fiona."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Ellerimi kollarında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Telefonunu uzatıyor ve aşağıya baktığımda Fiona Dyson'ı görüyorum, adının yanında yıllığından bir alıntı var: "Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Sevgi her şeyin üstesinden gelecektir, ya da bana söyleyip durduğu şey bu. C.B."

"Bana resmi gönderen kız," diye ekliyor ben resme bakarken, "ikisinin birlikte kaçtığına dair bazı dedikodular olduğunu söyledi. Ama emin değildi."

"Onu tanıyor mu?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Fiona'dan bir yaş büyükmüş ama dediği gibi, kimse onları birlikte görmemiş. Şehre on ikinci sınıfta gelmiş ve takıldığı bir arkadaş grubu yokmuş ve ertesi yıl herkes üniversiteye gitmiş. Hemen hemen kendi başına kaldığını söyledi."

"Bebeğim, kaç tane C.B. olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Adli soybilimciyi aradım ve ona soyadının baş harflerini verdim, o da soyadının muhtemelen Boston olduğunu düşünüyor. Büyük büyükannem Edward Boston adında biriyle evlenmiş ve birkaç çocukları olmuş, yani..." Gözlerini kapatıyor. "Çok yaklaştım."

"Çok yakınsın, bebeğim." Bana gülümsüyor. "Şimdi Fiona'yı arayacak mısın?"

"Hayır, Sonia'yı aradım. Eminim ona söyleyecektir, benimle temasa geçmek isteseydi geçerdi."

Onun bunu tekrar yaşamasını izlemek zorunda kalmamak için rahat bir nefes alıyorum. "Bu hafta sonu ailemle tanışmaya gitmek konusunda hâlâ bir sorunun var mı?"

"Evet," diye neredeyse çılgılık atıyor, "tabii ki geliyorum. Biraz gerginim ama..." "Neden gerginsin?" Gülüyorum.

"Oğullarıyla yatıyorum."

"Neredeyse otuz yaşındayım." Gülmemeye çalışıyorum. "Sanırım seninle yatmamı sorun etmeyeceklerdir."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Eğildi ve dudaklarını öptü. "Eve dönüp çalışmaya çalışacağım," diyor ama sonra telefonu alıyor ve yere bakıyor. "Arayan o."

"Bebeğim, hayatında o kadar çok erkek var ki, daha açık konuşman gerekecek."

"Brendan arıyor." Kaşlarını kaldırıyorum. "Soybilimci." Yeşil düğmeye basıyor ve sonra hoparlör düğmesine basıyor. "Hey, Brendan." Sahte sesini dinliyorum. "Bu bir sürpriz."

"Beni aradığından beri biraz araştırma yaptım ve sanırım gerçek babanı buldum. Adı Carl Boston." Kollarımda neredeyse gevşiyor. "Yaşları tutuyor ve internette bulduğum bilgilere göre ahşap işçiliği üzerine kendi işi var. Bilgilerini sana gönderdim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Söylerim, Brendan," diye yanıtlıyor. "Tüm yardımların için çok ama çok teşekkür ederim." Bağlantıyı keser.

Bir e-postayı açarken "Bu o olabilir mi?" diye mırıldanıyor. "Carl Boston," adını tekrar söyler. "CB Woods."

Kafamı kaldırıyorum, beynim bölgede tanıdığım tüm isimleri gözden geçiriyor ve nefesim kesiliyor. "Kütüphane dolaplarını o yaptı," diye fısıldıyorum ve gözleri daha da büyüyor. "Ne?" diye soruyor, ben cebimden telefonumu çıkarıp

Onunla gidip geldiğim e-postalar.

"Carl Boston." Faturayı görebilmesi için telefonumu ona doğru çevirdim. "Vay canına." Başımı salladım. "Dünya ne kadar küçük." Tekrar ona bakıyorum. "Ne yapacaksın? Onu arayacak mısın?"

"Bilmiyorum. Aramak zorundaymışım gibi hissediyorum ama diğer tarafa hazır olduğumdan da emin değilim. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyebilir."

"Onu arayacağım," dedim. "Onunla başka işler hakkında konuşuyordum, bu yüzden..." Sözümü kesiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ya bilmiyorsa?"

"Aman Tanrım," diyor elini ağzına götürerek, "ya ona hiç söylemediyse?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum ve numarayı çevirmeye başladığımda başını sallıyor. "Çok gerginim," diye itiraf ediyorum. Gözlerini deviriyor ve bir kez çaldıktan sonra telefonu açtığında duruyor.

"Hey, Caleb," diye cevap veriyor hemen, "nasılsın?"

"Selam Carl," diye cevap veriyorum, "iyiyim." Gözlerimi kapatıyorum. "Dinle, seni arıyorum ve çok tuhaf olacak ama sana sormak istediğim birkaç soru var."

"Kulağa ciddi geliyor." Gülüyor. "Eğer benden bir kadını bağladığın şu seks aletlerinden birini yapmamı istemek için aradıysan, bunu benden alamayacağını söylemek zorundayım."

Dudaklarını büken ve yüksek sesle gülmemeye çalışan Sierra'ya bakıyorum. "Hayır," diyorum, "kesinlikle bunu istemem."

"O zaman hiçbir şey garip olamaz," diye yanıtlıyor. "Benim için neyin var?"

"Ben..." Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalışıyorum ama bunu yapmanın pek fazla yolu yok, o yüzden doğrudan konuya giriyorum. "Hiç Fiona Dyson'la çıktın mı merak ediyorum?" Soruyorum ve telefonun sessizliğini duyabiliyorsunuz ve bu sağır edici.

"Bu da ne demek oluyor?" diyor hızla, sesi gerginleşiyor, mizah artık yok.

"Biliyorum bu çok saçma olacak ama kız arkadaşımın adı Sierra."

"Tamam," diye cevap veriyor ve anlamadığını söyleyebiliyorum.

Telefona bakıyorum ve ben daha bir şey söylemeden Sierra konuşmaya başlıyor. "Merhaba," diyor usulca, "Ben Sierra." Sesi fısıltı gibi. "Yirmi beş yıl önce beni evlatlık veren öz ailemi arıyorum."

"Özür dilerim, yine mi geldin?" diyor.

"Yirmi beş yıl önce bir itfaiye istasyonuna bırakıldım. DNA'mı takip ediyordum ve Fiona ya da Sonia Dyson'a kadar izini sürdüm."

"Bir itfaiye istasyonunda bırakıldın," diye tekrarlıyor ve her kelime kalbine saplanıyormuş gibi hissediyor. "Ben seni..." Sesi kesiliyor

kapalı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"İkinizden de bir şey istemiyorum," diye açıklıyor. "Sadece nereden geldiğimi bilmek istiyorum."

"Annen," diyor ve sesi titriyor, "hayatımın aşkıydı." Sesinin yükseldiğini hissedebiliyorum, ikisi arasında her ne olduysa, o asla yoluna devam etmedi. "İkiniz de hayatımın aşkıydınız." Sesindeki ıstırabı duyabiliyorsunuz. "Şu anda neredesin?"

"Ben..." Sözüünü kesti ve ben de konuşmayı kestim.

"Ona kütüphane için raflar yaptın." İçinden gelen soluk telefonu dolduruyor.

"Teslimat adresi faturada var mı?" diye soruyor.

"Öyle," diye onaylıyorum.

"En kısa zamanda orada olacağım." Telefonu kapatıyor ve ben de gözleri kocaman olan Sierra'ya bakıyorum.

"Nerede o?" diye soruyor.

"Buradan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta," diyorum ve elini karnına götürüyor. "Sence evime gelecek mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ona, "ama her ihtimale karşı gitmeliyiz."

"Benimle geliyor musun?"

"Ben orada olmadan bu adamın evine girmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Başımı salladım ve onunla birlikte ahırdan çıktım. "Anahtarlar." Anahtarlarını almak için elimi uzattım.

"Peki ya kamyonetin?" diye soruyor yolcu kapısını ona açarken. Araba.

Arabaya binerken ona "Daha sonra gelip alırsınız" dedim ve Sürücü tarafına doğru yürüyorum.

Arabayla evine dönerken birbirimize tek kelime etmedik. İçeri giriyoruz ve o doğruca kanepeye gidip üzerine yığılıyor. "Belki de buraya gelmiyordur." Bana baktı. "Belki de sadece evimi google'da arayıp nerede yaşadığımı görmek istemiştir." Bir şey söylemiyorum çünkü biliyorum ki bu onun

gergin bir enerji yayılıyordu. "Belki de sadece seninle telefonda konuşmak istemiştir ve şimdi sen engellendin ve yeni bir odun insan bulman gerekecek."

"Sierra," diyorum ama daha fazla bir şey söylemek yerine mutfağa gidip Autumn'un geçen hafta ziyarete geldiğinde ona verdiği viski şişesini alıyorum. Ona bir kadeh dolduruyorum, geri dönüp kütüphane odasına gidiyorum ve şişeyi ona uzatıyorum. "Al bakalım."

"Daha öğlen bile olmadı," diye karşılık veriyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, iyi karar," diye kabul ediyor, içkiyi alıp yutuyor ve sonra tıslayarak öksürüğünü bastırmaya çalışıyor. "Pürüzsüz," diye mırıldanıyor. "Çok iğrenç, bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

"Not edildi. Onu arayıp nerede olduğunu sorayım mı?"

"Hayır," diye tersledi. "Ya sadece telefonu kapatmak istiyorsa?" "Ya," diyorum bir arabanın kapısı kapandığında ve ona baktığımda onu. "Gidip kontrol edeyim mi?"

"Hayır," diye fısıldıyor, gözleri önce bana sonra kapıya gidiyor, "bu ürkütücü olur. Ya komşumsa?"

Tam başka bir şey söyleyecekken kapı çalıyor ve ardından telaşlı bir şekilde kapı çalınıyor. "Komşunuz olduğunu sanmıyorum."

BÖLÜM 35

Sierra

I Ona her şeyin muhtemelen kafamızda olduğunu söylemek üzereyken kapı çalıyor ve ardından telaşlı bir şekilde kapı çalınıyor. "Komşunuz olduğunu sanmıyorum." O bana bakıyor.

"Cevap vereyim mi?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Hayatta olmaz," diye karşılık veriyor Caleb. "O buraya gelmeden önce birkaç kelime konuşacağız."

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

"Tartışmaya açık değil," diyor zil tekrar çaldığında ve ardından kapı çalındığında. "Biz konuşana kadar buraya gelmeyecek."

"Tamam," diye kabul ediyorum, roller tersine dönseydi muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. O kapıya doğru yürürken ve kapı açılırken ben tekrar kanepeye oturuyorum. "Carl." Tam dışarı adım atacakken geri çekiliyor çünkü Carl eve girmiş. Ya da daha iyisi, eve hışımla girmiştir.

"Nerede o?" diye soruyor ve ben yan taraftan onu izliyorum. Onu içeri almak için yana doğru bir adım attığımda sesi titriyor gibi geliyor. Caleb'den biraz daha uzun ve omuzları kesinlikle Caleb'inkilerden daha geniş. Saçları tuzlu biber renginde ve daha önce siyah mı yoksa kahverengi mi olduğunu merak ediyorum. Yüzünü kaplayan sakalı tuzlu biberli saçlarından daha açık bir renkte.

"Onunla konuşmadan önce," diye uyarıyor Caleb, "temel kuralları belirlememiz gerekiyor."

Carl omzunun üzerinden bakıyor ve beni fark etmiş olmalı ki nefesi kesiliyor, eli şok içinde ağzına gidiyor. "Vay anasını!" diye haykırıyor. "Bu doğru!"

"Merhaba." Sonunda onlara doğru yürüdüm ve Caleb'in arkasında durduğuma emin oldum. "Ben Sierra."

"Aman Tanrım." Ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor, önümüzde çılgınca bir ileri bir geri yürüyor. "Yapamıyorum." Başını sallıyor, nefesi kesik kesik geliyor. "Bu." Saçını çekiyor. "Buna inanamıyorum." Gözlerinden yaşlar akıyor. "İnanamıyorum." Tam bir panik atak geçirmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Carl," diyor Caleb, ona doğru yürürken, "sana biraz su getireyim mi?"

"Bilmiyorum." Başını kaldırıp tavana bakıyor. "Dediler ki-" Sesi titriyor ve bana doğru yürürken gözlerindeki kalp kırıklığını görebiliyorum. Önümde durdu. Elini kaldırıyor ve ikimiz de elinin titrediğini görebiliyoruz. Yanağımı avuçluyor. "Sen çok güzelsin." Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve hıçkırırken gözleri kapanıyor. "Nefesimi kesiyorsun, çok güzelsin." Bana sarılmak için kollarına çekiyor. İlk kez sarılıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. "Tanrım," diye tıslıyor. "Çok güzelsin amina koyayım," diye tekrarlıyor.

Kollarında ne kadar kaldığımı bilmiyorum, ikimiz sadece birbirimize sarılıyoruz. Sonra Caleb'in yanımda sırtımı ovduğunu hissediyorum. "Belki de oturmalıyız."

"Bu iyi olur," diye kabul ediyor Carl, beni bırakıyor ama elimi tutarak ona yakın tutuyor. "Bacaklarım pes etmek üzere."

Onunla birlikte kütüphaneye doğru ilerlerken gülüyorum. "Su ister misin?" Etrafına bakınırken ona soruyorum. "Meyve suyu, kahve?" Başını sallıyor. "Viski?" Kıkırdıyor.

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor. Ben oturuyorum, o da beni takip ediyor. Caleb masanın kenarında dururken eli hemen benimkini tutuyor.

Kanepe, bize anımızı veriyor. "Hiç bilmediğimi bilmeni istiyorum, yoksa seni alırdım," diye başlıyor ve yüzümden akan gözyaşlarına engel olamıyorum. En azından birinin beni istediğini bilmek tüm bu iniş çıkışlara değiyor. "Annen," diye başlıyor ve başını sallıyor, "onu her şeyimle sevdim ve ona dünyayı vermek istedim."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Sorduğumda hüzünle gülümsüyor.

"Yakındaki çiftliklerden birindeki işimden eve yürüyordum. Yaz mevsimiydi ve o yolun kenarında mahsur kalmıştı. Lastiği patlamıştı. Değiştirmeye çalışıyordu ama bijonlar çok sıkıydı. Ben de ona yardım ettim." Gülümsüyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Ertesi gün benimle yemeğe çıkmasını istedim. Geldi ve onun benim için doğru kişi olduğunu anladım. Bir daha nefesimi kesecek birini bulamayacağımı biliyordum. Bugün hâlâ hayatımın aşkı."

"Ama taşındı."

"Evet, ailesi çıktığımızı öğrendi. İyi bir görüntü değildi. Onun büyükbabası bir gazete patronuydu, bense kenar mahalleden gelmiş, neredeyse hiç eğitim almamış ve hiçbir beklentisi olmayan bir çocuktum. Ailem çalışkan insanlardı ama yine de maaş çekiyle yaşıyorduk ve kızları için düşündükleri bu değildi. Bu yüzden onu uzaklara taşıdılar."

"Ama hiç durmadınız mı?" diye soruyorum ve gülümsemesi daha da büyüyor.

"Asla," diye itiraf ediyor. "Bir yıldan fazla bir süre gizlice dolaştık. Sırf bir araba alabilmek ve hafta sonları birkaç saatliğine onu görmeye gidebilmek için benzin parası bulabilmek için haftada seksen saat çalışıyordum." Kalbim her ikisi için de kırılıyor. "Anneni kaybetmek ve sonra da seni kaybetmek. Hiç kimseyi sizi sevdiğim kadar sevemeyeceğimi biliyordum." Elimi dudaklarına götürdü. "Asla hayatıma devam edemedim." Ben mi soluk soluğa kaldım yoksa soluk soluğa kalan Caleb mı bilmiyorum ama bütün oda sessizliğe gömülüyor. "Ama şimdi buradasın."

"Şimdi buradayım." Ona gülümsüyorum, gözyaşlarım dudaklarımdan çeneme doğru akıyor. "Ve-" Tam başka bir şey söyleyecekken kapı çalıyor.

"Ben bakarım," diyor Caleb ve bizden uzaklaşıyor ama Carl ayağa kalkıyor.

"Sana söylemeliydim," diye söze başlıyor ama ben şu anda antrenin ve oturma odasının ortasında duran kadına bakınca duruyor. Gözleri önce Carl'a, sonra da bana kayıyor. "Fiona," diyor ve ben daha bir şey söyleyemeden kadın antrenin ortasına düşüyor.

"Hassiktir!" Caleb onu kafası yere çarpmadan hemen önce yakalıyor. Ben olduğum yerde donup kalırken Carl ona doğru koşuyor.

Carl onu kollarına alıp kanepeye götürürken, "Ben hallederim," diye güvence veriyor.

Caleb, "Ona soğuk bir bez getireyim," diyerek üst kattaki banyoya koşuyor.

"Ona biraz su getireyim," diyorum ve odadan çıkıp banyoya doğru koşuyorum.

Mutfaktan bir şişe su alıp odaya geri dönüyor. Kanepede yatıyor, başının altında bir yastık var ve Carl soğuk bir bez parçasını ensesine koyuyor.

"Fiona," diyor Carl saçlarını yüzünden uzaklaştırırken. Odaklanmaya çalışırken gözleri irkilerek açılıyor. "Merhaba," diyor ona gülümseyerek, "bayılmışsın." Kız başını kaldırıp ona bakarken adam ona bilgi veriyor. Saçları bulduğum resminden çok farklı. Daha kahverengi ve yumuşak sarı tonları var.

"Carl," sanki ayı ve yıldızları o asmış gibi adını söylüyor, "bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Birin ban neler olduğunu anlatması gerekiyor," diye araya giriyor Caleb. "Lütfen bizi bilgilendirin. Onun burada ne işi var?" Onu işaret ediyor.

"Seninle telefonda konuştuktan sonra onu aradım." Fiona kanepede otururken Carl bize bilgi veriyor, gözleri Caleb'in yanından geçip bana bakıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor, "bu doğru."

Caleb'a bakıyorum ve ikisine birden Hulk gibi saldırmasına iki saniye kaldığını görüyorum. Elim kolunu tutmak için uzanıyor. "Her şey yolunda," diye onu temin ediyorum.

"Ben iyiyim, söz veriyorum ve eğer iyi değilsem, beni tüm bunlardan uzaklaştırmana izin vereceğim." Öz aileme dönmeden önce dudaklarından öpüyorum.

"Geçen hafta seni aradım," diyorum ve yüzü eskisinden daha da beyazlaşıyor.

"Hayır, aramadın." Başını iki yana sallıyor. "Geçen hafta beni aramanın imkanı yoktu."

"Yani, Sonia'yı aradım. Eminim seni aradığımı söylerdi."

"Yüzde yüz bana bunu söylemezdi," diye karşı çıkıyor. "Aman Tanrım, o yaşıyor."

"Ne?" Çılgılık atıyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Doğuma girdim," diye söze başladı, şu anda yanına çömelmiş olan Carl'a bakarken, eli hala onun elini tutuyordu, "annem kasabada doğum yapmamı istemedi çünkü bu bir sırdı. Kimse hamile olduğumu bilmemeliydi. Sırrım ortaya çıkmasın diye altı ay boyunca herkesten saklandım ve gizlendim. Doktora bile gitmedim, o eve geldi. Suyum geldiğinde, her şeyin bittiğini düşündüm. Hastaneye gidip Carl'ı arayacak birini bulacaktım. Aslında hastane değildi, özel bir klinikti. Oraya vardık, annem, kız kardeşim ve ben içeri alındık. Doktor ve iki hemşireden başka kimse yoktu. Garip olduğunu düşündüm ama sonra kasılmalar başladı ve onlara doğal yollarla yapmak istediğimi söyledim. Bana bir serum verdiler ve bir de baktım ki iki saat sonra uyanıyorum..." Sanki hatırlıyormuş gibi sözünü kesiyor.

"Bana senin öldüğünü söylediler," diyor kelimeler sanki ruhundan dökülüyormuş gibi. "Bana senin ölü doğduğunu söylediler." Sanki bana vurmuş gibi bir adım geri çekiliyorum. "Seni görmek için yalvardım. Sana sarılmak için. Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemek için ama reddettiler. Annem ve kız kardeşim bunun görmek istediğim bir şey olmadığı konusunda kararlıydılar. Gömülmen için lanet bir tabut seçerken yanımda durdular. Ekmek kutusu büyüklüğündeydi. Kız kardeşim

Benim için her şeyle ilgilenirdi." Ellerini karnının üzerine koyar. "Annemi bana bir telefon vermeye zorladım ve sonra Carl'ı aradım. Gelip beni de yanında götürmek için bekliyordu. Bizi de götürmek için. Ama onunla yüzleşemedim. Ölmen benim hatamdı." Ruhundaki acı sanki yirmi beş yıl önce değil de yeni olmuş gibiydi. "Kendimi suçladım, ölmen benim suçumdu." Başını sallıyor. "Bunu yapamazdım, kimsenin yüzüne bakamazdım. Anneme beni götürmesini söyledim ve asla arkama bakmadım. Bedenim iyileşti, kalbim-" Başını sallıyor. "Her yıl doğum gününü yatakta geçiriyordum. Sana asla sarılamayacağım kabusunu yeniden yaşayarak. Sana ne kadar sevildiğini asla söyleyemeyecektim." Ağlama sesi odayı dolduruyor.

"Orospu çocukları," diye homurdanıyor Carl onun yanından, vücudu onunla aynı duygularla titriyor.

Hikâyesini dinlerken başım dönüyor. İçimi bir şok kaplıyor ve tam bir şey söyleyecekken kapı çalıyor. "Burası Grand Central Station gibi," diye mırıldanarak kapıya yöneliyorum. Her şey o kadar hızlı oluyor ki ne olduğunu bile anlamıyorum. Bir an kapıyı açıyorum, bir an sonra Caleb adımı haykırıyor ve sonra her şey kararıyor.

BÖLÜM 36

Caleb

"Burası Grand Central Station gibi," diye mırıldanıyor Sierra yanımdan ve **I** benden uzaklaşarak kapıya yöneliyor. Onu görmek için geri döndüm.

Anne ve babasını kanepede doğurdu, babası şimdi annesinin yanında oturuyor ve annesinin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Tüm hikaye en hafif tabirle akıllara durgunluk veriyordu.

Sonraki birkaç saniye o kadar hızlı geçiyor ki, neler olup bittiğini anladığımı bile sanmıyorum. Sierra kapıyı açıyor ve bir eli kapı kolundayken bir yandan da orada bulunan adama bakıyor.

Bir şey beni kapıya doğru itiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ve açıklayamıyorum ama yeterince yaklaştığım anda adamın elinin doğrulduğunu görüyorum. Ona silah doğrulttuğunu anlamam yarım saniye sürdü. Yüzündeki ifade öfke doluydu. "Sana bakmayı kesmeni söylemiştim." Ben onun adını haykırmadan önce söyleyebildiği tek şey bu.

"Sierra!" Ona doğru koşuyorum, bir kolumu beline doluyorum ve silah patladığında onu kenara itiyorum. Vücudunu kendi vücudumla sardığımda etrafımda bir kaos oluştu.

"Lanet olsun," diye küfrediyor adam, silahını bize doğrultmuş bize bakarken.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Carl bağılıyor ve adam dönüp bize bakıyor. onlara doğru.

"Deli misiniz siz?" Fiona bağırarak yanlarına geliyor ve ben de gözleri kapalı olan Sierra'ya bakıyorum.

"Sierra, bebeğim," diyorum göğsüme bir ıslaklık doluyor ve aşağıya baktığımda kanaması olduğunu görüyorum. "Vurulmuş." Üzerinden inip ona baktığımda omzundan vurulduğunu görüyorum.

"Bunun yanına kalacağını sanma Peter!" Telefonumu cebimden çıkarıp 911'i ararken Fiona kardeşinin adını bağıırıyor ve telefonu bir kenara bırakıyor.

"Havluya ihtiyacımız var!" Onlara bağıırıyorum ve Peter silahını hepsine doğrultuyor.

Bizi.

"Kımıldarsanız hepinizi vururum." Kahverengimsi sarı saçları Kapının önünde dururken mükemmel bir şekilde toplanmış olan Carl, şimdi tıpkı kendisi gibi darmadağın bir hale gelmiştir. Silahını sallıyor ve Carl şimdi ona saldıracakmış gibi görünüyor, ama Fiona'nın önüne yarım adım atıyor.

"Gidip her şeyi mahvetmek zorundaydın!" diye bağıırıyor Sierra'ya. "Biz bu işi yirmi beş yıl önce hallettik."

"Sen neden bahsediyorsun?" Fiona sorar.

"Sana baktığında gördüğü tek şey dolar işaretleri olduğu için seninle birlikte olan o işe yaramaz pislikle mirası sana vereceğimizi mi sanıyordun?" Silahını Carl'a doğrultur. "Sana ondan uzaklaşmanı söylediğimizde bizi dinlemek yerine aptal bir sürük gibi gidip hamile kaldın."

"Para umurumda mıydı sanıyorsun?" Carl, Fiona'yı arkasından itmeye çalışarak karşılık verir.

"Kanaması var!" Bağıırıyorum, gömleğimi çıkarıp kanamayı durdurmak için omzuna bastırıyorum. "Tanrı aşkına, yardıma ihtiyacımız var." Telefonuma bakıp 911'e bağlandığımı görüyorum ve bir an önce gelmelerini umuyorum. "Vuruldu. Ona yardım etmeliyiz. Eğer ona bir şey olursa-" Peter'a bakıyorum, o da başını geriye atıp gülüyor.

"Güzel. Umarım artık gerçekten ölür ve biz de bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayız." Başını sallıyor. "Çocuk doğar doğmaz ondan kurtulmamız gerekiyordu. Onlara onu olduğu gibi çöpe atmamız gerektiğini söyledim ama lanet Sonia beni dinlemedi. Hayır, onu aldı ve bir itfaiye istasyonuna bıraktı, Tanrı aşkına." O konuştukça içim daha da öfkeyle doluyor, gözlerim Sierra'nın güzel yüzüne gidiyor ve ona sessizce gözlerini açması için yalvarıyorum. "Senin sırrını saklamak için para ödemek zorunda kaldığımız insanların sayısı çığıncaydı. Doktorlar, hemşireler, gazeteciler, polis şefleri, liste uzayıp gidiyordu, çünkü sen lanet bacaklarını kapalı tutamıyordun."

"Onu seviyordum," diyor Fiona. "Önemli olan tek şey oydu. Paranın hiçbirini istemedim. Ondan ve kızımdan başka bir şey istemiyordum ve siz bunu elimden aldınız."

"Çok mantıksız." Peter başını sallıyor, silahı tutan eli gerçekten titremeye başlıyor. "Hepsini almam gerekiyordu... kendimi." Silahı kendine doğrultuyor. "En büyük bendim ama sen" -Fion'u işaret ediyor- "feminist saçmalıklarınla ve bunun adil olmadığını söylemenle büyükbabamız vasiyetini seni ve çocuklarını da kapsayacak şekilde değiştirdi. Senin piç çocuğun her şeyi alacaktı çünkü ilk sırada o vardı. Bunun olmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu." Başını sallıyor ve şimdi uzaklardan siren sesleri duyuluyor. "Bugün bitiyor!" diye kükrüyor. "Yirmi beş yıl önce bitmeliydi." Silahını Fiona'ya doğrultuyor. "Bu aileyi mahvettin" -Fiona'ya bakarken gözlerinde korkutucu bir ifade var- "bir hiç uğruna."

Yaklaşan siren sesleri gözlerimi bir saniyeliğine kapatmama neden oluyor, sonra tekrar açıp Sierra'ya bakıyorum. "Dayan bebeğim," diye fısıldadıktan sonra çevresel görüşümde bir hareket görüyorum. Carl, Fiona'yı açıkta bırakarak bir boğa gibi ona saldırıyor ama Peter'ın ayaklarını yerden kesmesi bir saniyeden az sürüyor. Omzu karnına doğru gidiyor, kolu yukarı kalkıyor ve silahın sesi duyuluyor. Görüyorum ki

Fiona yere bakarken gözleri büyür ve elini karnının yan tarafına koyar.

Parmaklarının arasından kan sızıyor. Gözlerini elinden Sierra'ya çeviriyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Seni seviyorum bebeğim," diyor bacakları tutmuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Siren sesleri şimdi tüm evi dolduruyor. Pencerelelerden ve açık kapıdan kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. "Buradayım!" Bağırıyorum. "Buradalar bebeğim," diye mırıldanıyorum, uyanması için onu sarsmak istiyorum. Yan tarafa bakıyorum ve Carl'ın Peter'ın tepesinde olduğunu, yumruklarının Peter'ın yüzünde birbiri ardına uçtuğunu görüyorum.

Önce polisler geliyor, silahlarını çekmişler ve Şerif Yardımcısı Burke olduğunu görüyorum. "Silahlarınızı bırakın" diye emrediyor ve ben ona bakıyorum.

"Bir silah," diyorum, bana bakıyor. "Şurada yerde." Çenemle Peter'ın yakalandığında elinden düşen silahı gösteriyorum. Arkasındaki memurlardan biri gelip silahı kenara atarken itfaiyeciler ilk müdahale ekipleriyle birlikte içeri giriyor.

"Vuruldu," diyorum yanıma geldiklerinde, "o da vuruldu." Tek başına yatan Fiona'yı işaret ediyorum. "Carl!" Adını bağırlıyorum ama o başka bir dünyada.

Şerif Yardımcısı Burke Carl'a doğru koşar ve Peter'a vurmasını engellemek için onu yandan yakalar. Yumrukları kanlıdır. "Bayım," diyor kadın sağlık görevlisi, "elinizi oynatabilir misiniz?" Kanla kaplı gömleğime bakıyorlar. Onu tedavi etmelerine izin vermek için yoldan çekiliyorum, odaya göz atarken kırımın üzerine düşüyorum. On dakika önce burası gözyaşlarıyla dolu bir kavuşmaydı, şimdi ise muhtemelen bir suç mahalli olacak.

Kafamı kaldırdığımda önümde bir itfaiyeci görüyorum ve bana elini uzatıyor. "Seni kaldıralım ve bir gömlek giydirelim, böylece onunla birlikte hastaneye gidebilirsin." Elimi ona uzattım ve o da beni yukarı çekti.

"O-" diye soruyorum Sierra'nın yanındaki sağlık görevlisine.

"Sanırım iyi olacak." Bana gülümsüyor. "Tam içinden geçmiş gibi görünüyor."

İtfaiyeci bana, "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir tarama yapmam gerekecek," diyor ve ben de başımla onu onaylıyorum.

"Kan basıncı düşüyor," diyor Fiona'nın yanından telaşlı bir ses. "Kod değiştirmeden önce onu buradan çıkarmalıyız."

Carl ayağa kalkıp ona doğru yürürken Fiona bir sedyeye yerleştiriliyor. "Buradayım Fiona," diyor kulağının dibinde. "Beni bir daha sakın bırakma." Kadının elini tutup ağzına götürüyor.

Memurlardan biri Carl'a "Efendim, onlarla gidemezsiniz" der.

"O iyi olacak," der ilk gelen memur. "Ben Şerif Yardımcısı Burke." Carl'a bakar. "Size sorularımız olacak."

"Hastanede olacağım," diye yanıtlar Carl. "Hepsini orada cevaplayacağım." Şerif Yardımcısı Burke ona başıyla selam verdikten sonra yanıma geldi.

"Bizim de size sorularımız var," diyor Şerif Yardımcısı Burke bana. "Sanırım hastaneye gidiyorsunuz."

"Gerçekten söyleyecek bir şey yok," diyorum ona. "Buraya geldi." Yerde mırıldanan Peter'ı işaret ediyorum. Bir sağlık görevlisi onu kontrol ederken, memur onu ayağa kaldırıyor. "Onları vurdu. İstedığınız soruları cevaplayacağım ama onu bırakmayacağım."

"Buradaki işimiz bitince hastaneye uğrayacağım," diyor Şerif Yardımcısı Burke ve uzaklaşıyor.

Başımı kaldırıp Theo'nun eve doğru koştuğunu gördüğümde Sierra'nın yanında koşarak evden çıkıyorum, yüzünde korku okunuyor. "Lanet olsun Caleb," diye tıslıyor beni görünce ve sonra Sierra'ya bakıyor. "Ne oldu?"

Kadın sağlık görevlisine bakınca koşunun ortasında durdu. "Aman Tanrım, sensin," diyor aynı anda, "Sen," diye fısıldıyor onu işaret ederek ve sonra başını sallayıp bana dönüyor.

"Benimle hastanede buluş. Bana bir gömlek getir," diye talimat veriyorum. "Lilah'yı ara, ailesini aramamız gerekecek," diyorum ona. "Telefonum içeride bir yerde." Ambulansın arkasına binerken çenemle eve doğru işaret ediyorum. Ben bir tarafa otururken kadın sağlık görevlisi diğer tarafa oturuyor. Sürekli Sierra'ya ve Theo'nun az önce girdiği eve bakıyor. Kapı kapanıyor ve Sierra üzerinde çalışırken gözleri tekrar Sierra'ya dönüyor.

Sierra inliyor ve başını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken elim ona uzanıyor. "Bebeğim," diyorum usulca, gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark etmeden. "Bebeğim," diye tekrar sesleniyorum ona. "Ben buradayım bebeğim, iyi olacaksın."

"Yanıyor," diyor, "yanıyor." Dudaklarını yalıyor.

"Seni seviyorum," diyorum, sesini duyunca rahat bir nefes alıyorum, "her şeyden çok seviyorum bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Ne oldu?" diye soruyor ve ben sağlık görevlisine bakıyorum.

"Bunu sonra konuşuruz," diyorum ona. "Gücünü korumalısın." "Tamam," diye teslim oluyor. "Sadece gözlerimi kapatacağım, ama sakın Bana." Bana baktı.

"Bir dakika bile olmaz." Gözlerini kapatırken ona gülümsüyorum ve sağlık görevlisine bakıyorum. "Bu iyi bir şey, değil mi? Uyanmış olması."

Sırtımı soğuk çelik tarafa dayayıp gözlerimi kapatırken gülümsüyor ve başını sallıyor. Gözlerimi açıyorum ve sağlık görevlisi üzerimi örtmem için bana bir battaniye uzatıyor. Battaniyeyi omuzlarıma sarıyorum ve tüm bu süre boyunca ona bakıyorum. Hastaneye vardığımızda onu dışarı çıkardılar, ben de peşlerinden bekleme odasına girdim ve Lilah'yı Emmett'le birlikte gördüm. Etrafına bakınıp nihayet beni gördüğünde ve bana doğru koştuğunda yüzü bembeyaz ve gözyaşlarıyla kaplı. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Ailesini aramalısın," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Buraya gelirken onları aradım zaten. Yoldalar. O iyi olacak mı?" Lilah elini karnına koyarak soruyor.

"İyi olacak," diye güvence veriyorum ona. "Başka seçeneği yok." Carl'ın orada durduğunu ve az önce Fiona'yı getirdikleri kapıya baktığını görüyorum.

Emmett'in kollarında dönen Lilah'nın yanından uzaklaşıp ona doğru yürüyorum. "Durumu nasıl?"

"Ambulansta kod verdi," diyor sesi monotonlaşarak. "Eğer onu görürsem, öldüreceğim." Bana doğru bakıyor. "Zaten uğruna yaşayacak bir şeyim yok."

"Tanıman gereken bir kızın var," diye hatırlatıyorum ona, "ve ilgilenmen gereken bir annesi." Bana bakıyor. "Buna değer."

37. BÖLÜM

Sierra

I Gözlerimi açıyorum ve kendimi te k r a r açmaya zorlamadan önce bir saniyeliğine tekrar kapatıyorum. Etrafıma bakıyorum ve bir hastane odasında olduğumu görüyorum. Kapı kapalı ve yan tarafta bir makine çalışıyor. Yatağımın yanındaki sandalyeyi ve i ç i n d e oturan Caleb'ı gördüğümde kolumdaki serum beni sıkıştırıyor. Başı arkada, gözleri kapalı ve ellerini göğsünde kavuşturmuş. Kolumu kaldırmaya çalışırken dudaklarımı yalıyorum ama omzumdaki yanma tıslamama neden oluyor

Dışarı.

Caleb'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana baktı. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

"Uyanmışsın." Ayağa kalkıyor ve ben tekrar gözlerimi kapatıyorum.

"Suya ihtiyacım var," diyorum ona, yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım çok kuru. Ayağa kalkıp odadan çıkıyor ve ben kapının açıldığını duyup tekrar içeri girene kadar gözlerimi dinlendiriyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, elinde tuttuğu plastik bardağı kapıyorum ama o tutmaya devam ediyor, pipeti ağzıma sokuyor. Soğuk su hemen dilime çarpıyor ve birkaç yudum alıyorum. "Bu iyiydi."

Yanımdaki yatağa oturmadan önce kahverengi hastane masasına koymak için dönüyor. "Ödümü kopardın," diye mırıldanıyor, eli yanağımı okşamak için yaklaşıyor. "Çok korkmuştum. Bunu bana bir daha asla yapma."

"Tamam," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Kendimi savunmak için söylüyorum, en başta bunu yapmak istememiştim."

Gülümsüyor. "Bütün gece girip çıktın." Sözleri beni şaşırtıyor.

"Ne oldu?" Anıların bulanıklaşmaya başladığı zamanı düşünerek soruyorum.

"Tüm bunlara geçmeden önce gidip annenle babanı getirmem gerek" - yataktan kalkıyor- "ve annemle babamı."

"Ailelerimiz burada mı?" Şaşıırarak sordum. "Benim ailem ve senin ailen gibi mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Bekleme odası tüm arkadaşlarımızla dolup taşıyordu. Senin iyi olacağını öğrendiklerinde hepsi gitti, ailelerimiz hariç. Bu çok güzel ama biraz fazla." Elleri başının yanına gitti. "Hemen döneceğim." Odadan çıkıyor ve kapı açıldığında ayak seslerini duyabiliyorum. İçeri ilk annem giriyor, onu babam takip ediyor.

"Aman Tanrım," diyor annem, babam onu takip ederken yanıma koşuyor. "Çok korktuk." Annem yüzümü tutuyor. "Çok korkmuştuk." S'li kelimeyi kullandı ve sonra nefesi kesildi. "Küfretmek istememiştim ama bunu bir daha yapma."

Annemin omuzlarını tutan babama bakarken ona gülümsemeye çalışıyorum. "Annen iyi olduğun için çok mutlu." Boğazını temizleyerek sesindeki titremeyi gizlemeye çalışıyor. "Ona iyi olacağını söyledim ama beni hiç dinlemiyor."

"Oh, sus" -annem ona vuruyor- "o vuruldu. Bunun ağzımdan çıkacağı hiç aklıma gelmezdi. Vurulan birini tanıyorum."

Yan tarafa bakıyorum, birkaç kez FaceTime'da tanıştığım Caleb'in ailesiyle birlikte durduğunu görüyorum. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. "Merhaba." Elimi kaldırabildiğim kadar kaldırıyorum ama yanıma düşüyor. "Üzgünüm, daha neşeli olurdum ama vurulmak çok yorucu."

"Sierra," diyor annem, "çok erken." Gözlerini siliyor, sonra babama bakıyor ve başını göğsünün ortasına yerleştiriyor. "Bunu senden alıyor."

"Tabii ki öyle."

"Artık Caleb'in ailesiyle tanışabilir miyim?" Onlara soruyorum ve kenara çekiliyorlar. "İkinizle ilk tanışmamızın böyle olmasını hiç istemezdim." Yatakta doğrulmaya çalışıyorum ama bu çok fazla enerji gerektiriyor. "Elbise falan seçmiştim."

Annesi önce gülümseyerek ve tabii ki gözyaşlarıyla öne çıkıyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diyor ve omzunun üzerinden Caleb'in tıpatıp benzediği Jensen'a bakıyorum.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Gerçekten gelmek zorunda değildiniz."

"Elbette zorundaydık," diye karşı çıkıyor. "Biz aileden sayılırız." Önce ona, sonra da başını kaldırıp gözlerimi kaçıran Caleb'a bakıyorum.

"Bana ikinizin birlikte yaşayacağınızı söylemişti," diye araya giriyor annem.

"Zaten birlikte yaşıyorlar," diye ekliyor Jensen ve babam hemen Caleb'e bakıyor.

"Bu çok eğlenceli," diyorum, "ama vurulmam hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ne hatırlıyorsun?" Caleb yatağın yanına gelip oturarak soruyor.

Elini benimkine dolayarak dudaklarına götürüyor.

"Öz annemin bana ailesinin ona ne yaptığını anlattığını hatırlıyorum." Ona bakıyorum. "Sonra kapıyı bir adama açtığımı hatırlıyorum."

"O senin amcandı." Bana bildiği her şeyi anlatıyor, Jensen Hailey'i kollarında tutarken annemden gelen sessiz hıçkırıklar hikâyeyi dinliyor. Hikâyenin devam ettiği her geçen saniye çenesi daha da geriliyor. Ağzım açık kalıyor. "Bir sonraki kısmı sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum," diyor usulca, "ama Fiona vuruldu."

Kolumun yanmasına aldırmadan yatakta doğruluyorum. "Ne oldu?"

"İyileşecek," diye beni temin ediyor ve başımı sallayıp diğer tarafına dönüyorum, battaniyeyi üzerimden atıp yatağın kenarına geçiyorum.

"Bebeğim" -diğer tarafa koşuyor- "bir dakikalığına rahatlayabilir misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ya sen beni ona götürürsün ya da ben hemşireyi arayıp beni götürmesini söylerim."

Ağır bir nefes veriyor. "Sana bir tekerlekli sandalye getireyim." Önce aileme, sonra da kendi ailesine bakıyor. "O yataktan kalkmasına izin vermeyin."

Onunla bu konuda mücadele etmek istiyorum ama onunla mücadele etmeye ve ona doğru yürümeye çalışırsam vücudum adımlarımın ortasında pes edecek. "O iyi mi?" Dördüne de soruyorum ve hepsi başını sallıyor.

"Bir süre önce ameliyattan çıktı ama henüz uyanmadı," diye paylaşıyor annem. "Ona çok benziyorsun."

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oluyor, öz annemle yüz yüze gelmenin onun için çok zor olduğunu biliyorum.

Caleb birkaç dakika sonra önünde siyah tekerlekli sandalyesiyle geri geliyor. "Hemşire gelip seni eşyalarından ayıracak," diyor ve bir saniye sonra hemşire içeri giriyor.

Parmağımdaki monitörü ve göğsümdeki iki monitörü çıkarıyor. Serum torbasını tekerlekli sandalyedeki direğin tepesine asıyor. "Gitmeye hazır." Caleb beni kaldırıp tekerlekli sandalyeye yerleştirirken önce ona sonra da bana başıyla onay veriyor.

"Bacaklarına bir battaniye koyalım mı?" diye soruyor bana bakan hemşireye. "Bu bir hayır mı?"

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diye cevap veriyorum, "tabii ki." Battaniyeyi bacaklarımın üzerine yerleştiriyor.

Caleb beni odadan çıkarıp loş koridora iterken Jensen, "Gördün mü, şimdiden ödün veriyorsun," diye şaka yapıyor ve babam kıkırdıyor.

"Siz de geliyor musunuz?" Yerlerinden kıpırdamamış olan annemle babama bakıyorum.

"Rahatsız etmek istemeyiz," diyor annem, dik durmaya ve güçlü olmaya çalışarak.

"Anne," diye karşılık veriyorum, "sen de en az benim kadar bunun bir parçasısın." Elimi ona uzattığımda başını sallıyor.

Caleb beni iki kapılı koridora götürürken annemin elini tutuyorum. Sandalyeyi durdurup önümde yürüyor ve kapıyı çalıp açıyor. "Onu getirmem için beni zorladı." Kapı açılmadan önce kafasını odaya uzatıyor ve öz babam Carl orada duruyor. Başıyla selam verirken gözleri annemle babama gidiyor, tanıştıklarını hissediyorum ve sonra bana geliyorlar.

"Sıra sende." Bana gülümsüyor, gözleri yepyeni yaşlarla dolu. "Birkaç dakika içinde seni kontrol etmeye gelecektim."

"O nasıl?" Onun yanından geçip Fiona'nın yattığı yatağa doğru bakıyorum.

"Doktor silahın 22'lik olmasının iyi bir şey olduğunu söyledi." "Doktor silahın 22'lik olmasının iyi bir şey olduğunu söyledi." elini saçlarının arasından geçirdi. "Tüm organları ıskaladı ve yan tarafından vuruldu." Caleb beni içeri alabilsin diye kenara çekildi.

"Ne oldu?" İkisine bakıyorum, bakışlarını paylaşıyorlar. "Bana anlatsan iyi olur çünkü öğrenmek zorundayım. Evimde biri vuruldu. Eminim bir yerlerde bir polis raporu vardır."

"Peşini bırakmayacak," diye kabul ediyor babam. "O inatçı biri." Bana hüznle gülümseyen Carl'a bakıyor. Bunca yıldır öldüğümü düşündüğü için kalbim onun adına acıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.

"İyi." Caleb ben bayginken söylenen her şeyi bana anlatıyor. Annem çok içinde başını iki yana sallıyor.

"O şimdi nerede?" Bugün olanlardan dolayı kafam allak bullak olmuş bir halde soruyorum.

Caleb, "Yerel hapishanede tutuluyor," diye cevap veriyor. "Carl burnunu kırdı ve dudağını patlattı ama hastanede kalmasına neden olacak bir şey değil."

"Yani tüm bunları para için mi yaptılar?" Carl'a bakarak soruyorum.

"Bütün kötülüklerin kaynağı bu." Fiona'nın sesi kısık çıkıyor ve hepimiz ona bakıyoruz.

"Fiona," diye sesleniyor Carl, onun yanına koşarak, "iyisin." Elini tutuyor ve onu rahatsız etmemeye çalışıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. Ona bakışından, onu nasıl sevdiğini hissedebilirsiniz. "İyisin," diye sessizce hıçkırıyor, elini tutup öpüyor. "Özür dilerim."

"Asıl üzgün olması gereken benim." Boğazını temizlemeye çalışıyor ve ben de bu özel anı mahvetmek istemediğim için Caleb'a bakıyorum.

"Üzgün olması gereken benim. Çocuğumuzu koruyamadım." Gözyaşlarını silmek için elini hareket ettirmeye çalışıyor ama eli hemen kalçasının yanına düşüyor. "Onu korumam gerekirdi."

"Ben iyiyim," diye araya giriyorum usulca. "İsteyebileceğim en iyi ebeveynlerle büyüdüm. Beni koşulsuz sevdiler ve bir kez bile onların olmadığını hissetmedim, bir kez bile." Elini omzuma koyan anneme bakıyorum, ben de elimi onun kine koyuyorum.

"Ama sen benimdi," dedi annem. "Sen bizimdin."

"Ben hâlâ seninim." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Annem ve babam sayesinde buradayım" -anneme ve babama bakıyorum- "ve siz ikiniz sayesinde. Bu benim hikâyem." Onlara bakıyorum. "Bizim hikâyemiz daha yeni başlıyor." Carl ve Fiona'ya bakıyorum. "Eğer bana sahip olursanız. Bize sahip olursanız."

"Bizim de size sormamız gereken soru bu," diye yanıtıyor Carl, sonra Fiona'ya bakıyor. "Hayatının bir parçası olmamıza izin verecek misin?"

Fiona, "Seni asla unutmadım," der. "Sen asla unutulmadın. Ve şimdi de seni unutacak değilim. Bize vermek istediğin her şeyi alacağım." Anneme bakıyor. "Ben büyütemezken onu büyüttüğün için teşekkür ederim. Onu bizimle birlikte sevdiğin için."

Annem elimi bıraktı ve yatağa doğru yürüdü. "Hayır, ikinize de mükemmel bir çocuk yarattığınız için teşekkür ederim." Fiona ve annem birbirlerine bakıyorlar. "Size verebileceğim hiçbir şey kaybettiklerinizin yerini tutamaz. Ama boşlukları doldurabiliriz."

"Bunu çok isterim," diyor Fiona, sonra Carl'a bakıyor. "Bunu çok isteriz."

Yanımda çömelmeye gelen Caleb'a bakıyorum. "Bu arada," diye mırıldanıyor, "onlara nişanlandığımızı söylemiş olabilirim." Nefesim kesildi. "Bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Nasıl akraba olduğumuzu öğrenmek istediler."

"Ve sen de nişanlı olduğumuzu mu söyledin?" Gözlerimi deviriyorum. "Büyük bir yüzük alsam iyi olur." Fiona ve anneme bakıyorum. Fiona gözlerini kapatırken ikisi de gülmemeye çalışıyor. Gözyaşlarımın arasında onları "Her şey yoluna girecek," diye temin ediyorum. "Her şey yoluna girecek."

İki hafta sonra:

Kapının çalınmasıyla ikimiz de birbirimize bakıyoruz. "Birini mi bekliyorsun?" Caleb ön kapıya doğru yürürken ona soruyorum.

Kapıyı açıp Theo'nun orada dikildiğini görmeden önce omzunun üzerinden "Hayır," diyor.

"Hey," diyor Caleb, Theo'nun içeri girmesine yer açmak için kenara çekilerek. "Bu ne sürpriz. Bu hafta sonu aileni ziyaret edeceğini sanıyordum."

"Evet," diyor ve önce bana, sonra Caleb'a bakıp elini saçlarının arasında gezdirirken bir şeyler yaşadığını görebiliyorum. "Hayır." Kafasını kaldırıyor. "Kahretsin, bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ödümü koparıyorsun," diye çıkışıyor Caleb ve ben burada duruyorum, başının belada olduğunu düşünerek kalbim göğsümde çarpıyor. "Sadece ne olduğunu söyle."

Ne duymayı beklediğimi bilmiyorum ama Caleb'in ağzından çıkan şok ve soluktan anladığım kadarıyla o da bunu beklemiyordu. "Baba olacağım."

Epilog Bir

CALEB

Beş ay sonra

T Yatak odamdan çıkıp takım elbisemin ceketini giyer giymez kapı çaldı. "İçeri gelin!" Bağırdım, kapı açıldı ve annemle babam içeri girdiler. İçinde. Babamın üzerinde mavi bir takım elbise, annemin üzerinde ise dizlerine kadar inen saten bir elbise var.

"Hazır mısın?" diye soruyor babam, annem kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken onu takip ederek.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diye iltifat ediyor, en alt basamağa geldiğimde siyah takım ceketimin kollarını çıkararak, "tıpkı baban gibi." Ona doğru eğiliyor ve o da bir kolunu omuzlarına doluyor.

"Çok güzel görünüyorsun anne." Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Şimdi gitmezsek geç kalabiliriz." Babam saatine bakıyor. "Ya da en azından Sierra'ya göre geç kalabiliriz ve bugün yeterince endişelenecek şeyi var." "O zaman gidelim," diye ısrar ediyorum, ön kapıya doğru yürüyüp annemle babamı takip ediyorum.

Babam kapıyı açıyor ve annem durup bana bakıyor.

"Bu evde ne eksik biliyor musun?" Dışarı çıkıp omzunun üzerinden bakıyor.

"Eğer çocuk dersin" - d ö n ü p kilitlemeden önce kapıyı arkamdan kapatıyorum- "bunu Sierra ile konuşman gerektiğini söyleyeceğim."

"Hayır, çocuklar değil." İki basamak aşağıya, yürüyüş yoluna doğru yürüyor. "Bu çok hoş olurdu ama." Başımı sallıyorum, boynumdaki kravatı sıkarken onları takip ediyorum. "Bir köpek."

"Anne." Yolumda duruyorum. "Çocuk fikrini daha çok sevdim."

"Büyürken hep köpeklerin vardı." Babam arabanın kapısını açarken bana baktı.

"Evet, ve bütün bunların nesi berbattı biliyor musun?" Arabanın arka kapısını açıyorum. "Onlara veda etmek."

"Çok dramatik." Ona gözlerini deviriyor. "Köpeğin olmadan çocuk sahibi olamazsın. Bu çok zalimce."

Bir eliyle emniyet kemerine uzanırken omzunun üzerinden bakarken kapıyı çarpıyorum. "Brewsky beş yaşından on yedi yaşına kadar senin gölgen oldu."

"Anne, seni seviyorum" -babam araya girince duruyorum- "ama bugün bu konuyu konuşmasak olmaz mı? Bir köpek ve çocuk yetiştirmeden de yeterince şey oluyor zaten."

"Bu hayatın döngüsü, Caleb." Ön tarafa dönüyor. "Bize torun vermek zorundasın."

"Tekrar ediyorum, Sierra'yla konuş."

"Bugün onunla konuşamam," diye homurdanıyor annem. "O zaten bunu yaşıyor."

Telefonumu çıkarıp onu uyarmak için bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Annem bir köpek almamızı istiyor. Cevap hayır.

Gönder tuşuna basıyorum, bugün saçını ve makyajını yaptığı için bana geri dönmek için fazla zamanı olduğunu düşünmüyorum. Ama üç noktalı gri baloncucuğu gördüğümde şok oluyorum.

Sierra: Neden bir köpek alamıyoruz? Ben köpek istiyorum.

Ona cevap verirken ailemin önümde yaptığı konuşmayı görmezden gelerek başımı kaldırıyorum.

Ben: Köpek alamayız çünkü öldüklerinde travmatik bir durum oluyor ve çocuklarımızın bunu yaşamasına gerek yok.

Sierra: Vay canına, köpek sahibi olmanın çocuklar için ne kadar harika bir deneyim olacağını düşünmek yerine, işin kötü tarafına gidiyorsunuz.

Ben: Evet, bunu yaşadım ve berbat bir şey.

Sierra: Bir köpek alıyoruz.

Ben: Başka şeylerle meşgul değil misin? Benimle bir köpek hakkında tartışacak vaktin mi var?

Seninle tartışmak için her zaman zaman ayırıyorum. Bu benim en sevdiğim eğlence.

Çünkü pantolonuma girmek istiyorsun.

Sanki bu çok zor.

Ben: Bunu düşündükçe sertleşiyorum.

Sierra: Gitmem gerek. Seni seviyorum.

Ben: Yakında görüşürüz.

Telefonu takım elbise ceketimin iç cebine koydum ve pencereden dışarı baktım. O meşum günden bu yana beş ay geçmişti. Olaysız geçtiğini söylemek isterdim ama sonrasında yaşananlar bir filmde fırlamış gibiydi. İlk olarak Sonia hastaneye koştu ama Fiona güvenliği çağırınca hemen dışarı çıkarıldı ve sonra hem ona hem de annesine -hem de kesin bir dille- ikisinin de onun için öldüğünü söyledi. Sierra'yı ondan aldıkları için onları asla ama asla affetmeyecekti. Asla affetmeyecekti.

İkinci olay ise amcası Peter'ın geçici delilik nedeniyle suçsuz olduğunu iddia etmesiydi. Tüm aşamaları geçtiler ve

Sonunda ne yaptığını bildiğini anladılar. Cinayete teşebbüsten tutukluyken Bahamalar'a uçak bileti aldığı için kefaletle serbest bırakılmadı.

Olan üçüncü şey ise Sierra'nın ilk doğan torunu olarak büyük büyük anne ve babasından milyonlarca, hatta on milyonlarca dolar değerinde para aldığını öğrenmemiz oldu. Parayı reddetmek istedi ama annesi bunun ona borçlu olduklarının en azı olduğunu söyledi.

Pencereden dışarı bakarken babam, "Evleneceklerine inanamıyorum," diyor. Fiona ve Carl'ın düşününe gidiyoruz. Bunu söylemek hâlâ garip ama onlarla birlikteyken içlerinden taşan sevgiyi hissedebiliyorsunuz. Hastaneden taburcu olur olmaz onu evine götürdü ve bir daha hiç ayrılmadı.

"Bir bebekleri daha olacağına inanamıyorum," diyor annem. "Şok oldu. Menopoz öncesi döneme girdiğini düşündü ve bom. Bebek." İkisinin hemen birlikte yaşamaya başlaması başka bir şeydi ama sonra Sierra'ya daha yakın olmak için taşındılar, bir sokak ötede bir ev satın aldılar ve onu onardılar. Sierra'yı istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak istemeseler de. Sierra hazır olduğunda ona yakın olmak istediler. Sierra hemen onları her şeye dahil etti. Her hafta pazar yemeklerini birlikte yiyorduk. Fiona ile haftada birkaç kez kahve içiyorlardı. Her seferinde Sierra eve gelir ve bana onu nasıl tanımaya başladığını anlatırdı. Her seferinde sanki neredeyse aynı kişiydiler. Evlat edinen anne ve babası da Sierra'ya çok yakındı ve üç saatten fazla yol gitmelerine rağmen her hafta Pazar akşam yemeklerine gelmeye özen gösteriyorlardı. Çoğu zaman bir hafta sonu gezisi yapıyorlardı ve şimdi bize yakın bir ev satın almak istiyorlardı.

Sanki büyük bir mutluluk

Sierra mutlu olduğu sürece umurumda değildi.

Evlerinin önüne geldik, caddeye park ettikten sonra törenin yapılacağı yere doğru ilerledik. Joseph ve Carl'ın birlikte durduğunu gördüm. İkisi de siyah takım elbiseli. Carl'ın elleri

Joseph onunla konuşurken ceplerini dolduruyor. "Hey," diyorum onlara, "herkes nasıl?"

Joseph, Carl'ın omzuna vurarak, "Gergin," diyor.

"Ben hiç gergin değilim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sadece bu şovu başlatmak ve sonunda o kadını benim yapmak istiyorum."

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir," diye takılıyor Joseph, babam da gülüyor.

"İçeri girip yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye bakacağım," diyor annem, parmak uçlarına kalkıp babamı öperek.

"Bana bir iyilik yap, Hailey," diyor Carl annem bir adım atınca, "söyle ona kışını kaldırıp buraya gelsin."

Annem gülmemeye çalıştığını ama başaramadığını gizliyor. "Bir geline asla böyle bir şey söylemem," diye karşılık veriyor ve sonra bana bakıyor. "Benimle geliyor musun?"

"Gelmeyecektim," diyorum ve çocuklarla bakışıyoruz.

Carl, "Güzel, ona bu mesajı benim verdiğimi söyle," diyor ve ben başımı arkaya atıp gülüyorum.

"Kız arkadaşımın öz annesine kışını kaldırmasını söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Dünyada bunu yapmama yetecek kadar para yok." Merdivenlerden çıkıp kapalı verandaya ve eve giriyorum.

"Vakit neredeyse geldi," diyor Marian.

"Geç kalacaksın." Sierra kapıyı çalıyor. "Sabah bulantılarının üç ay sonra geçmesi gerekmiyor mu?" Koridorda seslere doğru yürüyoruz.

"Tak tak tak," diyor annem ve açık olan kapıyı çalıyor. "Herkes nasıl?" Duruyor ve Sierra'ya bakıyor. "Çok güzel görünüyorsun," diye haykırıyor, ona doğru yürüyor ve yanağına bir öpücük konduruyor, "sen de öyle!"

"O içeride. Kusup kusmayacağından emin değilim," diyor Sierra anneme. "Sadece koridorda yürüyeceğimizi söylüyorum ve eğer kusmak zorunda kalırsa

kalktı, içeri kaçtı."

Kapı pervazına yaslanıp onu içime çekiyorum. Gözleri bana takılıyor ve bana doğru gelmeden önce gülümsüyor. Üzerinde, kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran, tek omuzlu, leylak rengi bir elbise var. Sanki elbise onun için yapılmış gibiydi. Sağ tarafındaki yırtmaç bacaklarını gösteriyor ve yan taraftan aşağı sarkan bir kuşak yürürken onu takip ediyor. Bana yaklaştığında "Ne kadar yakışıklısın," diye mırıldanıyor, elini göğsüme koyuyor ve kravatımı düzeltiyor. "Çok, çok yakışıklısın."

"Ve sen de dün olduğundan daha güzel görünüyorsun." Ona göz kırpıyorum.

"Konuşmamız gerek," diyor usulca, bana daha da yaklaşarak. "Bir köpek alıyoruz."

"Sierra." Şimdi ayağa kalkıyorum. "Ben köpek istemiyorum."

"Ama annem bana hep bir köpek almak istediğini söyledi, sonra da Fiona bana kesinlikle en iyi arkadaşım olacak ve konuşabileceğim bir köpek alacağını söyledi." Gözlerimi deviriyorum. "Ben de çocuklarımıza bunu vermek istiyorum."

"Köpekten önce çocukları almaya çalışmamız gerekmez mi?"

"Hayır, hamile kalırsam ve sonra bebeği getirirsem daha da iyi olur. Bu onları koruyacaktır." Yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"İyi" - omzunun üzerinden bakıyorum - "bir köpek alacağız, ama çocuklarımız köpek öldüğü için depresyona girdiğinde, bunu sen halledeceksin."

"Anlaştık." Parmak uçlarına kalkıyor ve dudaklarımı hafifçe öpüyor.

"Şimdi bana söylenenleri söylemeyeceğim"- Ona bakıyorum

-"ama Fiona hemen dışarı çıkmazsa, Carl gelip onu dışarı çıkaracak."

"Fiona," diye sesleniyor Sierra omzunun üzerinden, "Carl'ın beklemesi bitti ve düğünü burada yapmak için herkesi içeri almak üzere."

"Ben hazırım." Banyo kapısını açar ve dışarı çıkar. "Kırk üç yaşında evlenmek ne kadar çılgınca?" Elini kaldırdı. "Asıl soru, kırk üç yaşında hamile olmak ne kadar çılgınca?" Gülüyor ve elini karnına koyuyor.

"Bunun nasıl olduğunu düşünmek bile istemiyorum," diye takılıyor Sierra, "ama hep bir erkek kardeşim olsun istemiştım."

Fiona ona, bir insanın başka bir insana bakabileceğı tüm sevgiyle bakıyor. "Bunca zaman hiç ilerleyemedik ve şimdi de bu. Hayatım boyunca sevdiğim adamla evlenmek üzereyim ve yanımda kızımız var. Eğer biri bana bunun olacağını söyleseydi, ona yalan söylediğini söyledim." Başparmağıyla gözünün altını siliyor. "Hadi beni evlendirin."

Gülümsüyoruz ve birkaç dakika sonra annem ve Marian'la birlikte evden çıkıyoruz. "O geliyor."

"Herkes yerine geçsin" -Carl ellerini çırpıyor- "özellikle de sen, Joseph." Sierra'nın babasına bakıyor. "Tüm bunları yasal hale getirmek için sana ihtiyacım var."

Ön sırada durmuş, Sierra'nın koridorda yürüyüşünü, önce öz babasının önünde durup ona sarılışını izliyorum. Başının üstünü öpüyor ve bana doğru yürümek için döndüğünde onu durduruyor. "Yanımda durmanı istiyorum." Elini tutuyor ve kolunun etrafına sarıyor. "Dileğim bu - annenle evlenirken senin de yanımızda olman."

"O zaman ben de burada olacağım," diye onaylıyor kız, koridorda yürüyen öz annesine bakarken gözleri yaşarıyor. Her şey on dakikadan az sürüyor, sadece yeminlerini paylaşmak istiyorlar ve başka bir şey istemiyorlar.

Sierra yanıma gelirken adam onu derme çatma koridorda yürütüyor. "Beni ne zaman düzgün bir kadın yapacaksın?" Ellerini kalçalarına koydu, ben de ona baktım. "İneğı bedavaya alacaksın."

"Evet," diye araya giriyor annem, "ne zaman doğru olanı yapacaksın?"

"Bunu bana mı soruyorsun?" Kendimi gösteriyorum. "Daha teklifime evet bile demedin."

"Bana bir yüzük bile almadınız," diye bağılıyor. Ailesine bakıyorum, bu gecenin ilerleyen saatlerinde geleceğini biliyordum, ama şimdi hepsi

havaya girdim, şimdi yapmalıyım. Elimi cebime attım ve siyah yüzük kutusunu çıkardım.

"Sana bir yüzük aldım." Yüzüğü havaya kaldırıyorum ve şimdi susuyor. "Tabii ki, bütün planım buydu, ama sen sensin ve seninle hiçbir şey plana uygun gitmez." Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da elini ağzına götürüyor. "Sierra, seninle tanıştığımda yeryüzünün altımdan kaydığını hissettim." Ona gülümsüyorum. "Ve sen benden o kadar uzağa ve hızlı koştun ki sana yetişmekte zorlandım. Ama gitmene izin veremezdim. Beni ne kadar engelden atlatırsan atlat, doğru kişinin sen olduğunu biliyordum."

Theo araya girerek, "Buna sapıklık denir," dedi ve arka bahçeye girerek herkesi güldürdü, "bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

Theo'ya gülmeyi bırakıp bana döndüğünde ona "Her halükarda seni benim yapmalıydım," diyorum. "Seninle çocuk sahibi olmak, seninle yaşlanmak istiyorum ve görünüşe göre şimdi de seninle bir köpek sahibi olmak istiyorum. Evlen benimle, Sierra."

"Bana bir köpek alacaksın" -gözlerini deviriyor- "o yüzden sanırım alacağım." Bana doğru yürüdü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Beni yakalamana izin verseydim o kadar hızlı ya da o kadar uzağa koşmazdım." Dudaklarımı öpüyor. "Ve her seferinde beni yakalamana izin vereceğim."



Sierra ve Caleb'a veda etmeye hazır değil misiniz? Bonus sonsöz için [buraya](#) tıklayın!

Autumn ve Charlie'nin Hikayesini Okuyun

PARAMPARÇA HAYALLER

Charlie

Sıradan bir gün olması gerekiyordu.
Üç çift yazın son günlerini kutluyordu.
Trajedi vurduğunda.
Onunla evleneceğimi sanıyordum.
Onun yerine, onu gömüyordum.
Acım için dünyayı suçladım.
Her şeyi gömdüm.
Tanımadığım bir adama dönüştüm.

Sonbahar

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.
En iyi arkadaşım gitmişti ve bunun sorumlusu bendim.
Kamyonu ben kullanmıyor olabilirdim ama onu durdurmadım da.
Suçluluk duygusundan kurtulmak için yapabileceğim tek şey kasabadan kaçmaktı.
Geri dönebilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Yanılmışım.
Tek bir bakışıyla hoş karşılanmadığımı anladım. Ama
burası benim evimdi ve geri dönmek istiyordum.

Bir gece daha fazlasına dönuştü. Ama günün sonunda, beni asla sevmeyeceğini biliyordum.

Ayrıca, hepimizin paramparça olmuş hayalleri var.

Parçalanmış Deramlar

Harmony & Brady'nin Hikayesini Okuyun

Brady

İlk kez hayatım sakindi.
Arkamızda içki fabrikamızın kapatılacağı tehdidi vardı.
Artık markamızı tam da devraldığım da hayal ettiğim şekilde büyötmeye odaklanabilirdik.
Hiçbir şey beni durduramazdı. Ta ki
yan daireye taşınana kadar.
Düşmanımın karısı ve yedi yaşındaki oğlu.
Şu anda buna ihtiyacım yok.
Ama içimdeki her şey beni ona doğru çekti.
Ona iş bile teklif ettim. Yine bir savaş başlattığımı bilmiyordum.
Ancak, bu sefer buna hazırım.

Harmony

Kocamın gözünün döndüğü bir sır değildi. Ondan
ayrılmak kimse için bir şok olmamalıydı.
Winston için bu daha çok, onu rahatsız eden bir şeyde başarısız olmakla ilgiliydi.
Ayrıca, ailesini mutlu etmek zorundaydı.
Bu da benim hayatımı mutsuz edeceği anlamına geliyor.
Bir gece kapım yumruklanmaya başladığında, onu görmezden gelmeye
hazırdım.

Ta ki yandaki yabancı yardımımıza gelene kadar.

Bir erkekte aradığınız her şey onda var.

Hayatıma başka kimseyi dahil etmemem gerektiğini biliyorum.

Ama belki de rüyaların nelerden oluştuğunu görmemin zamanı gelmiştir.

Yasak Düşler

Everleigh & Brock'un Hikayesini Okuyun

Everleigh

Bir gece tüm hayatımı değiştirdi.
O geceyle ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonra, kırık kalbimi de yanıma alarak
oradan ayrıldım.
Geçmişin beni tekrar kesip açmak için beklediğini biliyordum.
Ama geri dönmekten başka seçeneğim yoktu.
Hisler ve eski duygular karahindiba gibidir; onları ne kadar koparırsanız koparın
ya da onlardan kurtulmaya çalışırsanız çalışın, gitmeyi reddederler.
O da benim için öyleydi.
O benim hiçbir şeyim olana kadar her şeyimdi.

Brock

Babam bana onur ve dürüstlüğü öğretti.
Ve bir saniyede hepsini mahvettim.
Sahip olduğum tek hayali ve istediğim her şeyi kaybettim.
Ama başka seçeneğim yoktu.
Hayatıma devam etmeye çalıştım.
Tüm odağımı kızıma verdim, sevdiğim ve kaybettiğim tek kadını görmeyi hiç
bekleliyordum.
Zamanın eski yaraları iyileştirdiğini söylerler.

Yanıılıyorlardı.
Geçmişten kalan yaraların yeniden açılması kolaydır.
Umarım bu acıdan tekrar kurtulabilirim.

Gömülü Düşler

Teşekkür

Nereden başlayacağım? Birini unutmam korkusuyla bunu yapmaktan hep korkmuşumdur!!!

Bu serinin planlamasına ilk başladığımda üç kitap olarak düşünmüştüm. Ancak tüm iyi yan karakterlerle birlikte, araya giren ve sayfada daha fazla zaman isteyen birkaç karakterimiz oldu.

Kocam: Seni seviyorum ve bunu sana yeterince söylemediğimi biliyorum. Benimle birlikte yaşamayı seçtiğin için teşekkür ederim!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, bunu gerçekten çocuklar olarak değiştirmeliyim çünkü çocuklar onları genç gibi gösteriyor ama onlar yetişkin. Ama yine de aynı çocuklarım. Kendi yolunuzu çizmek için yaptığınız her şeyle gurur duyuyorum ve hedefinize ulaşmanızı kenardan izlemek her şey demek. Sizi seviyorum bal demetleri ve yulaf!

Shauna: Günlerinizi daha parlak hale getirdiğiniz için rica ederim!

Yazar Ajansı: Becca ve Shauna benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Tıpkı ikiniz gibi zahmetsiz ve harika!

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gittiğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Kristie: Yanınıza gelip fikir almak istediğim bir kitabım olduğunu söylediğimde benden kaçmadığınız için teşekkür ederim. Hayal edebileceğimden çok daha iyi bir hale getirdiğin için teşekkür ederim!

Rickie & Veronica: Bu hikaye için testçilerim olduğunuz için teşekkür ederim!

İkinize de sonsuza dek minnettarım!

Jay: Olağanüstü kapak tasarımcısı. Benim küçük vizyonumu alıp böyle bir şaheser yaptığın için teşekkür ederim. Onu boyadığın ve kullanmam için bana verdiğin için. Paha biçilemez!

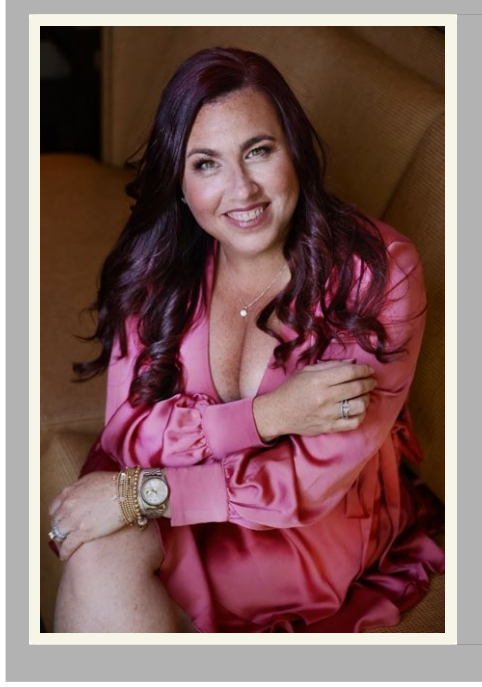
Karen, Jenny, Julie & Judy: Sizler rüya takımsınız! Sözlerimi anlamlı kıldığınız için çok teşekkür ederim!

BLOG YAZARLARI VE INFLUENCER'LAR. BENİ KABUL
ETTİĞİNİZ İÇİN

BANA ŞANS VER. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve siz olmadan bunu yapamayacağımız bir sessiniz.

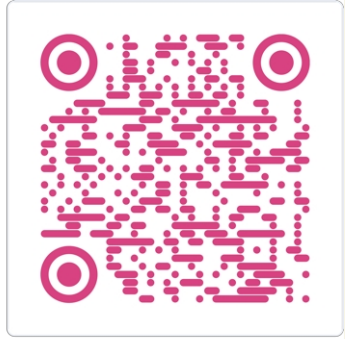
Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE, siz olmadan bunların hiçbirisi gerçek olmazdı. Okuduğunuz için teşekkürler!

Yazar Hakkında



Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen kocasıyla birlikte iş seyahatlerini planlarken bulabilirsiniz.

Sizinle iletişim halinde olmayı çok isterim!



Check me out!

Ayrıca Natasha Madison

Sıradaki: Sadece

Seriler İçin

Sadece [Bu Gece İçin 9/12/2025](#) Sadece

[Onun 3/13/2026 Onun Aşk İçin](#)

[1/9/2026 Sadece İçin](#) Sadece [İçin](#)

[5/8/2026](#)

Rüya Serisi

[Parçalanmış Rüyalar](#)

[Yasaklanmış](#)

Rüyalar [Gömülü](#)

Rüyalar [Çalınmış](#)

Rüyalar [Unutulmuş](#)

[Rüyalar](#)

Meant For Series

Meant [For Stone](#)

Meant [For Her](#)

Meant [For Love](#)

[Meant For Gabriel](#)

Seri İçin Üretildi

[Benim İçin](#)

[Üretildi Senin İçin](#)

[Üretildi Bizim](#)

[İçin Üretildi](#)

[Romeo için üretildi](#)

Güney Düğün Serisi

Benim Öpmek

İçin Benim Sahip

Olmak İçin Benim

Tutmak İçin

İçinSevmek

İçinBenim Değer

Vermek Benim

Almak Benim Söz

Vermek Benim

Onurlandırmak

Benim

Benim Olsun _

The Only One Serisi

Sadece Bir Öpücük

Sadece Pişmanlık

Bir Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir SonsuzlukŞans

Gece Dokunuş Hata

Aşk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Fırtınası Konforu

Güney Güney

Güney Güney

Güney Sırları

Gündoğumu Kalbi

Sıcaklığı Güney

Güneşi

Bu

Bu Çılgınlık

Bu Bu

AşkVahşilik

Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyeti

Hollywood

Hollywood Prensesi

Hollywood

PrensiPlayboyu

Something Serisi Something

So Right **Something** So

Something So Something So

Something So BOX

SETPerfect Irresistible

Unscripted

Ayartma Serisi

Patronu Ayartma

Playboyu Ayartma

Ayartma Eski

Sevgiliyi

Ayartmaİlişkiyi

Cennet & Cehennem Serisi

CehennemCenneti

n Parçaları ve Arka

Cennet & Cehennem Kutu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk .

Hikayesi Beklenmedik .

Hikayesi Aşk Kırık Aşk

Hikayesi

Karışık Aşk Gafları



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

